

DE STER

98E JAARGANG NUMMER 4 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • APRIL 1998

DE STER

OP DE OMSLAG:

Voor: Del Parson, *Hij is herrezen*
 Achter: (vlnr) Heinrich Hofmann, *Christus in Getsemane*;
 Carl Heinrich Bloch, *De kruisiging*, met welwillende mede-
 werking van het Nationaal Historisch Museum, Frederiksberg
 (Denemarken); Carl Heinrich Bloch, *De ongelovige Thomas*,
 SuperStock.

OMSLAG DE KINDERSTER:

Del Parson, *Christus met kinderen*

ARTIKELEN

- 2 BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM: 'ZIE, UW MOEDER'
 PRESIDENT THOMAS S. MONSON
- 18 ZIJN HEILIGE NAAM EREN ROBERT L. MILLET
- 26 'MET EEN STEM ALS VAN ZEVEN DONDRSLAGEN'
- 32 EEN ERFGOED VAN GELOOF IN RUSLAND GARY BROWNING
- 42 DE TOCHT NAAR GENEZING

VOOR DE JONGEREN

- 8 DE VERHALEN VAN JEZUS RICHARD M. ROMNEY
- 16 PASEN: DE HEILAND IN HET MIDDELPUNT LISA M. GROVER

RUBRIEKEN

- 1 POST
- 25 HUISBEZOEKBOODSCHAP: EEN HUIS VAN ORDE,
 EEN HUIS VAN GOD

DE KINDERSTER

- 2 VRIENDSCHAP SLUITEN: HUGO LOPEZ UIT BUENOS AIRES
 (ARGENTINIË) DEANNE WALKER
- 5 VERHALEN UIT HET BOEK VAN MORMON:
 DE BELOFTE VAN HET BOEK VAN MORMON
- 6 PARTICIPATIEPERIODE: ER IS EEN WEG SYDNEY REYNOLDS
- 8 'KIES HET GOEDE' SHEILA R. WOODARD
- 11 PAASKWIS
- 12 KIJK EN LEER: EEN ACTIVITEIT VOOR DE ALGEMENE CONFERENTIE
- 14 VOOR KLEINE VRIENDEN: HET MOOIESTE OM DANKBAAR VOOR TE ZIJN
 SAMUEL PULSIPHER
 RAAMHANGER ROSIE CENTRONE

ZIE DE KINDERSTER,
 BLZ. 14

ZIE BLZ. 8

DE STER April 1998 98e jaargang Nummer 4
Officiële Nederlandsestalige uitgave van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Roed der Twaaft:

Boyd K. Packler, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editor: Jack H. Coaulind

Adviseurs: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Directie afdeling leerpianen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighthon
Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: David Mitchell, DeAnne Walker
Adjunct-redacteur: Jennifer Greenwood
Rooster: Maryann Morindale
Assistent publicaties: Beth Doyley

Afdeling vormgeving:

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Vormgeving: Shari Cook
Productie manager: Jane Ann Peters
Productie: Reginald J. Christensen, Denise Kirby,
Todd R. Peterson

Vertaling:

CPB Vertaalo Bureau
Hoevepad 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490
Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:

Nieuwsredactie: Margriet Noot
Verdilaan 33

5384 CH Heesch

Telefoon: 0412-457050

Kopij leeft op diskette oonleveren.

Abonnementadministratie:

Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-6053804
Fax: 030-6000502

Abonnementsprijs:

Nederl.: NLG 22,00 België: BEF 390,00. Het jaar-
abonnement kan elk gewaast moment ingaan en wordt
automatisch verlengd. U ontvingt een oecogeniekaart
(België: stortings-/overschrijvingformulier).

Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek
Kerkeuieu naar: International Magazines, 50 East North
Temple, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA.

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in
het Chinese, Deuts, Engels, Frans, Fries, Italiaans,
Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees,
Smoonaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de
twee maanden in het Indonesische en Thais; en eens per
kwartaal in het Bulgaars, Ceebuano, Fijisch, Gilbertees,
Hongaars, Isländs, Pool, Roemeens, Russisch, Tagalog,
Tjechisch, Oekraïens en Vietnamees.

Uitgever:

© 1998 De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde
Staten van Amerika.

Informatie voor abonnees in de VS:

DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. Subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$14.00. Periodicals
postage paid at Salt Lake City, UT and at additional
mailing offices. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue;
changes cannot be made unless both old and new
address are included. Send USA and Canadian subscrip-
tions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church
Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-
0368, USA. Subscription help line: 1-800-453-3860,
USA ext. 2947; Canada ext. 2031. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by
phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

POST

VOOR ONS ALLEN

Na de ingezonden brief van ouderling
Felix Pankratov, die in het zendinggebied
Rostov in Rusland werkzaam is, gelezen te
hebben in *Der Stern* (Duits) in het decem-
bernummer van 1996, moest ik wel
schrijven om mijn blijdschap onder woorden
te brengen. Het vervult mij, een 85-jarig lid
van de kerk, met diepe vreugde dat er zoveel
gebeden zijn verhoord en dat het Russische
volk nu dit tijdschrift met deze getuigenissen
van de waarheid ontvangt. Ik heb daar lang
op gehoopt. De kerkelijke tijdschriften
inspireren – en zijn voor – ons allen.

Margarete Grau

Wijk Freiburg

Ring Bern (Zwitserland)

ZIJN ARMEN OM MIJ HEEN

Een tijdje terug ontving ik het april-
nummer van 1997 van *De Ster*. Zoals
gewoonlijk onderbrak ik mijn dagelijkse
bezigheden om in het tijdschrift te lezen.
Mijn oog viel op de voorplaat van de
Kinderster, waarop Jezus met een klein
meisje stond. Hoewel ik de moeder van
twee kinderen ben, verlangde ik op dat
moment het meisje te zijn – veilig in de
armen van de Heiland.

Ik moest de hele dag aan de plaat
denken. Ik wilde mijn armen om mijn eigen
kinderen slaan en hun laten weten dat ik
van ze hield. Het gaf mij een goed gevoel
dat ze mij vertrouwen, maar zelfs een beter
gevoel dat ze de Heer vertrouwen.

Toen ik 's avonds bad, was het heel
even of ik zijn armen om mij heen voelde.
Ik voelde mij vredig.

Annelies Prent-Pellis

Gemeente Dordrecht

Ring Rotterdam

VERANDERING VAN HART

Ik ben nu drie jaar lid van de kerk. Mijn
leven is veranderd sinds ik mij, en met mij
vele jonge Russische heiligen der laatste
dagen, heb toegewijd aan het evangelie
van Jezus Christus. We zijn dankbaar voor
de steun en liefde die wij voelen als we de
Liahona (Russisch) lezen.

Karina Vodovozova

Gemeente Autowow

District Sint-Petersburg-Zuid (Rusland)

LIEFDE VAN DE HEILAND

Ik lees graag de artikelen in de *Liahona*
(Spaans) en de voorplaten vind ik ook
mooi. Door de voorplaat van het januari-
nummer van 1996 werd ik wel heel diep
getroffen: het was een uitbeelding van
Matteüs 23:37-39. Ik vond hem zo mooi
dat ik er heel lang naar keken heb,
onderwijl denkend aan de grote liefde die
Jezus Christus voor ons koestert.

Damelis Hernández de Mota

Gemeente Pariaquán 2

District El Tigre (Venezuela)

'ZIE UW MOEDER'

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Op een zomerdag stond ik in de rust van de Amerikaanse militaire begraafplaats op de Filipijnen. De warme tropische lucht was vervuld van een eerbiedige geest. Op het nauwkeurig gemaaid gras stonden lange rijen gedenktekens voor meestal jonge mannen, die hun leven hadden neergelegd in de strijd. Toen ik mijn ogen langs de namen op de rijen erezulen liet gaan, liet ik mijn tranen de vrije loop zonder mij daarvoor te schamen. En toen mijn ogen zich met tranen vulden, zwol mijn hart op van trots. Ik overdacht de hoge prijs van de vrijheid en het dure offer dat velen hadden moeten brengen.

En toen ik zo stond na te denken over deze dappere dienaren die zo krijshaftig hun leven hadden gegeven, moest ik denken aan de diepbedroefde moeders van de gesneuvelden, met in de hand het bericht dat haar dierbare zoon zijn laatste offer had gebracht. Wie kan het verdriet van een moeder peilen? Wie kan de liefde van een moeder doorvoren? Wie kan de lofwaardige rol van een moeder bevatten? Met volmaakt vertrouwen in God loopt

Gekweld aan het wrede kruis ziet Hij zijn moeder en de discipel, die Hij liefhad, staan. Hij spreekt: 'Vrouw, zie, uw zoon. Daarna zeide Hij tot de discipel: Zie, uw moeder.'

zij, hand in hand met Hem, een dal van diepe duisternis in, om u en mij tot het licht te brengen.

De heiligste woorden die mijn tong kunnen uiten, de edelste gedachten die aan mijn ziel ontspruiten, kunnen de lof van haar naam niet omsluiten, velen zullen dat met mij ten stelligste beamen. Haar liefde was er in mijn prilste kinderjaren en ook nu, een man, blijf ik die ten diepste ervaren, in eerbiedige fluister zal ik haar naam verklaren: moeder, de gezegendste aller namen.¹

Laten we in deze geest aan moeder denken. Daarbij komen vier moeders in mijn gedachten: ten eerste, moeder vergeten; ten tweede, moeder bedacht; ten derde, moeder gezegend; en ten slotte, moeder geliefd.

MOEDER VERGETEN

‘Moeder vergeten’ gebeurt maar al te vaak. De bejaardenhuizen zijn oevervol, de ziekenhuisbedden alle bezet, de dagen komen en gaan – vaak gaan er weken en maanden voorbij – maar moeder krijgt geen bezoek. Zullen we niet stilstaan bij de schrijnende gevoelens van eenzaamheid, de hunkeringen van het moederhart, als zij urenlang, op zichzelf teruggeworpen, voor het raam uitkijkt naar de dierbare die niet komt, naar de brief die de postbode niet brengt? Ze wacht op de kloppende deur die niet klinkt, de telefoon die niet rinkelt, de stem die niet klinkt. Hoe zal die moeder zich voelen als haar buurvrouw met genoeg van de glimlach van haar zoon verwelkomt, de knuffel van een dochter, de blijde uitroep van een kind: ‘Hallo, oma!?’

Er zijn nog andere manieren waarop we moeder vergeten. Wanneer we in egoïsme vervallen, wanneer we minder doen dan we kunnen, vergeten wij in feite moeder.

Tijdens een gesprek dat ik eens heb gehad met de eigenares van een bejaardenhuis wees zij van de hal waar wij stonden, naar enkele oudere vrouwen in het vredige woonvertrek. Ze zei: ‘Dat is mevrouw Hansen. Haar dochter bezoekt haar elke week, precies om drie uur op zondagmiddag. Rechts van haar zit mevrouw Peek. Elke woensdag ontvangt zij een brief van haar zoon in New

York. Ze leest hem, herleest hem, waarna de brief als een kostbare schat wordt bewaard. Maar dat is mevrouw Carroll. Haar kinderen bellen nooit, schrijven nooit, komen nooit op bezoek. Geduldig vergoelijkt ze deze nalatigheid met woorden die niet echt overtuigend klinken: “Ze hebben het allemaal erg druk.”

Een ieder die van een edelmoedige vrouw een ‘vergeten moeder’ maakt, moet zich schamen.

‘Luister naar uw vader, die u heeft verwerkt’, schreef Salomo, ‘veracht uw moeder niet, wanneer zij oud geworden is.’ Zullen we van een vergeten moeder, een moeder bedacht maken?

MOEDER BEDACHT

Mensen zien af van het kwade en geven zich over aan een betere aard als zij aan hun moeder denken. Een beroemde officier uit de Amerikaanse burgeroorlog, kolonel Higginson, is eens gevraagd een incident te noemen dat hij spreekwoordelijk vond voor de moed in de burgeroorlog. Hij zei dat er in zijn regiment een man was geweest op wie iedereen gesteld was, hij was edelmoedig, stond zuiver in het leven en was absoluut vrij van de losbandigheid waaraan de meeste andere mannen zich overgaven.

Op een avond tijdens een maaltijd waarbij champagne werd geschonken, en velen onder invloed raakten, vroeg iemand schertsend aan deze jongeman of hij een toast wilde uitbrengen. Kolonel Higginson zei dat hij opstond, bleek om de neus maar volkomen beheerst, en verklaarde: ‘Heren, ik zal een toast uitbrengen waarna u, zo u wilt, uw glas kunt uitdrinken, maar ik houd het bij water. En dit is de toast die ik uitbreng: “Op onze moeders.”

Onmiddellijk leek er iets over de mannen te komen. Zij dronken hun glas in stilte. Er klonk geen gelach meer, geen liedjes, en een voor een verlieten de mannen de kamer. De lamp der herinnering was ontstoken, en de naam *moeder* raakte ieders hart.

Ik herinner me nog heel goed dat ik als jongen op moederdag de zondagsschool bezocht. Iedere aanwezige moeder kreeg een potplantje, waarna we in zoete mijmering luisterden naar Melvin Watson, een blind lid dat

Zullen we niet stilstaan bij de schrijnende gevoelens van eenzaamheid, de hunkeringen van het moederhart, als zij urenlang, op zichzelf teruggeworpen, voor het raam uitkijkt naar de dierbare die niet komt.

'That Wonderful Mother of Mine' [Die geweldige moeder van mij] zong, waarvoor hij bij de piano was gaan staan. Dat was de eerste keer dat ik een blinde zag huilen. Zelfs nu nog zie ik in gedachten de vochtige tranen in die onwezenlijke ogen opwellen, kleine beekjes vormen en vervolgens langs zijn wangen rollen, op de revers van zijn pak, dat hij nog nooit had gezien. In mijn kinderlijke onwetendheid vroeg ik mij af waarom alle volwassen mannen zwegen en waarom er zoveel zakdoeken tevoorschijn werden gehaald. Dat weet ik nu: men dacht aan moeder. Iedere jongen, iedere meisje, iedere vader en echtgenoot leek zich in stilte voor te nemen: 'Ik zal die fantasische moeder van mij niet vergeten.'

Enkele jaren geleden kreeg ik een verhaal te horen van een man op leeftijd die in zijn familie een bijzondere ervaring had meegemaakt. De moeder, sinds lang weduwe, die het leven had geschonken aan hem en zijn broers en zusters, was haar eeuwige, welverdiende rust ingegaan. De kinderen waren bijgekomen in haar woning en zaten rond de grote eetkamertafel. Het metalen kistje waarin hun moeder haar aardse schatten had bewaard, werd eerbiedig geopend. Vervolgens werd elk aandenken er uitgehaald. Allereerst het huwelijkscertificaat van de Salt

Lake-tempel. 'O, nu kan mama bij papa zijn.' Daarna de eigendomsakte van de bescheiden woning, waar elk kind op het levenstoneel was verschenen. De vastgestelde waarde van het huis viel echter in het niet bij de waarde die moeder eraan had toegevoegd.

Toen kwam er een gele enveloppe uit die de sporen van de tijd droeg. Na opening bleek er een zelfgemaakte valentijnskaart in te zitten. De eenvoudige boodschap, geschreven in het handschrift van een kind, was: 'Ik hou van u, mama.' Hoewel ze er niet meer was, leerde moeder ons nog een les, door aan te geven wat haar heilig was. In de kamer heerste een plechtige stilte, ieder kind nam zich voor moeder niet alleen niet te vergeten, maar ook te eren.

MOEDER GEZEGEND

Nu dat we aandacht hebben besteed aan 'moeder bedacht', laten we verdergaan met 'moeder gezegend'. Voor een van de prachtigste en eerbiedigste voorbeelden, verwijs ik naar de heilige Schriften.

In het Nieuwe Testament van onze Heer vinden we wellicht geen aangrijpende verslag van een 'moeder gezegend' dan de tedere achtung van de Meester voor de bedroefde weduwe in Naïm.

'En het geschiedde (...) dat Hij reisde naar een stad, genaamd Naïm. En zijn discipelen reisden met Hem, en een grote schare.

'Toen Hij dicht bij de stadspoort gekomen was, zie, een dode werd uitgedragen, de enige zoon zijner moeder, die weduwe was, en veel volk uit de stad was bij haar.

'En toen de Here haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen en Hij zeide tot haar: Ween niet.

'En naderbij gekomen raakte Hij de baar aan – de dragers stonden stil – en zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op!

'En de dode ging overeind zitten en begon te spreken, en Hij gaf hem aan zijn moeder.'³

Wat een macht, wat een tederheid, wat een erbarmen werd er door onze Meester en ons Voorbeeld tentoongespreid! Ook wij kunnen anderen tot zegen zijn als we maar zijn edele voorbeeld volgen. De mogelijkheden zijn legio. Wat we daarvoor nodig hebben, zijn ogen die de benarde toestand zien, oren die het stille smeken van een gebroken hart horen, ja, en een ziel die vol is met mededogen, om niet alleen oog in oog te communiceren, of van stem tot oor, maar in de vorstelijke stijl van de Heiland, van hart tot hart. Dan zal iedere moeder waar dan ook een 'moeder gezegend' zijn.

MOEDER GELIEFD

Laten we ten slotte 'moeder geliefd' nader beschouwen. Het gedicht 'Wie hield het meest van haar?', dat ik als kind heb geleerd en dat kinderen tegenwoordig ook graag horen is universeel van toepassing.

*'Mam, ik hou van jou', zei lieve Fan,
'Meer dan ik met woorden zeggen kan.'
Toen plaagde zij haar broers en zusjes,
Moeder bleef zitten met de klusjes.
'Mam, ik hou van jou', zei ook Jeroen
En vergat het werk dat hij zou doen.
Heerlijk buiten, vriendjes, sport en spel.
Moeder, die deed het werkje wel.
'Mam, ik hou van jou', zei kleine Nel.
'Wat heb je veel te doen: ik help je wel.
Dat is voor mij helemaal geen straf.'
Die dag had zij van school vrijaf.
Ze bracht haar kamer gauw op stel,
Ze stofte, veegde, en alles even snel.
Ze wiegde zingend baby nu en dan,
Blij en behulpzaam als maar kan.
'Mam, ik hou van jou', zei 't drietal weer*

*Bij 't naar bed gaan nog een keer.
Wie denk je van die kind'ren daar
Hield nu echt het meest van haar?'*⁴

Eén zekere manier waarop wij allen onze oprechte liefde voor moeder kunnen tonen is naar de waarheden te leven die moeder ons zo geduldig geleerd heeft. Een dergelijk lofwaardig streven is niet nieuw voor onze huidige generatie. Uit de tijd die in het Boek van Mormon wordt beschreven, lezen we over een moedige, goede en edele leider, Helaman genaamd, die aan het hoofd van tweeduizend jonge mannen ten strijde trok. Helaman beschreef de handelingen van deze jonge mannen:

'En nu zeg ik u (. . .) dat ik nimmer zulk een heldenmoed heb gezien (. . .) [zij zeiden] tot mij: Zie, vader, onze God is met ons, en Hij zal niet toestaan, dat wij zullen vallen; laten wij dus optrekken. (. . .)

'Nu hadden zij nimmer gevochten, en toch vreesden zij de dood niet; (. . .) ja, door hun moeders was hun geleerd, dat God hen zou bevrijden, indien zij niet twijfelden.

'En zij haalden voor mij de woorden van hun moeders aan en zeiden: Wij twijfelen er niet aan, dat onze moeders het wisten.'⁵

Aan het eind van de strijd vervolgde Helaman zijn beschrijving: 'Doch zie, tot mijn grote vreugde was er niet één van hen gevallen, ja, en zij hadden gevochten als met de kracht Gods; ja, nimmer was het bekend, dat mannen met zo'n wonderbare kracht hadden gestreden.'⁶

Wonderbare kracht – moederliefde en de liefde voor moeder hadden elkaar gevonden en hadden overwonnen.

De heilige Schriften, de bladzijden van de geschiedenis, staan vol met tedere, aangrijpende, overtuigende beschrijvingen van 'moeder geliefd'. Eén stijgt er echter ver boven uit. De plaats is Jeruzalem, de tijd het midden des tijds. Er is een groep Romeinse soldaten bijeengekomen. Hun helmen duiden op hun loyaliteit jegens Caesar; hun schilden dragen zijn embleem, hun speren zijn gekroond met de Romeinse adelaar. Niet veraf staan

Eén zekere manier waarop wij allen onze oprechte liefde voor moeder kunnen tonen is naar de waarheden te leven die moeder ons zo geduldig geleerd heeft.

inwoners van Jeruzalem. Voor altijd weggestorven in de stille nacht, zijn de militante, wilde kreten: 'Kruisig hem, kruisig hem.'

Het uur is gekomen. De aardse bediening van de Zoon van God komt snel tot een dramatisch einde. Er is een zekere eenzaamheid. Nergens zien we de kreupele bedelaars die, vanwege deze man, lopen; de doven die, vanwege deze man, horen; de blinden die, vanwege deze man, zien; de doden die, vanwege deze man, leven.

Wie overleven waren een paar getrouwe volgelingen. Gekweld aan het wrede kruis ziet Hij zijn moeder en de discipel, die Hij liefhad, staan. Hij spreekt: 'Vrouw, zie, uw zoon. Daarna zeide Hij tot de discipel: Zie, uw moeder.'⁷

Vanaf dat vreselijke uur, toen de tijd stilstond, toen de aarde beefde en hoge bergen zich bogen – ja, door de annalen van de geschiedenis, over de eeuwen en tijd-ruimtes heen – echoden zijn eenvoudige maar goddelijke woorden: 'Zie, uw moeder.'

Als we gehoor geven aan dat liefdevolle gebod en de intentie ervan met plezier gehoorzamen, zullen de menigten 'moeders vergeten' voor altijd verdwijnen. Overal zullen er 'moeders bedacht', 'moeders gezegend', 'moeders geliefd' zijn; en God zal, zoals in het begin, alles wat Hij gemaakt had, zien en zeggen: 'Het [is] zeer goed.'⁸

Moge ieder van ons deze waarheid koesteren: Iemand kan niet zijn moeder vergeten en God gedenken. Iemand kan niet zijn moeder gedenken en God vergeten. Waarom niet? Omdat die twee heilige personen, God en moeder, deelhebers in de schepping, in liefde, in opoffering, in dienstbetoon, als één zijn. □

NOTEN

1. Naar George Griffith Fether, 'The Name of Mother', *Best-Loved Poems of the LDS People*, bezorgd door Jack M. Lyon en anderen (1996), blz. 218.
2. Spreuken 23:22.
3. Lucas 7:11–15.
4. Naar Joy Allison, *Best-Loved Poems of the LDS People*, blz. 217–18.
5. Alma 56:45–48.
6. Alma 56:56.
7. Johannes 19:26–27.
8. Zie Genesis 1:31.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. We houden van moeder als we haar niet vergeten, als we haar zegenen en liefhebben door middel van onze woorden en daden.

2. De Heer Jezus Christus heeft het voorbeeld gegeven hoe wij moeder kunnen zegenen en liefhebben.

3. Leg uit waarom iemand niet zijn moeder kan vergeten en God gedenken, en zijn moeder niet kan gedenken en God vergeten.

DE VERHALEN VAN JEZUS

Richard M. Romney

LANDSCHAPSFOTO'S: RICHARD M. ROMNEY; FOTOTRETTEN:
REDACTIE EN BILDRAAGERS; BIJBELSE TAFERELEN MET TOEGESTEMMING
VAN HET GENESIS PROJECT, INCORPORATED

Al de verhalen van Jezus hoor ik zo graag. Wilt u mij weer over Hem vertellen vandaag? Hoe Hij de boze machten bestreed; zeg mij, vertel mij al wat u weet. (Kinderliedjes, blz. 36)

Hij liep over de stoffige wegen en voer mee in vissersboten. Hij las de Schriften in de synagoge, predikte op een berghelling en verjoeg de geldwisselaars uit de tempel. Hij genas de verlamden, voedde de hongerigen en deed de doden opstaan. Tenslotte gaf Hij zijn leven en stond vervolgens weer op.

Op een rotsachtige heuvelrug bij Betlehem (links) hoedt een herder zijn schapen, zoals de herders hun schapen hoedden in de nacht toen de Heiland werd geboren (boven).

Onderweg onderwees en zegende en genas Hij zijn volk. En door hen te onderwijzen, onderwijst hij ons. Zowel de verhalen die Hij vertelde als de verhalen die de Schriften over Hem vertellen, zijn vol evangeliebeginselen.

Het liedje 'Al de verhalen van Jezus' brengt liefde voor de leerlingen van de Heiland tot uitdrukking. Om Pasen te vieren nodigen wij je uit om die zelfde liefde weer te voelen, terwijl jongeren uit heel de wereld op de volgende bladzijden vertellen over hun gevoelens en over wat ze hebben geleerd uit de verhalen van Jezus.

Ook Jozef trok op van Galilea, uit de stad Nazaret, naar Judea, naar de stad van David, die Betlehem heet, (...)

Om zich te laten inschrijven met Maria, zijn ondertrouwde vrouw, welke zwanger was.

En het geschiedde, toen zij daar waren, dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zou.

En zij baarde haar eerstgeboren zoon en wikkelde Hem in doeken en

legde Hem in een kribbe, omdat voor hen geen plaats was in de herberg (Lucas 2:4-7).

'Jezus Christus is altijd in mijn gedachten en in mijn hart. Om mijn getuigenis van de Heiland te krijgen, moest ik mijn geloof in Hem stellen en Hem leren kennen door in de Schriften te lezen en door vasten en gebed. Wanneer we aan de Heiland en zijn geboorte denken, moeten we ons hart voor Hem openen, zodat ons leven vol waarheid en geluk kan zijn.'

*Dalia Ybarra,
Guayaquil (Ecuador)*

Toen Hij nu langs de zee van Galilea ging, zag Hij twee broeders, Simon, die Petrus genoemd wordt, en Andreas, diens broeder, een net in zee werpen; want zij waren vissers.

En Hij zeide tot hen: Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken.

Zij nu lieten terstond hun netten liggen en volgden Hem (Matteüs 4:18-20).

'Ik vroeg me af of ik op zending kon of moest gaan. Ik bad tot de Heer en begon de Schriften te lezen. Alles wat ik in het Nieuwe Testament las, zei me dat ik moest gaan. Mijn hemelse Vader gaf me een antwoord via de Schriften. Hij wil dat ik een zendeling ben, en ik zal Hem niet teleurstellen.'

Roxana Margarita Galeano Sanabria,
Quezaltepeque (El Salvador)

Toen Hij nu de scharen zag, ging Hij de berg op en nadat Hij zich had nedergezet, kwamen zijn discipelen tot Hem.

En Hij opende zijn mond en leerde hen (Matteüs 5:1-2).

'Ik houd van de Bergrede. Ik word er altijd door opgebouwd als ik hem lees, omdat de Heer ons een plaats in de hemel belooft als wij zijn geboden gehoorzamen. Hij is de weg, de waarheid en het licht.'

Maricha Sasing
Cebu (Filipijnen)

'Jezus is gekomen om ons geestelijk en fysiek te helpen. Hij bracht wonderen tot stand en verkondigde het woord van God. Door geloof in zijn naam en door zijn voorbeeld is mijn hart veranderd. Van alle leraren is en was Jezus Christus dé leraar, omdat Hij ons leerde hoe we het evangelie kunnen naleven.'

Eniscar Barrios,
Maturín (Venezuela)

En ieder nu, die deze woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots.

En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest.

En een ieder, die deze mijn woorden hoort en ze niet doet, zal gelijken op een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand.

En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis, en het viel in, en zijn val was groot (Matteüs 7:24-27).

'Jezus Christus is de enige vaste rots waar wij op kunnen bouwen. Ik weet dat ik, als ik ernaar streef om op zijn vaste fundament te bouwen, vrede in dit leven zal hebben en terug zal keren naar mijn Vader in de hemel.'

María Cámara,
Valdepeñas (Spanje)

En er stak een zware stormwind op en de golven sloegen in het schip, zodat het schip reeds vol liep.

Maar Hij zelf lag op de achtersteven tegen het kussen te slapen. En zij maakten Hem wakker en zeiden tot Hem: Meester, trekt Gij er U niets van aan, dat wij vergaan?

En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en het werd volkomen stil.

En Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij zó bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof? (Marcus 4:37-40).

'Ik houd van het verhaal over toen de discipelen op de Zee van Galilea waren en Jezus bij hen was. Toen

Links: De zon wordt tegenwoordig nog door de Zee van Galilea weer-spiegeld, zoals ook toen Jezus zijn discipelen samenbracht en hen in de beginselen en leerstellingen onderwees die we nu koesteren als de Bergrede.

Rechts: Zoals de goede Samaritaan de man redde die door rovers was aangevallen op de eenzame weg naar Jericho, kunnen wij hulp bieden aan hen die de verlaten paden van het leven bewandelen.

kwam die storm, en Jezus sliep. Ze werden bang, dus maakten ze Jezus wakker, zodat Hij hen kon helpen. Jezus zei tegen hun dat ze niet bang moesten zijn en dat ze zich veilig moesten voelen. We leren daar uit dat we ons met Jezus altijd veilig kunnen voelen en dat we om leiding van Hem moeten vragen.'

*Shirley Hope Sebastiam,
Pasig (Filipijnen)*

Petrus antwoordde Hem en zei: Here, als Gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water.

En Hij zeide: Kom! En Petrus ging uit het schip en liep over het water en ging naar Jezus.

Maar toen hij zag op de wind, werd hij bevreesd en begon te zinken en hij schreeuwde: Here, red mij!

Terstond stak Jezus hem de hand toe en greep hem (Matteüs 14:28-31).

'Toen Petrus naar Jezus liep, ging het eerst prima met hem; toen zakte hij weg in het water. Jezus zei dat

Petrus niet genoeg geloof had. Ik was onder de indruk van die uitspraak. Ik weet dat geloof erg belangrijk voor ons is, in ons hele leven. Ik weet dat we, als we geloof hebben, veel kunnen bereiken.'

*Dennis Dan Nunez,
Cebu (Filipijnen)*

Daarop hernam Jezus en zeide: Een zeker mens daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen. (. . .)

Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen.

En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, (. . .) bracht hem naar een herberg en verzorgde hem (Lucas 10:30, 33-34).

'De gelijkenis van de barmhartige Samaritaan treft mij diep, omdat die

man in die gelijkenis, al verachtten de joden de Samaritanen en verachtten de Samaritanen de joden, opdoemde en de man in nood hielp, ongeacht zijn ras of achtergrond. De Samaritaan deed dat omdat hij wist dat het goed was om dat te doen. En ik weet ook dat ik, als heilige der laatste dagen, hetzelfde behoor te doen als die Samaritaan.'

*Lennon Pacardo,
Pasig (Filipijnen)*

En Hij sprak tot hen vele dingen in gelijkenissen en zeide: Zie, een zaaier ging uit om te zaaien.

En bij het zaaien viel een deel langs de weg (. . .).

Een ander deel viel op de steenachtige plaatsen, waar het niet veel aarde had (. . .).

Een ander deel viel op de dorens, en de dorens kwamen op en verstikten het.

Een ander deel viel in goede aarde en het gaf vrucht, deels honderd-, deels zestig-, deels dertigvoudig.

De in de dorens gezaaide is hij, die het woord hoort, en de zorg van de wereld en

Rechts: Zoals de discipelen zich tot de Heer wendden om hulp toen een razende storm hun schip bedreigde, kunnen wij ons tot Hem wenden voor troost en kracht wanneer we ons geteisterd voelen door de wereld.

Uiterst rechts: Binnen de muren van Jeruzalem was Jezus getuige van het voorbeeld van de weduwe die, hoewel ze arm was, onzelfzuchtig van haar middelen gaf.

het bedrog van de rijkdom verstikt het woord en hij wordt onvruchtbaar (Matteüs 13:3-5,7-8,22).

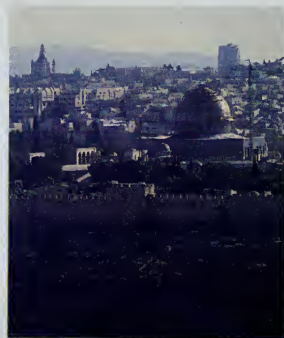
'Ik ben het enige lid van de kerk bij mij op school, en mijn klasgenoten proberen me vaak in verzoeking te brengen, vooral als ze me proberen tot spieken te verleiden. Ik bid 's avond altijd dat ik niet aan die verleidingen toe zal geven. Hopelijk kan ik, op de dag des oordeels, met het tarwe worden vergaderd en bij mijn Vader in de hemel wonen.'

Rebecca Perez,
Cebu (Filippijnen)

En zie een vrouw, die in de stad als zondares bekend stond, bemerkte, dat Hij aan tafel was in het huis van de Farizeër.

En zij bracht een albasten kruik met mirre, en zij ging wenende achter Hem staan, bij zijn voeten, en begon met haar tranen zijn voeten nat te maken en droogde ze af met haar hoofdhaar, en kuste zijn voeten en zalfde ze met de mirre.

Toen de Farizeeër, die Hem genodigd had, dat zag, zeide hij bij zichzelf: Indien deze [een] profet was, zou Hij wel weten, wie en wat deze vrouw is, die Hem aanraakt: dat zij een zondares is.

En Jezus antwoordde en zeide tot hem: (. . .)

Haar zonden zijn haar vergeven, al waren zij vele, want zij betoonde veel liefde; maar wie weinig vergeven wordt, die betoont weinig liefde.

En Hij zeide tot haar: Uw zonden zijn u vergeven (Lucas 7:37-40, 47-48).

'Een tijdje geleden beging ik een kleine zonde – niets ernstigs, maar ik schaamde me voor mijn lichtzinnigheid. Mijn bisschop verzekerde mij dat de Heer me mijn kleine fout had vergeven. Ik voelde tranen in mijn ogen, en een gevoel van vrede zei me dat de Heer van mij hield.'
Leonarda Manzarò,
Bari (Italië)

En Hij nam een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het

hun, zeggende: Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeten wordt; doet dit tot mijn gedachtenis.

Evenzo de beker, na de maaltijd, zeggende: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, die voor u uitgelopen wordt (Lucas 22:19-20).

'Wanneer ik van het avondmaal neem, denk ik aan de hevige pijn die Jezus Christus heeft geleden, en weet ik dat zijn pijn niet te vergelijken is met die van wie dan ook. Ik weet dat Christus leeft, dat Hij altijd onze gebeden beantwoordt als we in geloof vragen. Ik weet ook dat de Heer mijn Licht is.'

Rodolfo Abinadi Vásquez Gutiérrez,
Santa Cruz (Bolivia)

Hij [stond] (. . .) van de maaltijd op, en Hij (. . .) deed (. . .) water in het bekken en begon de voeten der discipelen te wassen, en af te drogen met de doek, waarmede Hij omgord was. (. . .)

Toen Hij dan hun voeten gewassen had en zijn klederen aangedaan en

weder plaats genomen had, zeide Hij tot hen: Begrijpt gij wat ik u gedaan heb?

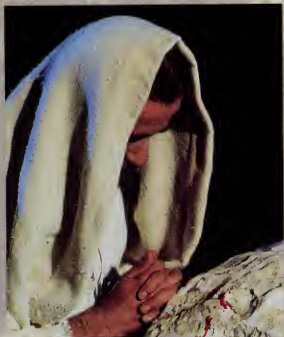
Gij noemt Mij Meester en Here, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het.

Indien nu Ik, uw Here en Meester, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet, gelijk Ik u gedaan heb (Johannes 13:3-5, 12-15).

'Ik weet dat Jezus Christus naar de aarde is gekomen om ons te leren dat we onze naaste moeten liefhebben en dienen, en om ons in de goddelijke wet van het evangelie te onderwijzen. Ik weet dat Jezus Christus leeft en dat Hij van ons houdt. We kunnen geestelijk vooruitgang maken door zijn leringen en zijn grote voorbeeld.'
Erika Yegues,
Maturín (Venezuela)

Toen ging Jezus met hen naar een plaats, genaamd Getsemane, en Hij zeide tot de discipelen: Zet u hier neder, terwijl Ik heenga om daar te bidden. (. . .)

En Hij ging een weinig verder en Hij wierp Zich met het aangezicht ter aarde en bad, zeggende: Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk ik wil, maar gelijk Gij wilt (Matteüs 26:36, 39).

En Hij werd dodelijk bangst en bad des te vuriger. En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen (Lucas 22:44).

‘Elke keer als angst in mijn leven komt, ontmoediging mij omringt, droefheid bij me is of er pijn is, denk ik aan Jezus – dat Hij veel meer heeft geleden dan ik, en dat Hij dat heeft gedaan om mij te redden. Ik weet dat Jezus Christus alles mogelijk heeft gemaakt. Daarom zal mijn lijden voorbij gaan.’

J. Marleth Ayala T,
Maracay (Venezuela)

‘Ik weet dat Jezus Christus van mij houdt, omdat Hij voor mij heeft geleden in de Hof van Getsemane. Ik weet dat Hij mijn Heiland is, en ik

weet dat Hij leeft. Dat voel ik wanneer ik zijn hulp nodig heb. Hij troost me altijd wanneer ik me eenzaam voel.’

Esther Cañas Merino,
Ciudad Real (Spanje)

Nadat zij Hem gekruisigd hadden, verdeelden zij zijn klederen door het lot te werpen (. . .)

En boven zijn hoofd brachten zij op schrift de beschuldiging tegen Hem aan: DIT IS JEZUS, DE KONING DER JODEN.

Omstreeks het negende uur riep Jezus met luider stem, zeggende: Eli, Eli, lama sabachthani? Dat is: Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten? (. . .)

Jezus riep wederom met luider stem en gaf de geest (Matteüs 27:35, 37, 46, 50).

‘Ik houd heel veel van de Heiland. Ik voel me zo dankbaar voor zijn offer, omdat Hij, toen Hij aan het kruis stierf, heeft laten zien hoeveel Hij van ons houdt, en Hij ons de gelegenheid heeft gegeven om naar de Vader terug te keren.’

Janelle Caballero,
Panama-Stad (Panama)

Wat zoekt gij de levende bij de doden? (Lucas 24:5).

Doch de engel antwoordde en zeide tot de vrouwen: Weest gij niet bevreesd; want ik weet, dat gij Jezus zoekt, de gekruisigde.

Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft; komt, ziet de plaats, waar Hij gelegen heeft.

En gaat terstond op weg en zegt zijn discipelen, dat Hij is opgewekt uit de doden (Matteüs 28:5–7).

‘De Heiland heeft een deur geopend om mij genade en een veel mooier leven aan te bieden. Ik geloof in de opstanding. Voor mij is het werkelijk, niet zo maar een verhaal of een symbool.’

Thibault Cruey,
Gonches/Gondoire (Frankrijk)

‘Jezus Christus leeft. Ik kan het voelen wanneer ik de Schriften

Uiterst links: In de hof van Getsemane was Christus gehoorzaam aan de wil van de Vader en nam Hij onze zonden op Zich. Later gaf Hij aan het kruis zijn leven. De graftombe links zou kunnen lijken op de tombe waar het lichaam van de Heiland korte tijd verbleef, tot aan de heerlijke dag van zijn opstanding.

lees en wanneer ik de lofzangen zing. Ik voel het diep in mijn hart. Ik weet dat ik, door gehoorzaamheid en geloof in Hem, grote zegeningen heb ontvangen en nog zal ontvangen. Ik ben meer dan dankbaar voor alles wat Hij voor mij heeft gedaan en nog steeds doet.'

*Flavia Casco,
Rosario (Argentinië)*

Nog vele prachtige verhalen over Jezus zullen nog worden geschreven, wanneer wij in ons leven en in ons dagboek optekenen wat we van Hem leren. In deze paastijd moedigen wij je aan om de Heer Jezus Christus tot het middelpunt van je viering te maken.

Wanneer je dat doet, zul je te weten komen dat Hij leeft en van je houdt, en dat je je, door gehoorzaamheid en geloof erop kunt voorbereiden om deel uit te maken van nog een verhaal – zijn triomfale wederkomst en het leven met hen die een plaats in het koninkrijk van zijn Vader waardig zijn. □

PASEN: DE HEILA MIDDELPUNT

Lisa M. Grover

Hoewel Pasen in vele landen een tijd is voor familietradities en gezelligheid, gedenken wij op deze heilige dag de heiligste godsdienstige gebeurtenis in de geschiedenis van de wereld – de opstanding van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Met behulp van de volgende ideeën kun je de Heiland gemakkelijker tot het middelpunt maken van je paasviering:

- Neem jezelf voor in de maand voor Pasen iedere dag in de Schriften te lezen, in het bijzonder de verslagen van de bediening van de Heiland in Matteüs, Marcus, Lucas, Johannes en 3 Nephi.

- Bereid een gezinsavondles voor over de verzoening en geef die les in de week voor Pasen.

- Bereid, met goedkeuring van je bisschop of gemeentepresident en de algemeen muzikleid(st)er van je wijk of gemeente, toepasselijke muziek voor met een jongevrouwen-, jongemannen-, jeugdwerk- of zondagsschoolklas. Je zou een lofzang kunnen leren of muziek kunnen opzoeken in eerder verschenen nummers van *De Ster*. Breng de muziek op eerste paasdag ten gehore in de avondmaalsdienst.

- Lees conferentietoespraken die de algemene autoriteiten hebben gehouden over het leven, de verzoening en opstanding van de Heiland. Je kunt deze toespraken vinden in eerder verschenen nummers van *De Ster*.

ND IN HET

■ Lees in de week voor Pasen elke dag over wat Christus die dag deed (zie Matteüs 21–28, Marcus 11–16, Lucas 19–24 en Johannes 11–21).

■ Doe wat Christus zou doen als Hij hier was: besteed tijd aan het dienen van anderen.

■ Maak een lijst van zaken in je leven waarbij de verzoening invloed heeft gehad. Doe de lijst in je dagboek en bekijk hem vaak.

■ Kijk naar de zonsopgang op paasmorgen. Denk na over de schoonheid van de aarde en het offer van de Schepper.

■ Houd een getuigenisvergadering of -programma met je huisgenoten op eerste paasdag.

■ Geef al je huisgenoten op paasmorgen een plaatje van de Heiland. Zet een gedachte op de achterkant, of je favoriete schriftuurplaats. Gebruik plaatjes uit *De Ster* of van een distributiecentrum van de kerk.

■ Doe tijdens het avondmaal je best om de Heiland en onze hemelse Vader te aanbidden.

■ Geef je getuigenis van de Heiland en zijn verzoening aan je huisgenoten, je wijk of gemeente, of een bevriend niet-lid. Zorg ervoor dat je daden datgene waarvan je weet dat het waar is, weerspiegelen.

■ Leer een schriftuurplaats over de verzoening van de Heiland uit het hoofd. Enkele voorbeelden: Lucas 22:44; Johannes 6:51; Johannes 10:17; Romeinen 6:9; 1 Petrus 2:21; 1 Nephi 11:33; 2 Nephi 2:7; Mosiah 26:23; Alma 11:42; Mormon 7:5. □

HENRICH HOFMANN: CRISTUS IN GEISMA

Zijn heilige naam eren

Robert L. Millet

Als wij onze goddelijke oorsprong en ons goddelijk erfgoed echt op waarde schatten, zullen we ijdel gebruik van de naam van de Heer vermijden.

Kort geleden woonde ik met mijn oudste zoon een honkbalwedstrijd tussen topteams bij. We vonden het spannend om beroemde spelers een goede wedstrijd te zien spelen. Eén ding echter wierp een schaduw over de avond: de taal die sommige fans zich veroorloofden. Na nog geen half uur, toen de spanning van de wedstrijd hen te veel werd en die niet liep zoals zij wilden, liet een aantal mensen achter ons zich een mond vol godslasteringen ontvallen. In de daaropvolgende drie uur waren we blootgesteld aan ruwe en grove taal, waarbij voortdurend de naam van de Heer werd gebruikt als vloek of scheldwoorden. Toen we naar ons motel terugreden, voelde ik me letterlijk afgedroogd, bezoodeld zelfs. Dat was een pijnlijke ervaring.

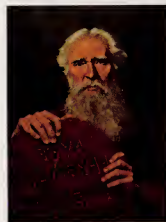
Hoewel oprechte en integere mensen nooit zouden moorden, stelen of overspel plegen, verbaas je je erover hoe ondoordacht sommigen de heilige naam van God ijdel gebruiken. Hoe komt het toch dat de mens zeer zorgvuldig kan zijn in de naleving van de geboden van

de Sinaï, die betrekking hebben op de intermenselijke verhoudingen, maar zeer onzorgvuldig en oneerbiedig omgaat met de heilige naam van de Godheid? Het antwoord is, denk ik, dat het derde gebod niet alleen te maken heeft met onze manier van spreken, maar net zo zeer met onze leefwijze en onze manier van doen. Het houdt verband met ons eeuwig perspectief – hoe we denken over heilige zaken en ermee handelen.

We zullen nooit ten volle beseffen hoe ernstig het is om dat gebod te overtreden, zonder te begrijpen wat het voor iemand betekent de naam van God op zich te nemen en in de naam van de Heer te spreken, te handelen en te bidden.

ZIJN NAAM DRAGEN

De val van Adam en Eva, hoewel een belangrijke stap in het heilsplan, maakte van de wereld waarin wij geboren zijn, een gevallen, telestiale wereld. De geestelijke dood die we allemaal ondergaan als we zondigen, houdt in dat we gescheiden zijn van God en zijn koninklijke gezin. Als we

Wie wedergeboren is – door geloof te oefenen, door zich te bekeren, zich te laten dopen en de gave van de Heilige Geest te ontvangen – wordt in het gezin (. . .) van de Allerhoogste, opgenomen. Als zoons en dochters van Christus verplichten zij zich door middel van een verbond om zo te leven en te spreken dat dat past bij de nieuwe en heilige naam die zij op zich genomen hebben.

door de verzoening niet de mogelijkheid hadden met het Hoofd van dat gezin in het reine te komen, zouden we het recht op de gezinsnaam en op het eeuwig leven bij onze Vader in de hemel verliezen.

Verlossing van de geestelijke dood is alleen mogelijk gemaakt door de inspanningen van een God die machtiger is dan de dood, tegen Wie de gerechtigheid geen eis kan indienen. Jezus Christus, die in het voorsterfelijk bestaan tot Messias geordend is, 'voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden' (Hebreeën 5:9). Abinadi heeft gezegd dat 'God Zelf onder de menskinderen zal nederdalen en Zijn volk verlossen. (. . .) Ik zeg u, dat dezen Zijn nageslacht zijn, of de erfgenamen van het koninkrijk Gods' (Mosiah 15:1, 11).

Jezus Christus is dus de Vader van de verlossing. Wie wedergeboren is – door geloof te oefenen, door zich te bekeren, zich te laten dopen en de gave van de Heilige Geest te ontvangen – wordt in zijn gezin, het gezin van de Allerhoogste, opgenomen. Als zoons en dochters van Christus (zie Mosiah 5:7) verplichten zij zich door middel van een verbond om zo te leven en te spreken dat dat past bij de nieuwe en heilige naam die zij op zich genomen hebben.

IN ZIJN NAAM HANDELEN

Een engel heeft bijna zesduizend jaar geleden aan Adam uitgelegd: 'Gij' *zult* (. . .) *alles, wat zij doet, in*

den Naam des Zoons doen, en gij zult u bekeren, en God voor altoos in den Naam des Zoons aanroepen' (Mozes 5:8; cursivering toegevoegd). Dat is een oproep tot actie voor Adam en zijn hele nageslacht. Wij moeten *alles* doen in de naam van de Zoon. In de naam van de Zoon moeten we spreken, handelen, aanbidden en de arbeid verrichten die voor het koninkrijk en het leven nodig is.

Altijd als het evangelie op aarde is, verleent Jezus Christus zijn goddelijk gezag aan uitverkoren dienaren, en erkent Hij de handeligen die zij in zijn naam verrichten door dat gezag. Zo is in onze tijd het eeuwig evangelie hersteld 'opdat ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken' (LV 1:20). Dat is een ontzagwekkende verantwoordelijkheid. We moeten ernaar streven te denken, te spreken en te handelen als Degene wiens gezegde naam we dragen, zodat onze woorden en daden, zijn woorden en daden worden.

Onze Heiland kwam in de naam van zijn Vader en vanwege Zichzelf, en Hij handelde in alle waardigheid van zijn goddelijke roeping. Hij genas de zieken en vergaf zonden; daarmee toonde Hij zijn macht over zowel lichamelijke als geestelijke ziekten (zie Matteüs 9:1–5; BJS Lucas 5:23) Jezus is Jehova, en Jehova is God, en God heeft noch de naam, noch de macht van iemand anders nodig om wonderen tot stand

te brengen. Allen daarentegen die instrument van de Heer zijn, hebben het gezag gekregen om alleen in de naam van Jezus Christus te handelen en te functioneren (zie Filippenzen 2:9). We kunnen Hem alleen oprecht dienen als we ook oprecht zijn naam op ons hebben genomen.

DE NAAM VAN GOD IJDEL GEBRUIKEN

Hoe maken we ons schuldig aan het ijdel gebruik van de naam van God?

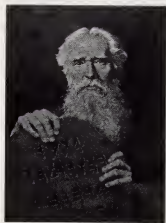
1. *Zijn kinderen gebruiken zijn naam ijdel door profane of godslasterlijke en grove taal.* De meest voorkomende overtreding is de naam van de Godheid bezigen als een vloek. De Latijnse oorsprong van het Nederlandse woord *profaan* betekent letterlijk 'buiten de tempel'. Wat een betekenisvolle manier om ontheiliging van Gods naam te beschrijven: dat wat heilig is met geweld uit de gewijde sfeer halen en brengen in een omgeving die verdorven en onrein is. President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Het schenden van deze wet werd in het oude Israël als een dermate ernstige zaak beschouwd, dat godslastering een halsmisdaad werd. (. . .)

Hoewel die verschrikkelijke straf al sinds lang niet meer wordt toegepast, is de ernst van de zonde niet minder geworden' (*De Ster*, januari 1988, blz. 41–42).

De toename van godslastering en grofheden in muziek, in boeken, op

FOTOGRAFIE: CRAIG DIMOND; ELEKTRONISCHE MONTAGE: WARREN LUCH

Zijn kinderen gebruiken zijn naam ijdel door profane of godslasterlijke en grove taal. De meest voorkomende overtreding is de naam van de Godheid bezigen als een vloek (. . .) De toename van godslastering en grofheden in muziek, in boeken, op de televisie en in films weerspiegelt de vulgariteit van onze tijd.

de televisie en in films weerspiegelt de vulgariteit van onze tijd. Vulgair zijn is onbehouwen, grof of onfatsoenlijk zijn. Dan beschouw je heilige zaken als gewoon of tweederangs. Misschien heeft wreedheden ten aanzien van anderen te maken met het verwaarlozen van heilige zaken; de toenemende hardvochtigheid, lompeheid en ongevoeligheid in de maatschappij staat misschien wel in direct verband met het ontkennen, trotseren of negeren van God. Als we de Heer liefhebben en zijn woord koesteren, proberen we altijd met respect jegens Hem te handelen en te spreken. Anderzijds, iemand die God niet kent en geen waarde hecht aan aanbidding of godsvrucht kan de betekenis van *heilig* en *heiligheid* niet bevatten. Zo iemand kan wellicht zijn tong niet in bedwang houden en niet aarzelen om met heilige zaken te spotten.

In een hedendaagse openbaring heeft de Heer gewaarschuwd: 'Laten daarom alle mensen acht geven hoe zij Mijn naam op hun lippen nemen –

'Want ziet, voorwaar zeg Ik, dat er velen zijn, die onder deze veroordeling staan, dat zij de naam des Heren gebruiken, en deze tevergeefs gebruiken, omdat zij geen gezag hebben. (. . .)

'Bedenkt, dat hetgeen van omhoog komt, heilig is, en dat gij er met voorzichtigheid en door de Geest betuigd over moet spreken; en hierin ligt geen veroordeling' (LV 63:61–62, 64; cursivering toegevoegd).

De Heer is van omhoog, en zijn woord ook (zie LV 63:59). Als wij over Hem spreken of zijn naam gebruiken, behoren we dat te doen met de diepste eerbied. Als we zijn heilige naam ondoordacht gebruiken, zonder er goed over na te denken,

gebruiken we die naam op een ongepaste en grove manier – met andere woorden: ijdel, zonder gezag.

Ouderling Dallin H. Oaks heeft uitgelegd dat 'we de naam van de Heer ijdel gebruiken wanneer we zijn naam zonder gezag gebruiken. Het is duidelijk dat dit gebeurt wanneer de heilige namen van God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, godslasterlijk gebruikt worden voor wat godslastering genoemd wordt: in verschrikkelijke vloeken, in boze scheldpartijen, of om bepaalde uitspraken kracht bij te zetten.'

Anderzijds, voegde ouderling Oaks eraan toe: 'De namen van de Vader en de Zoon worden met gezag gebruikt wanneer we op eerbiedige wijze lesgeven of van Hen getuigen, wanneer we bidden en wanneer we de heilige verordeningen van het priesterschap verrichten' (Zie *De Ster*, nummer 6, 1986, blz. 48).

2. Zijn kinderen gebruiken zijn naam ijdel door eden en verbonden te verbreken. Tegen het oude Israël heeft de Heer gezegd: 'Gij zult bij mijn naam niet vals zweren en zo de naam van uw God ontheiligen: Ik ben de Here' (Leviticus 19:12). Een commentator heeft over het derde gebod geschreven: 'Dit verbod is strikt genomen van toepassing op meeneed, het verbreken van een belofte of een overeenkomst die bezegeld is met een eed in de naam van God. Hij zal niet toestaan dat zijn naam verbonden wordt met een leugenachtige of verraderlijke daad.

Zijn naam mag niet ijdel, oftewel lichtzinnig of achteloos gebruikt worden' (J.R. Dummelow, *A Commentary on the Holy Bible* [1936], blz. 67).

In vroeger tijden gaf men met een eed aan hoe belangrijk waarheid en integriteit waren voor de partijen bij een overeenkomst, of voor getuigen bij een onderzoek. De wettelijke procedure waarbij men een eed aflegde, sloot gewijde woorden en heilige handelingen in, en werd bezegeld met de naam van de Godheid. Zo'n eed verbreken was een heel ernstige zaak die niet ongestraft kon blijven (zie Ezechiël 17:12–19). Maar na verloop van tijd begonnen de mensen hun eed te misbruiken en op een onheilige manier te zweren waardoor ze hun eed konden verbreken.

Jezus riep zijn volgelingen op tot meer verantwoordelijkheidsbesef:

'Maar Ik zeg u, in het geheel niet te zweren: bij de hemel niet, omdat hij de troon van God is; bij de aarde niet, omdat zij de voetbank zijner voeten is; bij Jeruzalem niet, omdat het de stad van de grote Koning is; ook bij uw hoofd zult gij niet zweren, omdat gij niet één haar wit kunt maken of zwart.

'Laat het ja, dat gij zegt, ja zijn, en het neen, neen; wat daar bovenuit gaat, is uit den boze' (Matteüs 5:34–37). Jezus droeg zijn discipelen op om hun woord in rechtschapenheid bindend te laten zijn. Ja, als onderdeel van een wettelijke of privé-overeenkomst, moet ook ja betekenen; nee moet nee betekenen.

Verbonden zijn wederzijdse beloften tussen God en ons. Alle evangelieverbonden en verordeningen worden verricht en aangegaan in de naam van Jezus Christus; in geen enkele andere naam of door geen enkel ander gezag kan iets voor de verlossing van de mensheid gedaan worden. Willens en wetens de verbonden verbreken die we in zijn naam zijn aangegaan, staat dus gelijk aan ijdel gebruik van de naam van de Heer – we nemen onze heilige en plechtige verplichtingen dan te licht op, of hechten er geen belang aan. God laat niet met zich spotten (zie Galaten 6:7), en ook zal Hij niet toelaten dat we met zijn heilige verordeningen spotten of er lichtzinnig mee omspringen.

Daarbij hebben degenen die de evangelieverbonden zijn aangegaan de heilige verplichting het koninkrijk van God op te bouwen. Roepingen weigeren, taken verwaarlozen of in gebreke blijven is hetzelfde als oneervol de naam van de Heer dragen. Het is ijdel gebruik van zijn naam. De Heer heeft ons gewaarschuwd dat in de laatste dagen '[wraak] snel komt (. . .) over de inwoners der aarde. (. . .)

'*Eerst onder diegenen onder u, zegt de Here, die hebben beweerd Mijn naam te kennen en Mij niet hebben gekend, en godslasterlijke taal tegen Mij in Mijn huis hebben geuit' (LV 112:24, 26; cursivering toegevoegd).*

3. Zijn kinderen gebruiken zijn naam ijdel door lichtzinnig en oneerbiedig te

FOTOGRAF: STEVE BLUNDERSON; ELEKTRONISCHE MONTAGE: PAT GERBER

Als wij werkelijk een levende tempel van onze God willen zijn, zullen we ons in onze gedachten, woorden en daden steeds voorhouden wat op al onze heilige tempels staat: 'De Here gewijd'.

zijn. Het goddelijk besluit van de Sinaï 'verbiedt noodzakelijkerwijs elk lichtzinnig en oneerbiedig gebruik van de naam van God of van zijn eigenschappen, (. . .) en we kunnen daaraan gerust toevoegen dat elk gebed, (. . .) dat niet met grote eerbied en met zuivere vroomheid gepaard gaat, hier ook veroordeeld wordt' (*Adam Clarke's Commentary on the Bible*, samengevat door Ralph Earle [1967], blz. 126).

Een aantal jaren geleden begon een jongeman in onze wijk een toespraak ongeveer als volgt: 'Broeders en zusters, het is geweldig om vandaag bij u in de wijk te zijn. Men heeft me verteld dat je je toespraak het best kunt beginnen met een aantal grapjes.' Hij vertelde diverse grappige verhaaltjes, waarvan er een paar niet passend waren voor deze gelegenheid. De aanwezigen

lachten luid – sommigen tenminste. Anderen vroegen zich af wat er gebeurde. Na ongeveer een kwartier zei de jongeman: 'Welnu, ik kan nu maar beter afsluiten. Dit alles heb ik gezegd in de naam van Jezus Christus. Amen.'

Zijn toespraak was grappig en onderhoudend, en had onder andere omstandigheden best leuk kunnen zijn. Maar we zaten in een avondmaalsdienst, een heilige eredienst. Zijn slotwoorden: 'In de naam van Jezus Christus' bleven naklinken in mijn hoofd. Natuurlijk had ik die woorden in de loop van de jaren ontelbare malen gehoord. Maar op die dag dacht ik aan alle keren dat ik in de naam van Jezus Christus een toespraak had gehouden of een gebed had uitgesproken, maar zonder erbij na te denken wiens naam ik gebruikt had. Ik dacht aan

gelegenheden waarbij ik over zelfgekozen onderwerpen gesproken had – onderwerpen die de Heer misschien niet behandeld wilde zien. Ik dacht aan de keren dat ik mijn gebed haastig afgesloten had en de naam van onze Verlosser haastig had uitgesproken, alsof ik me naar de finish haastte. Ik dacht aan de keren dat ik, met mijn gedachten ergens anders, van het avondmaal genomen had, de symbolen van het lichaam en bloed van de Heiland.

Toen, en vele keren daarna, bedacht ik me dat we ons niet alleen door vloeken schuldig maken aan ijdel gebruik van de naam van God. We hoeven slechts lichtzinnig om te gaan met de opdracht die ons, leden van de kerk van de Heer, gegeven is om in zijn naam te spreken en te handelen.

Als we lichtzinnig of onwaardig deelnemen aan heilige verordeningen, of getrouwheid voorwenden als ons hart of onze handen onrein zijn, maken we ons schuldig aan ijdel gebruik van de naam van God.

Hoewel de vreugde en de vloedoring die voortkomen uit het naleven van het evangelie geen geheim hoeven te blijven, heeft Joseph Smith gezegd: 'de dingen van God zijn van het grootste belang en alleen door tijd, ervaring en weloverwogen en plechtige gedachten kan hieromtrent onze kennis toenemen' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, samengesteld door Joseph Fielding Smith [1982], blz. 121).

LOOF ZIJN NAAM

Wij hebben het voorrecht de naam van God op een eervolle en rechtschapen manier te mogen dragen. Als we dat doen, wandelen we in zijn licht. 'Hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe' (LV 50:24). Als we daarentegen het verbond zijn aangegaan om de naam van God te eren en dat niet doen, wordt onze geest 'verduisterd (. . .) wegens ongeloof'. We staan dan onder veroordeling en 'een vloek en een oordeel' staat ons dan te wachten (zie LV 84:54, 58).

De uitnodiging om in de naam van God te spreken en te handelen is een heilige opdracht waar we ernstig en diep over zouden moeten nadenken. We zullen het evangelie naarstiger verkondigen en vuriger getuigenis geven als we in gedachten houden dat onze woorden en handelingen de woorden en handelingen van onze hemelse Vader kunnen zijn. Onze goddelijke opdracht houdt de volgende, tot ernst stemmende bepaling in: 'Daarom, aangezien gij zaakwaarnemers zijt, hebt gij opdracht van de Heer; en wat gij ook doet volgens de wil des Heren, is de zaak des Heren' (LV 64:29). Als we daarentegen spreken, handelen of bidden zonder naar inspiratie te streven, als we de inzichten en filosofieën van mensen als leer verkondigen, als we geestelijke aangelegenheden

lichtvaardig of zorgeloos benaderen, maken we ijdel gebruik van de naam van God.

President Spencer W. Kimball heeft de volgende raad gegeven: 'Het is niet voldoende om vloeken of godslastering achterwege te laten. We moeten de naam van de Heer in ons leven een belangrijke plaats geven. Omdat we de naam van de Heer niet lichtvaardig gebruiken, moeten we onze vrienden, buren of kinderen over ons standpunt niet in het ongewisse laten. Laat er geen twijfel aan bestaan dat we volgelingen van Jezus Christus zijn' (*Ensign*, november 1978, blz. 6).

Dit leven biedt ons de gelegenheid trouw te zijn aan ons goddelijk geboorterecht door oprecht de naam van God op ons te nemen. Tegelijkertijd riskeren we het verlies van ons goddelijk erfgoed als we zijn naam ijdel gebruiken. De apostel Paulus heeft de Korintiërs de volgende raad gegeven: 'Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in uw woont?'

'Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!' (1 Korintiërs 3:16–17; zie ook 6:19–20).

Als wij werkelijk een levende tempel van onze God willen zijn, zullen we ons in onze gedachten, woorden en daden steeds voorhouden wat op al onze heilige tempels staat: 'De Here gewijd'. □

KERKNIEUWS

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN · APRIL 1998

Dutch 8884 120

Jessica van der Put

Nieujaarsconcert Apeldoorn

(Zie blz. 4.)

KERKNIEUWS

Gezin en bekeerlingen staan centraal tijdens gebiedstraining

'Wij, het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf Apostelen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, verklaren plechtig dat het hurvelijk tussen man en vrouw van Godswege is geboden en dat het gezin centraal staat in het plan van de Schepper voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', De Ster, januari 1996, blz. 93).

Tijdens gebiedstrainingen die kortgeleden onder leiding van het Quorum der Twaalf Apostelen over de hele wereld gegeven werden, stond het belang van het gezin, en de noodzaak om alle bekeerlingen binnen de warmte van het evangelie te houden centraal.

Tijdens de trainingsbijeenkomsten in oktober, november en december hebben 'uitgezonden' (LV 107:35) leden van het Quorum der Twaalf instructies gegeven aan meer dan 2.400 ringpresidenten, 318 zendingspresidenten, 51 tempelpresidenten en 652 districtspresidenten. Ook hebben zij quorumvergaderingen belegd voor de 137 gebiedsautoriteiten in het derde, vierde en vijfde quorum van zeventigen en instructiebijeenkomsten voor zendingspresidenten. De algemene autoriteiten hebben 28 landen in Europa, Azië, Afrika en Noord- en Zuid-Amerika bezocht.

Hun 'leerplan' voor de bijeenkomsten bestond uit de proclamatie over het gezin, uitgegeven in 1995, en belangrijke brieven van het Eerste Presidium die in 1990 zijn uitgebracht.

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf besprak het belang van training om elke bekeerling in de kerk actief te houden.

'Iedereen die naar president Gordon B. Hinckley geluisterd heeft, weet dat het voor hem, net als voor ons allemaal, een grote zorg is om degenen die lid worden van de kerk, actief te houden. Elke bekeerling die we kwijt raken is voor ons een ernstig verlies.'

Hij zei dat ring- en zendingspresidenten tijdens de vergaderingen

nader tot elkaar gebracht waren, en dat de ringpresidenten een grotere verantwoordelijkheid voor het zendingswerk hadden gekregen.

'De ringpresidenten zullen in het hele bekeringsproces nauw met de zendingen samenwerken. Dat zal heel positief zijn', zei ouderling Ballard.

Wijk- en ringraden vervullen een belangrijke rol bij het actief houden van bekeerlingen, zei hij. Bekeerlingen in de kerk houden 'zal grote inspanningen vragen van alle leden van de raden.'

'Als elke zustershulpvereniging in de kerk haar verantwoordelijkheid nakomt en ervoor zorgt dat elke nieuwe zuster die in de kerk is gekomen liefde krijgt en een taak krijgt toebedeeld, en vriendinnen heeft om naar haar om te kijken en haar actief te houden, en als het jongevrouwenpresidium dat ook zou kunnen doen met elke jongevrouw, en het jongemannepresidium met elke jongeman, zullen we grote vooruitgang maken.

'Kunt u zich voorstellen wat er met kinderen zou kunnen gebeuren als het jeugdwerkpresidium ervoor zorgde dat geen enkel kind inactief werd omdat de jeugdwerkorganisatie tot taak heeft ze te koesteren.

'Ring- en wijkraden hebben een belangrijke taak in het proces om bekeerlingen actief te houden en minder-actieve leden te heractiveren.'

Ouderling Ballard zei dat de boodschappen tijdens de gebiedstraining met groot enthousiasme ontvangen werden. 'De zendingspresidenten en de ringpresidenten zijn altijd al goed met elkaar bevriend geweest, maar nu zien ze dat

ze er samen voor moeten zorgen dat elke bekeerling een vriend en een taak krijgt, en gevoed wordt met het goede woord van God.

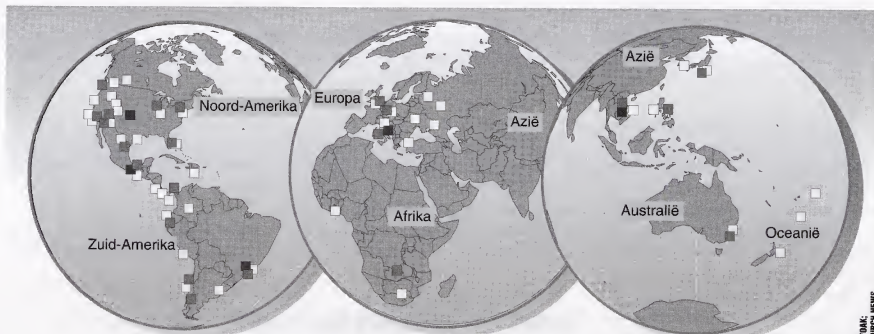
'Van de zijde van de ring- en de zendingspresidenten was er grote bereidheid om dit over te brengen aan de bisschoppen, de zendingsleiders van de wijken en de voltijdzendingen, en waar mogelijk zullen ze dat gezamenlijk doen. Ze zullen als team in volledige harmonie samenwerken en erop toezien dat degenen die lid worden van de kerk alle zegeningen van de kerk ontvangen en dat ze niet tot inactiviteit zullen vervallen.'

Hij zei met optimisme dat deze inspanningen succesvol zullen zijn. 'Ik geloof dit: als de president van de kerk een beroep op de mensen doet, en wij aan het werk gaan en ons deel doen, de Heer daar zijn zegen op laat rusten, en het derhalve een groot succes zal worden.

'Het lijdt geen twijfel dat onze hemelse Vader wil dat zijn kinderen gedoopt worden, maar Hij wil ook dat ze de zegeningen van de tempel ontvangen, en dat kan alleen als ze met behulp van hun vrienden in de kerk blijven.'

Gebiedstrainingvergaderingen zijn voor het eerst gehouden in 1988, toen de kerk niet meer alle ringpresidenten voor hun training naar de algemene oktoberconferentie liet komen. Nu beleggen leden van het Quorum der Twaalf op een centrale plaats in elk gebied vergaderingen van ongeveer zes uur om 'urgente zaken' met plaatselijke kerkleiders te bespreken. Vaak worden de leden van het Quorum der Twaalf tijdens hun trainingsvergaderingen vergezeld door andere algemene autoriteiten.

Volgens de leiders in het hoofdkantoor van de kerk zijn de onderwerpen dit jaar gekozen als vervolg op de aangelegenheden waarover president Hinckley tijdens re-

Het Quorum der Twaalf leidt een wereldwijde training

- Gebiedstraining
- Instructiebijeenkomst voor zendingspresidenten
- ▣ Vergaderingen van quorums van zeventigen

KAARTE: SHARON HINDTAGE;
 MET TOEGEF. VAN GERRIT HEESE

cente algemene conferenties en bij andere gelegenheden gesproken heeft.

'Het was dit jaar de bedoeling om alle belangrijke documenten die rondgestuurd waren, te bundelen en uitdrukkelijk weer onder de aandacht te brengen', zei een van de leiders.

'Deze herfst hebben we ons gezamenlijke ingespannen, en het was de bedoeling dat de leden van de Twaalf erop zouden toezien dat elk van die documenten tijdens de vergadering woordelijk zou worden voorgelezen en met de aanwezigen besproken zou worden, dat ze ervoor zouden zorgen dat iedereen het evengoed zou begrijpen en dat er onder de plaatselijke leiders dezelfde eenheid zou bestaan als onder de Twaalf.'

President Robert W. Pommerville van de ring Fort Smith (Arkansas) was bij degenen die instructies kregen van ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf.

'Wij doen meer vanwege het verzoek van ouderling Wirthlin om meer aandacht te besteden aan de proclamatie over het gezin', zei hij in een telefonisch interview. 'Wij moeten ervoor zorgen dat onze leden het begrijpen. Gedurende zes maanden, te beginnen in januari 1998, laten we

al onze hogeraadsleden daarover spreken. In elke hogeraadsvergadering hebben we een training over de proclamatie over het gezin, zodat ze elke maand nieuwe stof hebben die ze kunnen gebruiken. Je kunt een hele avondmaalsdienst besteden aan slechts één aspect van elk van de negen alinea's van de proclamatie.'

Hij zei dat plaatselijke leiders zich nu erg inspinnen om de boodschap aan de leden over te brengen. 'Verbeeld ik me nu dat we het net zo goed doen [als de apostelen]? Nee, maar ik denk dat we het proberen.'

President Pommerville zei dat de gebiedstrainingen die hij in de afgelopen zes jaar had bijgewoond, allemaal opbouwend waren geweest en dat er precies behandeld was 'waarop ik mijn aandacht moest richten. En dat kan soms moeilijk zijn. Je wilt wel iets, maar je weet niet wat je moet doen. Die training is iets heel positiefs.'

President Anthony Paul Osborne van de ring Temple View (Nieuw-Zeeland) was een van degenen die in het gebied Oceanië instructies kregen van president Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf.

'Wij kregen instructies om ons gezin hechter te maken, en we dragen onze priesterschapsleiders hetzelfde

op', zei hij in een telefonisch interview.

'We willen er ook voor zorgen dat we de sabbat een betere invulling geven. We hebben ons programma's zo ingedeeld dat we meer tijd hebben voor onze kinderen. We hebben een heel nieuwe visie op het belang van het gezin.'

Het tweede deel van de trainingen was gericht op het actief houden van bekeerlingen.

Tijdens die vergadering kregen de ringpresidenten te horen dat ze de bevoegdheid kregen om de plaatselijke zendingspresident bij te staan. De ringpresident kan nu bij de zendingspresident aangeven hoeveel zendingen in zijn ring moeten worden aangesteld en waar de zendingen geplaatst moeten worden.

Leden van het Quorum der Twaalf hebben ook de taak besproken van een nieuwe raad, de coördinatieraad leden-zendingen, waartoe door het Eerste Presidium op 13 juni 1997 in een brief aan de ringpresidenten opdracht is gegeven.

Die raad wordt gehouden in een aantal ringen gezamenlijk onder leiding van een van de gebiedszeventigen, die werkt onder leiding van het gebiedspresidium. De plaatselijke voltijdzendingpresident en de ringpresidenten zijn lid van de raad. De

raad komt bij elkaar om het werk van de voltijd-, de ringzendingen en de leden te coördineren en om over andere belangrijke zaken in overleg te nemen.

De grootte van de raad hangt af van het aantal ringen in het desbetreffende gebied. De leiders hebben tijdens de gebiedstrainingsvergaderingen instructies ontvangen over deze raad. Er is ook een training gegeven om ring- en wijkraden doeltreffender te maken.

Ook over de grondslag voor het zendingswerk is nadrukkelijk gesproken, zoals in grote lijnen is weergegeven in een brief, gedateerd 13 juni 1991, van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf aan ring-zendings- en districtspresidenten en bisschoppen, een brief met de aanduiding 'Primaire overwegingen bij de verkondiging van het evangelie'.

Deze brief van vijf pagina's benadrukte de noodzaak van evenwicht tussen bekering, actief houden en heractivering. Alle drie aspecten van het zendingswerk behoren evenveel aandacht te krijgen. Die drie doelen worden richtlijn bij de evaluatie van het zendingswerk.

'Nieuwe leden ondersteunen' was het onderwerp van een andere brief van het Eerste Presidium die verzonden is op 15 mei 1997 en in de avondmaalsdienst moest worden voorgelezen. In die brief werd opgemerkt dat elk nieuw lid 'heeft behoefte aan drie dingen: een vriend, een taak, en voeding met "het goede woord van God".'

'Dit is een taak voor iedereen', stond er in de brief van het Eerste Presidium. 'We vragen ieder lid: 'Help alstublieft mee'. Nieuwe leden hebben uw vriendschap nodig. Uw gevoel van verantwoordelijkheid is nodig.'

President Osborne zei dat de leiders tijdens de vergaderingen gewezen werden op hun taak om voltijdzendingen en bekeerlingen bij te staan en actief betrokken te zijn bij het actief houden van bekeerlin-

gen.

'Wij bestuderen het programma en zorgen ervoor dat de ring- en wijkraden veel doeltreffender worden, en ook dat de bisschop er meer bij betrokken is.

'We veranderen bepaalde zaken al. We zeggen tegen onze mensen dat ze hun leven op orde moeten brengen en hun gezin hechter moeten maken. We vragen ze ervoor te zorgen dat ze een rechtschapen le-

ven leiden en meer in de Schriften lezen.'

Hij zei dat het een groot voorrecht was om de gebiedstrainingsvergadering bij te wonen. 'Het was gewoon verbazingwekkend dat iemand met zulk gezag ons kwam instrueren. Het heeft veel invloed gehad.'

*Met toestemming van
Church News, 13 december 1997.*

Nieuwjaarsconcert Apeldoorn: de belangstelling groeit nog steeds

Het jaarlijkse nieuwjaarsconcert van de ring Apeldoorn was dit jaar op 10 januari in het kerkgebouw te Apeldoorn. De belangstelling voor dit vierde nieuwjaarsconcert was opnieuw groter dan vorige jaren, en het aantal bezoekers liep nu al tegen de tweehonderd. Eén van hen vertrouwde onderstaande reactie aan het papier toe.

**Flugge vingers, soepele lippen,
strelende muziek**

Zijn wij niet allen Parelvisvers?

Een ode aan het Concertkoor 'Moroni', de solisten, dirigenten en presentatrice van het nieuwjaarsconcert, gehouden 10 januari 1998 in Apeldoorn.

Muziek, de balsem voor het hart

Al voordat de mens op aarde leefde, was er muziek. Muziek is immers geordend geluid, en ook de natuur brengt geordend geluid voort. De natuur bevat elementen die ook de hoog ontwikkelde kunstmuziek kenmerken. Zo'n element is het ritme, dat de natuur beheerst. Grote

Arto Hoornweg

ritmen zijn de opvolging van de seizoenen, de afwisseling van dag en nacht en die van eb en vloed. Ritmiek in kleiner verband horen we in de hartslag, het sjiirpen van de krekels en het hameren van de specht. Harmonie was er ook in de natuur. De vogels voorzagen die van hun eigen muziek, de wind zong in oneindig vervloeiende tonen en daarbij voegden zich het geruis van de regen en van de zee. Het doek waarop de natuur muziek schilderde was stilte; die was er nog in overvloed.

Geordend geluid werd op verfijnde wijze ten gehore gebracht bij het nieuwjaarsconcert in Apeldoorn. Het programma daarvoor werd samengesteld door Frans Heijdemann, een begrip in muziekland – naast Jan Lingen, Lynn en Rémy van der Put en Greta van der Grift, mensen die aan een conservatorium zijn opgeleid of op andere wijze hun talent steeds verder hebben ontwikkeld, daarmee de oren strelende van talloze luisteraars. Het ‘bis, bis!’ roepende volk, dat zich in deze roerige wereld steeds meer aan muziek wenst te laven, vormde op 10 januari wederom hun gehoor.

Als ik een hoed zou dragen, dan zou het afnemen tekort doen aan het talent dat zich in het voorgeschotelde programma op deze avond manifesteerde. Een hele hoedenwinkel zou ik daarbij wel moeten inhuren. Of, om met een bekende tv-presentator te spreken: ‘Grote klasse!’

Wat er te horen was

De avond werd door een van de eregasten, het Concertkoor ‘Moroni’, geopend met een krachtig gezongen ‘For all the Saints’. Daarna werd muziek ten gehore gebracht van bekende en minder bekende Franse componisten die ongeveer tussen 1835 en 1937 leefden. Een loflied op de Verlosser van Racine, op muziek gezet door Fauré, werd door Greta van der Grift, Miriam Heijdemann, Frans Heijdemann en Rémy van der Put (zang) en Jan Lingen (piano) in voortreffelijk samenspel

Frans Heijdemann en Rémy van der Put: parelvisssers, vrienden voor het leven.

gepresenteerd, en met zo’n warmte en toewijding uitgevoerd dat je er tegelijkertijd warm en koud van werd.

De Toccata van Widor, op het orgel gespeeld door onze onvolprezen Jan Lingen, sloeg met recht aan bij de aanwezigen. Het was misstil in de zaal. Daarna sneeuwde het, volgens Henri Bemberg. Eveneens een voortreffelijke vertolking door Rémy van der Put, wiens uitspraak van het Frans subliem is, met Lynn van der Put aan de piano. Eerder hadden zij samen met Greta van der Grift ‘Repentir’ van Gounod ten gehore gebracht.

Zolang er mensen leven, blijft de wederkerige liefde van man en vrouw. Zo ook bij Simson, de held van het volk Israël, en Delila, de Filistijnse. De liefde kreeg gestalte in een prachtig duet, gezongen door de uit één nest afkomstige Margriet Noot en Frans Heijdemann.

Zonder iemand tekort te willen doen, moet ik stilstaan bij de virtuositeit van Arto Hoornweg (trompet) en Lynn van der Put (piano) in muziek van Debussy en, tegen het einde van het programma, nog eens in twee Ierse traditionals. Laatstgenoemde speelde ook ‘Arabesque’

voor piano van Debussy en was de voortreffelijke begeleidster in het bekende duet uit ‘De Parelvisssers’. Daarna konden we het koor opnieuw horen, in twee liederen op teksten uit de Schriften.

Na de pauze kwam het koor voor nieuwe hoogtepunten in liederen over de herstelling van de kerk en over de pioniers, waarbij Margriet Noot soliste was en Rémy van der Put duetten zong met zijn vrouw en met Els Roepers. Daartussenin konden we genieten van de harpsolo ‘Baboesjka’ door Jessica van der Put – een genoeg om naar te luisteren, kijkend naar dat gespannen gezicht en de bewegingen van die ranke vingers. Een pluim ook voor de tonen die haar zus Wendy aan de viool ontlokte.

De afsluiting met ‘Honderd jaar George Gershwin’ was er één met power. Super gezellige en opbouwende muziek, met zang van Claire Verschoof, Joan Ahrens en Greta van der Grift. Het laatste nummer, ‘Oh Lord I’m on my way’, door Rémy van der Put en het koor, werd na het uitbundige applaus herhaald. Alle uitvoerenden: hartelijk bedankt voor deze fijne avond!

Bob Meisner

De reizen van president Hinckley in 1997

Januari	Jacksonville (Florida); Panamá (Panama); San José (Costa Rica); Managua (Nicaragua); San Pedro Sula (Honduras); San Salvador (El Salvador); Guatemala (Guatemala).
Februari	Palm Springs (Californië).
Maart	Glendale (Californië); Knoxville (Tennessee); Santa Clara (Californië).
April	Nauvoo (Illinois); Omaha (Nebraska); Elko (Nevada); College Park (Maryland).
Mei	Sun Ranch (Wyoming); Hamilton (Nieuw-Zeeland); Melbourne, Adelaide, Perth, Sydney en Brisbane (Australië). Colonia Juárez (Mexico).
Juni	Simpson's Hollow (Wyoming).
Juli	Montevideo (Uruguay); Asunción (Paraguay); Guayaquil en Quito (Ecuador); Valencia (Venezuela).
September	Denver (Colorado); Albuquerque (New Mexico); Window Rock en Mesa (Arizona); Evanston (Wyoming).
Oktober	Laie (Hawaii); Savai'i en Apia (Samoa); Pago Pago (Amerikaans Samoa); Nuku'alofa en Vava'u (Tonga); Suva (Fiji); Papeete (Tahiti).
November	Mexico-Stad, Puebla, Oaxaca, Villahermosa, and Mérida (Mexico); Belize-Stad (Belize); Cancún (Mexico); Atlanta (Georgia)
December	Geen bezoeken buiten Utah

Een jaar nadat hij was gesteund als president van de kerk zei Gordon B. Hinckley: 'Ik ben vastbesloten om, zolang mijn krachten het toelaten, hier en in het buitenland onder de mensen te gaan om mijn waardering onder woorden te brengen, aanmoediging te geven, geloof op te bouwen, te onderrichten en mijn getuigenis bij dat van hen te voegen, en mij tegelijkertijd aan dat van hen

te laven (...). Ik ben van plan om zolang mogelijk lichamelijk actief te blijven' (*'Deze heerlijke paasmorgen'*, *De Ster*, juli 1996, blz. 61).

Het jaar 1997 was een druk jaar voor president Hinckley, die naar plaatsen reisde in drie werelddelen en verschillende eilanden van de zee. Onderstaand staan in chronologische volgorde de bezoeken buiten Utah.

President Hinckley bezoekt de leden in Mexico, Belize en de Verenigde Staten

President Gordon B. Hinckley heeft 1997 afgesloten met een druk reisschema. Hij heeft de leden in zeven steden in Mexico en Belize bezocht, de gerenoveerde doopkamer van de Atlanta-tempel (Georgia) ingewijd, de studenten aan de Utah State University en de Brigham Young University toegesproken, het monument voor het Mormoons Bataljon in Salt Lake City opnieuw gewijd en een rede gehouden tijdens

een diner voor het uitreiken van onderscheiding in verband met de viering aankomst pioniers 150 jaar geleden.

Mexico-Stad

Op zijn reis door Mexico en Belize in november sprak president Hinckley allereerst 42 duizend leden toe die op zaterdagavond en zondagmorgen in Mexico-Stad bijeengekomen waren. Zijn vrouw Marjorie en

Ernesto Zedillo, president van Mexico, en president Hinckley.

FOTOGRAFIE: JOHN L. HART, MET TOESTEMMING VAN CHURCH NEWS

FOTOGRAFIE: JOHN L. HART, MET TOESTEMMING VAN CHURCH NEWS

Duizenden leden hebben zich in Mexico-Stad verzameld om naar president Hinckley te luisteren.

ouderling L. Tom Perry en diens vrouw Barbara vergezelden hem.

'De aandacht in de kerk gaat nu uit naar de pasgedoopten. Ze moeten in geloof groeien en dezelfde zegeningen ontvangen die u hebt', zei president Hinckley in Mexico-Stad. 'De hele kerk in Mexico helpt u. Niet alleen bij het onderwijzen en dopen, maar ook bij het behouden en sterken. Ik zeg tegen alle leden van de kerk: u en ik dragen de verantwoordelijkheid voor de pasgedoopten. We moeten onze arm om hen leggen, vrienden zijn, ze wegwijs maken en sterken, zodat ze ook sterke leden van de kerk worden, zoals u.'

Puebla

Hier sprak president Hinckley 12 duizend leden toe. Tegen de voltijdzendingen, die vooraan zaten, zei hij: 'Jullie brengen de gelovigen in de kerk (...) Wij, als leden van de

kerk, werken samen om de bekeerlingen sterke leden van de kerk te maken.'

Oaxaca

Hier sprak president Hinckley 4.000 leden toe. Later zou hij naar Tuxtla Gutiérrez gaan, maar het vliegveld daar was dicht wegens slecht weer. De leden waren teleurgesteld, maar president Hinckley stuurde hun een boodschap per telefoon.

'Er gebeurt iets wonderbaarlijks in Mexico', zei president Hinckley. 'Het evangelie heeft al honderd jaar lang het leven van de mensen beïnvloed. Eens waren we weinig in getal en zwak. Men vertrouwde ons niet. De overheid moest ons niet. Nu is dat allemaal veranderd. U behoort tot de gemeenschap der heiligen, 10 miljoen leden sterk, van wie er 800 duizend in Mexico wo-

nen. Dat is bijna een tiende van het wereldwijde ledental. We zijn groot geworden.'

Villahermosa

'Ik ben dankbaar voor deze mooie vergaderzaal', zei president Hinckley tegen meer dan 5.000 leden in Villahermosa. 'We hebben de gouverneur van de deelstaat Tabasco ontmoet. Door hem zitten we nu hier en daarvoor danken wij hem. Vanmorgen hadden we een fantastisch gesprek met de president van Mexico, Ernesto Zedillo, bij hem thuis in Los Piños.'

Tijdens dat gesprek overhandigde president Hinckley een ingelijst exemplaar van de proclamatie over het gezin en een boek over de kerk aan president Zedillo. 'Uw president is een vriendelijk en kundig man. Hij weet het een en ander van de kerk.'

Verder zei president Hinckley dat

wij onze liefde voor God moeten tonen door onze medemens lief te hebben. Waar veel gegeven is, wordt veel gevraagd. In ieder van ons is iets goddelijks en we moeten in overeenstemming daarmee leven. Vergeet nooit dat ieder van ons een kind van God is.'

Mérida

Hier sprak president Hinckley 8.000 leden toe. Ook bezocht hij de Maya-ruïnes bij Chichén Itzá, waarvan hij zei: 'Ik moest denken aan al die mensen die hier in onwetendheid over het evangelie van Jezus Christus geleefd hebben, dat hun voorouders wél kenden. Hun lot is verschrikkelijk geweest. Ik moest denken aan de woorden van de profeet Moroni, die ze bij tienduizenden ten gronde zag gaan. Ik moest denken aan de vreselijke mensenoffers die hier gebracht zijn. Duizenden

zijn er door de jaren heen gedood wegens afgodendienst. Ik moest aan vader Lehi denken, die geweest moet hebben bij het zien van zijn slechte nageslacht.'

President Hinckley werd ook door journalisten geïnterviewd. Op de vraag hoe hij (de kerk) met de katholieken omgaat antwoordde hij: 'Wij kunnen goed opschieten met katholieken en protestanten, in feite met allen die het goede nastreven in deze wereld. We debatteren niet. Wij bestrijden hen niet. Wij prediken het positieve evangelie, waarvan het belangrijkste is: wij geloven in God, de eeuwige Vader, in Jezus Christus, zijn Zoon, en in de Heilige Geest.'

Belize-stad

Belize is een klein land tussen Mexico en Guatemala, met 215 duizend inwoners. Het zendingswerk begon

in 1980, en nu telt Belize 2.000 leden van de kerk. Een geschatte 1.200 leden hebben naar president Hinckley geluisterd.

'Uw kinderen zijn de zoons en dochters van God', zei president Hinckley. 'Ze moeten in licht en waarheid worden opgevoed (...) Het herstelde evangelie zegt iets over de verhouding van man en vrouw. Ze lopen samen, niet de man voorop en de vrouw achteraan, maar zij aan zij, als metgezellen.'

Cancún

Ten slotte sprak president Hinckley 2.000 leden in Cancún toe. 'Ik hoop dat u nooit vergeet dat Gordon B. Hinckley gezegd heeft dat hij weet dat God, onze eeuwige Vader, leeft en onze gebeden verhoort en dat Jezus onze Verlosser en Heiland is, en dat we zijn werk aan het doen zijn.'

De leden in Mexico-Stad zwaaien met een witte zakdoek bij het afscheid van president Hinckley.

FOTOGRAFIE: JOHN L. BART, MET TOESTEMMING VAN CHURCH NEWS

DE KINDERSTER

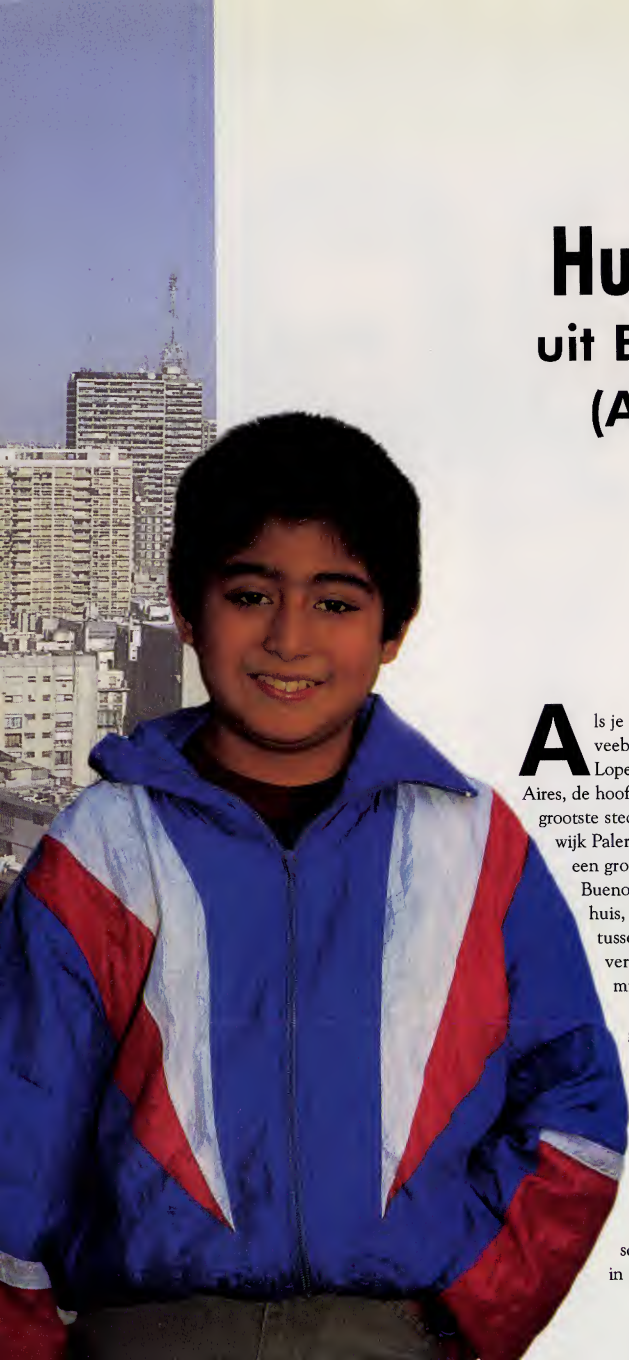
VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • APRIL 1998

Hugo Lopez uit Buenos Aires (Argentinië)

DeAnne Walker

FOTOGRAAF: DEANNE WALKER

Als je aan Argentinië denkt, denk je aan veeboerderijen en cowboys. Maar Hugo Lopez woont in de stad. Hij woont in Buenos Aires, de hoofdstad van Argentinië – één van de grootste steden in Zuid-Amerika. Hugo is lid van de wijk Palermo in de ring Buenos Aires-Belgrano, die een groot gedeelte van de binnenstad van Buenos Aires beslaat. Dit betekent dat zijn huis, zijn school en zijn kerkgebouw allemaal tussen de wolkenkrabbers en het drukke verkeer van deze stad van bijna veertien miljoen inwoners staan.

Hugo is tien jaar en is in Buenos Aires geboren, maar hij heeft ook twee jaar in Santiago, in Chili, gewoond. Hij is de jongste in zijn gezin en heeft een oudere broer en zus. Zijn zus is getrouwd en heeft twee kinderen. Hugo is apetrots dat hij al zo jong oom is!

Hugo zit in groep zeven. Hij loopt altijd naar school, want dat is niet ver van hun flat. Van de straat af lijkt de school op de vele andere grote gebouwen in de stad, maar achter de grote dubbele

deur liggen klaslokalen op twee verdiepingen rondom een binnenplaats met speelterrein middenin het gebouw. Elke dag als de school afgelopen is, stromen honderden leerlingen allemaal in witte jasjes door de gangen naar buiten. Soms is het moeilijk om de leerkrachten van de leerlingen te onderscheiden, daar zij ook witte jasjes dragen.

Omdat Hugo graag een goede leerling wil zijn, doet hij elke dag erg zijn best op zijn huiswerk. Hij doet ook erg zijn best om het goede te kiezen en een goed voorbeeld te zijn. Hij is het enige lid van de kerk bij hem op school en heeft gemerkt dat het moeilijk kan zijn als je in een groep de enige bent die het goede wil kiezen. Als zijn vrienden bijvoorbeeld lelijke woorden gebruiken, laat hij hun zien dat er betere manieren van praten zijn. 'Soms word ik er wel verdrietig van, als ze niet naar me willen luisteren,' zegt hij, 'maar toch blijf ik het goede kiezen.'

Hugo verheugt zich iedere week op de woensdag- en vrijdagmiddag. 'Ik ga op die twee dagen na school, naar de Conservatoria de Música', zegt hij. 'Ik heb fluitles en ik zing in een koor!' Zijn ogen stralen als hij over muziek praat en over wat hij op de muziekschool leert. Hij krijgt twee jaar fluitles en als hij daarna nog zeven jaar les neemt, kan hij leraar worden. Of hij gaat zich op de middelbare school in mechanica specialiseren, zodat hij geld kan verdienen om zijn droom – op zending gaan – waar te maken.

Hugo is nu al druk bezig zich op een zending voor te bereiden. Bisschop Sergio Lohmann van de wijk Palermo zegt: 'Hugo weet heel veel van het evangelie. Hij geeft elke maand zijn getuigenis, en daarbij versterkt hij het getuigenis van de andere leden in de wijk door zijn liefde voor Jezus en het evangelie.'

Als Hugo zijn getuigenis geeft, bedankt hij zijn moeder en leraressen altijd dat zij hem geleerd hebben naar de kerk te komen en daar te leren. En hij vertelt over een bijzonder gebed in zijn hart dat zijn vader eens naar de zendelingen zal luisteren en naar de kerk komen, zodat hij de liefde van alle wijkleden kan voelen. Hugo vindt het heel jammer dat zijn vader en zijn broer nu niet in de kerk geïnteresseerd zijn. Hij zegt: 'Mijn broer vindt dat kerkbezoek tijdsverspilling is. Maar het is geen tijdsverspilling – het is het eeuwige leven verwerven.'

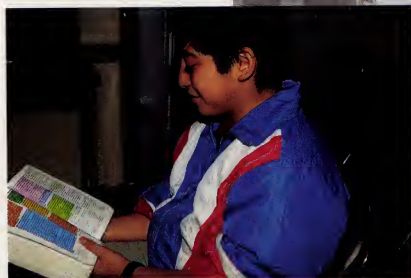
Helemaal boven: Hugo en zijn juffrouw laten in de pauze hun schooluniform zien. Daaronder: Hugo is graag met zijn vrienden in het jeugdwerk.

Hugo probeert thuis én op school een goed voorbeeld te zijn. 'Ik heb een fijne band met mijn vader. Ik weet dat hij heel gevoelig is en ik probeer te zorgen dat hij zich niet buitengesloten voelt', vertelt hij. 'Soms maken we samen wandelingen en praten alleen maar – daar genieten we erg van.'

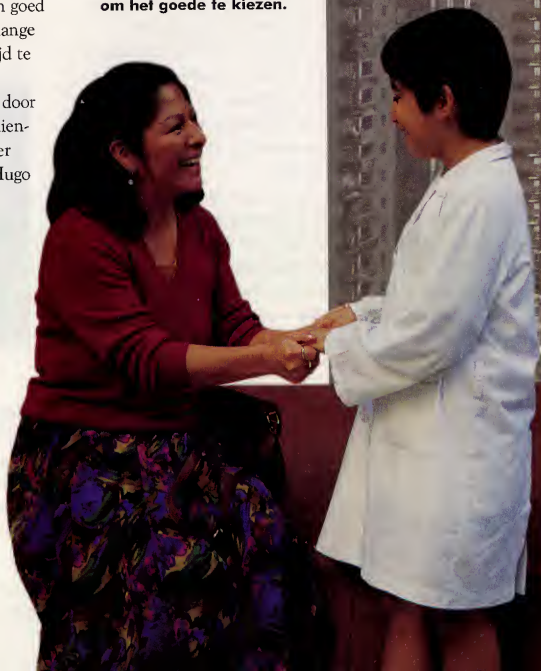
En, zoals het een goed zending betaamt, bestudeert Hugo de Schriften. Als we hem vragen wat zijn lievelingstekst is, slaat hij snel de geschiedenis van Joseph Smith op – hoofdstuk 1:52–53 – en leest hardop over de eerste keer dat de profeet Joseph de gouden platen zag. 'Ik ben dol op de geschiedenis van Joseph Smith', zegt hij na het lezen van die verzen. Maar als je even naar zijn standaardwerken kijkt, zie je direct dat dit slechts één van zijn lievelingsteksten is. Zijn boeken zien eruit als die van een zending – veel belangrijke teksten zijn in heldere kleuren aangestreept en hij weet veel van de Schriften.

Hugo krijgt elke dag de gelegenheid om een zending te zijn. Of hij nu de Schriften bestudeert, een goed voorbeeld voor zijn vrienden op school is of een lange wandeling met zijn vader maakt, hij probeert altijd te zeggen en te doen wat hij heeft geleerd.

Iedere zondag lopen Hugo en zijn moeder dus door de drukke straten van Buenos Aires om de kerkdiensten bij te wonen en meer te weten te komen over het evangelie. En als het vastenzondag is, geeft Hugo zijn getuigenis! □

Boven: Hugo vindt het heerlijk om de Schriften te bestuderen en zich voor te bereiden op een voltijszending. Onder: Hugo's moeder moedigt hem aan om het goede te kiezen.

VERHALEN UIT HET BOEK VAN MORMON

De belofte van het Boek van Mormon

Hij zei dat we de verslagen moeten lezen, er diep over nadenken en dan onze hemelse Vader vragen of ze waar zijn.
Moroni 10:3-4

Voordat Moroni de platen voor de laatste keer begroef, schreef hij een belofte aan de Lamanieten en alle andere mensen die de verslagen zouden lezen.
Moroni 10:1-2

Moroni beloofde dat de Heilige Geest ons zal laten weten dat ze waar zijn, als wij dit oprecht doen, met geloof in Christus.

Moroni 10:4-5

Moroni schreef ook dat wij volmaakt kunnen worden, als wij ons bekeren en Jezus Christus met al onze 'macht, verstand en sterkte' liefhebben.

Moroni 10:32

Toen hij de platen in de heuvel Cumorah had begraven, had Moroni zijn werk op aarde voltooid. Spoedig zou hij 'in het paradijs van God rusten'.

Moroni 10:34

ER IS EEN WEG

Sydney Reynolds

'Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij' (Johannes 14:6).

Willen jullie goed nieuws horen? Het woord *evangelie* betekent 'goed nieuws'. Het goede nieuws is dat Jezus Christus in de wereld is gekomen en de prijs heeft betaald (verzoend) voor de zonden van iedereen die zich bekeert. Dat heet verzoening. De verzoening was vanaf het begin het plan van onze Vader in de hemel.

Onze hemelse Vader en Jezus Christus kunnen niet ergens wonen waar zonde is. Er moest iets gedaan worden zodat wij, als wij zondigen, ons kunnen bekeren en weer bij Hem kunnen wonen. Voordat er mensen op aarde kwamen, werd Jezus Christus al uitgekozen om de zonden van de wereld te verzoenen.

Onze Vader in de hemel hield zo veel van ons, dat Hij Jezus Christus, zijn eniggeboren Zoon zond, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar het eeuwige leven heeft (zie Joh. 3:16 en Joh. 17:3). Jezus Christus leefde, stierf en werd weer levend, zodat een ieder van ons weer kan leven en vrij van zonden kan worden.

Wat is de weg terug naar onze hemelse Vader? Jezus Christus is de weg! (zie Joh. 14:6). Wij kunnen de weg vinden door het volgen van de evangeliebeginselen. Het eerste beginsel van het evangelie is geloof in Jezus Christus. Wij moeten in Hem geloven en doen wat Hij wil. Hij wil bij voorbeeld dat wij ons van onze zonden bekeren. Bekering is het tweede beginsel van het evangelie. Als we oud genoeg zijn om voor onze zonden verantwoordelijk te zijn, kunnen we het derde beginsel van het evangelie volgen en ons door onderdompeling laten dopen. Door de doop worden wij lid van zijn kerk en kunnen wij vergeving van onze zonden ontvangen wanneer wij ons bekeren. Het ontvangen van de gave van de Heilige Geest is het vierde beginsel van het evangelie. De Heilige Geest kan ons leiden als wij keuzen moeten maken, en ons troosten als we verdrietig zijn. Met behulp van de Heilige Geest kunnen we van onze hemelse Vader, Jezus Christus en anderen houden.

Wij moeten de beginselen van het evangelie ons hele leven blijven naleven. Nephi belooft dat als wij '[...]

voorwaarts streven [...] en [volharden] tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben' (2 Nephi 31:20). Het eeuwige leven betekent voor altijd bij onze hemelse Vader en Jezus wonen en het soort leven leiden dat Zij hebben. Dat is echt heel goed nieuws!

Instructies

Je kunt ook meedoen met het verspreiden van het goede nieuws. Maak de krantenbladzijde op bladzijde 7 af door de koppen, artikelen en teksten onderaan de bladzijde uit te knippen en op de juiste plaatsen te plakken. Je kunt zelf ook een paar artikeltjes schrijven of van tekeningen voorzien.

Ideeën voor de participatieperiode

1. *Bespreek Joh. 14:6 met de kinderen. Om ze de tekst uit het hoofd te laten leren, kunt u een stuk van het vers opzeggen, stoppen en een kind het volgende woord of zinsdeel laten zeggen. Dan laat u een ander kind het daarop volgende woord of zinsdeel zeggen. Herhaal de tekst op die wijze totdat zo veel mogelijk kinderen een beurt hebben gehad.*

2. *Zoek een grote plaat van een gezin op een plak die op stevig papier. Schrijf het volgende op de achterkant: 'De verzoening maakt het gezinnen mogelijk om voor eeuwig bij elkaar te zijn.' Knip de plaat in puzzelstukken. Deel de puzzelstukken uit en laat de kinderen de puzzel op een muur of schoolbord in elkaar zetten. Als de puzzel klaar is, zegt u dat er een geheime boodschap op de achterkant van de puzzel staat. Deel dan de stukken nog eens uit en laat ze de puzzel weer maken, maar nu met de boodschap aan de voorkant. Zing: Ons gezin kan eeuwig zijn (Kinderliedjes, blz. 98).*

3. *Neem een tas, rugzak of emmer vol met zware voorwerpen mee. Die voorwerpen moeten allemaal een naamkaartje hebben met allerlei zonden erop, zoals spieken, ongehoorzaamheid aan de ouders of liegen. Laat de kinderen om de beurt voelen hoe zwaar deze tas of emmer is. Laat dan een kind de voorwerpen eruit halen. Als alle 'zonden' weggehaald zijn, is de 'last' van het kind licht. Vergelijk het gewicht van de zware tas of emmer met dat van de lichte. Leg uit dat Jezus heeft gezegd, dat als wij door geloof, bekering en de doop tot hem komen, onze lasten lichter zullen worden. □*

HET GOEDE NIEUWS!

APRIL 1998

(Plak hier de krantenkop)

'Wij geloven dat de fundamentele beginselen en verordeningen van het evangelie zijn: ten eerste, geloof in de Here Jezus Christus' (Geloofsartikelen 1:4).

Geloof is hoop op dingen die niet worden gezien, maar die waar zijn (zie Alma 32:21). En geloof moet zich richten op Jezus Christus. Ons geloof groeit als we de evangeliebeginselen naleven en het goede kiezen.

BEKERING IS NOODZAKELIJK

(Plak hier de tekstverwijzingen)

WIJ MOETEN TOT HET EINDE TOE VOLHARDEN

(Zie nr. 1 hieronder)

(Plak hier het opschrift)

WIE: _____

(Je naam)

WAE: _____

(Laat/iet zich dopen)

WANNEER: _____

(Maand en jaar)

WAAR: _____

(Plaats van doop)

HOE: _____

(door onderdompeling en met priesterschapsgesag)

WAAROM: _____

_____ (Zie Joh.3:5)

HET EVANGELIE WORDT BIJ DE NEPHIETEN GEBRACHT

(Plak hier het artikel)

ONTVANG DE HEILIGE GEEST

(Zie nr. 2 hieronder)

1. Wees een verslaggever en vraag aan drie mensen wat het betekent om tot het einde toe te volharden (zie 2 Nephi

31:16). Schrijf hun antwoorden onder die krantenkop.

2. Maak een tekening van een kind dat bevestigd wordt.

Artikeli:

Toen Jezus Christus na zijn opstanding naar Amerika kwam, predikte Hij zijn evangelie daar. Hij beloofde dat een ieder die zich bekeert en zich laat dopen met de Heilige Geest vervuld zal worden (zie 3 Nephi 27:20). De Heiland heeft beloofd: '[...] indien hij tot het einde toe volhardt, ziet, dan zal ik hem schuldeloos houden voor Mijn Vader ten dage, dat ik zal staan om de wereld te oordelen' (3 Nephi 27:16).

Tekstverwijzingen:

Lees 2 Nephi 31:11; 2 Nephi 26:27; Mattetis 4:17; Alma 5:30-32

Krantenkop:

GELOOF IN JEZUS CHRISTUS IS HET EERSTE BEGINSSEL

Opschrift:

De doop is een noodzakelijke verordening.

Kies het

Sheila R. Woodard (Gebaseerd op een ware gebeurtenis)

PLAATJES: MARK ROBISON

Kom op, Sam', zei Jan terwijl hij met zijn vrienden over het stoffige landweggetje liep. 'Niemand zal het ooit te weten komen. Het is ons geheim.'

Ik sjokte achter de groep aan en dacht na over mijn gesprek met Jan die ochtend. Hij had me verteld dat hij watermeloenen wilde gaan stelen bij broeder Vis. Ik wist dat stelen verkeerd was, maar dacht dat als ik deed wat

Jan wilde, we vrienden zouden zijn. Daarom loog ik toen hij uitgesproken was. 'Ik weet alles af van stelen. Het stelt niks voor. Ik heb het wel vaker gedaan.'

'Echt waar!' had hij verbaasd uitgeroepen. 'Als de anderen dat horen.' Nadat Jan het de andere jongens had verteld, leek het alsof ze me plotseling aardiger vonden. Dat was wel leuk, maar ik wist dat ik in de moeilijkheden zat. Ik wilde helemaal niets stelen en zeker niet de beroemde watermeloenen van broeder Vis.

Broeder Vis was net zo oud als mijn opa, maar toch was hij mijn enige vriend toen we net in Kreekhuizen kwamen wonen. Hij wist dat ik me eenzaam voelde en

g o e d e '

een vriend nodig had. En ik wist dat broeder en zuster Vis grotendeels van de verkoop van de meloenen moesten leven.

'Schiet op, Sam,' riep een van de kinderen. 'Broeder Vis komt gauw terug voor de volgende lading meloenen. Als we niet voor hem bij het veld zijn, dan moeten we misschien tot morgen wachten.'

Wat maakt het uit, dacht ik, terwijl ik sneller begon te lopen, ik wil vriendjes van mijn eigen leeftijd hebben. Jan zit in mijn jeugdwerkklas en in dezelfde scoutinggroep en alle jongens vinden hem aardig. Als we vrienden worden, krijg ik nog een heleboel andere vrienden waar ik mee kan spelen.

Bovendien, mama vind hem een goede vriend. Dat vond ik ook – tot nu dan.

Toen ik Jan had ingehaald, vertelde hij wat zijn plan was. 'Kees, jij gaat op de uitkijk staan. Als er iemand aankomt, moet je fluiten. Bart, jij gaat samen met Sam naar de dichtstbijzijnde rij meloenen. Jos en ik blijven vlak achter jullie. Denk eraan dat we niet veel tijd hebben, dus wees niet kieskeurig. Pak gewoon de grootste die je kan dragen.'

'Oké', zei Kees en likte zijn lippen al af. 'We weten al hoe lekker ze zijn.'

'En wat als we betrapt worden?', vroeg ik.

'Ben je bang?', vroeg Bart.

'Ik niet', zei ik en loog voor de tweede keer in een half uur tijd. 'Je hebt gelijk; laten we maar opschieten.'

De echte reden waarom ik wilde opschieten, had niets te maken met het stelen van de meloenen. Het was omdat ik de blik in broeder Vis zijn ogen niet wilde zien als hij me bij het stelen betrapt. We waren vrienden en echte vrienden zorgen voor elkaar. Ik begon me heel naar te voelen.

'Maak je niet druk, Sam', zei Jan. 'Niemand zal er ooit achter komen.'

Hoe was ik in deze situatie verzeild geraakt?, vroeg ik me af. Ik moest iemand de schuld geven en daarom gaf ik moeder de schuld. *Het is haar schuld dat we na vaders dood zijn verhuisd.*

'Ja hoor', zei ik tegen mezelf. 'En kijk eens wat jij aan het doen bent'. Ik wist waarom moeder het huis had verkocht. Ze wilde niet gaan werken en mij alleen thuis laten. Ze hield van dat oude huis en ik wist dat ze net zo min als ik wilde verhuizen weg van haar vrienden.

'Sam, je loopt weer te treuzelen', zei Jan.

'Ja, dat weet ik', zei ik terwijl ik tegen een steentje schopte dat naar de andere kant van de weg vloog.

Toen we uiteindelijk bij het meloenenveld van broeder Vis aankwamen, wist ik dat ik de slechtste keuze van mijn leven had gemaakt. Maar ik wist niet hoe ik hem ongedaan moest maken. Plotseling schoten de woorden van een jeugdwerkliedje me te binnen. Ik begon zachtjes te zingen:

'Kies toch goed als u voor een keus gesteld wordt. Tot het goede leidt de Heil'ge Geest; en zijn licht zal bestendig op u schijnen als uw hart naar het goede streeft' (*Kies toch goed*, lofzang 162).

Toen ik bij het refrein kwam, zongen de andere jongens al mee. Na het lied wist ik dat ik iets moest zeggen. 'We mogen dit niet doen!', zei ik terwijl ik van de jongens naar de meloenen keek. 'Het is niet goed.'

'Maar je zei dat je al vaker iets had gestolen', zei Jan beschuldigend.

'Dat was niet waar', gaf ik toe. 'Ik heb mijn hele leven nooit wat gestolen en ik ben niet van plan er nu mee te gaan beginnen.'

'Ik ook niet', zei Kees en kwam naast me staan.

Verbaasd wendde ik me tot Kees. 'Ik dacht dat jij al eens iets had gestolen. Je hebt zelfs gezegd dat je wist hoe lekker de meloenen van broeder Vis smaakten.'

'Wij hebben ook gelogen', gaf Bart toe. 'Broeder Vis geeft mijn ouders ieder jaar lekkerde meloenen.'

'Ja, en ze zijn heerlijk!', zei Jos, terwijl het water hem al in de mond liep. 'Hij geeft iedereen die het

maar wil, meloenen.'

'Waarom moesten we ze dan gaan stelen?', vroeg ik haast schreeuwend.

'Het leek ons wel leuk', zei Kees terwijl hij de punt van zijn schoen in het losse zand duwde.

'Ja', stemde Jan fluisterend in. 'Maar nu vind ik het helemaal niet meer zo leuk.'

Toen broeder Vis kwam aanrijden, zaten we nog steeds, in de schaduw van de grote metalen loods, te praten over de meloenen.

'Hallo, jongens', riep hij. 'Leuk dat jullie er zijn. Ik kan wel wat hulp gebruiken bij het inladen van de meloenen.'

We schaamden ons wel een beetje en vroegen hoe we het moesten doen zonder de meloenen te beschadigen. Twee uur later was de vrachtwagen volgeladen en broeder Vis bood ons een baantje aan voor de rest van de zomer. Toen zei hij: 'Nemen jullie allemaal maar een meloen mee naar huis.'

'Wij zijn thuis gek op meloen', riep Bart opgewonden. 'Gisteren zei mijn vader nog dat het water hem al in de mond loopt als hij denkt aan de meloenen van broeder Vis.'

'Ja, dat zei mijn vader ook', zei Kees met een grote glimlach.

Nadat Jos, Kees en Bart naar huis waren gegaan, waren Jan en ik met zijn tweeën.

'Het spijt me, Sam. Ik heb me gewoon laten meeslepen.'

'Het spijt mij ook, Jan. Ik ben blij dat we uiteindelijk de goede beslissing hebben genomen.'

Er verscheen weer een glimlach op Jans gezicht. 'Ik ook. Nu kunnen we watermeloen eten zonder ons naar te voelen – en we hebben bovendien nog een baantje. Het kan niet beter.' □

DEL PARSON, TIJD VOOR EEN VERHAAL IN GALILEA

*** Paaskwis ***

1. Wie beloofde Jezus Christus na zijn afscheid naar de discipelen te sturen? (Zie Johannes 14:6; 16:7.)

2. Welke discipel verraadde de Heiland? (Zie Lucas 22:47-48.)

3. Welke discipel zei, nadat Jezus Christus was verraden en gevangengenomen, drie keer dat hij Jezus niet kende? (Zie Lucas 22:55-62.)

4. Wie beweerde dat hij zowel de macht had om Jezus Christus te kruisigen als vrij te laten? Jezus antwoordde dat hij 'geen macht [zou] hebben' tenzij die hem 'van boven' gegeven was. (Zie Johannes 19:10-11.)

5. Wie wilden de Joden wel vrijlaten uit de gevangenis in plaats van de Heiland? (Zie Johannes 18:39-40.)

6. Aan welke discipel vroeg Jezus Christus voor zijn moeder, Maria, te zorgen? In de Leer en Verbonden noemt Jezus deze discipel 'Mijn geliefde'. (Zie Johannes 19:26-27; LV 7:1.)

7. Wie nam het lichaam van de Heiland van het kruis, wikkelde het in linnen en legde het in zijn eigen nieuwe graftombe? (Zie Matteüs 27:57-60.)

8. Aan wie verscheen Jezus Christus het eerste na zijn opstanding? Jezus zei haar Hem niet aan te raken, omdat Hij nog niet naar zijn Vader was opgevaren. (Zie Johannes 20:1, 16-18.)

9. Wie kon niet geloven dat Jezus Christus na zijn kruisiging aan de andere discipelen was verschenen? Deze man wilde zelf de tekenen van de nagelen in de handen van de Heiland zien. (Zie Johannes 20:24-25.)

10. Wie zei: 'Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven?' (Zie Johannes 11:25.) ☼

Aanwoorden van de Paaskwis: (1) de Heilige Geest; (2) Judas; (3) Petrus; (4) Pilatus; (5) Barabbas; (6) Johannes; (7) Jozef van Arimathea; (8) Maria Magddalena; (9) Tommas; (10) Jezus

KIJK EN LEER

EEN ACTIVITEIT VOOR DE ALGEMENE CONFERENTIE

Ieder jaar in april en oktober houdt de kerk in Salt Lake City een algemene conferentie.

Tijdens deze conferenties spreken onze kerkleiders tot ons over de leringen van Jezus Christus en vertellen ze ons wat Hij wil dat we doen.

Met dit algemene-autoriteitenrad kun je de namen en gezichten van de leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen leren herkennen. Als je ze nu leert,

kun je je geheugen testen als hun foto's in de conferentiester verschijnen.

Tijdens de gezinsavond kun je met de andere gezinsleden over de toespraken van de algemene conferentie praten. Schrijf een belangrijke boodschap van elke algemeen autoriteit op je 'Niet vergeten'-kaart.

Instructies

Haal bladzijde 13 uit de Kinderster en bevestig hem op een

stuk karton. Knip het fororad en de wijzer uit. Knip het raampje op de wijzer voorzichtig langs de stippellijnen uit. Knip de flap aan het andere uiteinde van de wijzer los langs de stippellijntjes. Maak de wijzer met een punaise door de stip vast op de stip van het fororad.

Draai de wijzer rond tot hij stilstaat bij een van de algemene autoriteiten. Noem zijn naam en roeping. Controleer je antwoord door de flap open te vouwen. □

N I E T V E R G E T E N

President Gordon B. Hinckley

President Thomas S. Monson

President James E. Faust

President Boyd K. Packer

Ouderling L. Tom Perry

Ouderling David B. Haight

Ouderling Neal A. Maxwell

Ouderling Russell M. Nelson

Ouderling Dallin H. Oaks

Ouderling M. Russell Ballard

Ouderling Joseph B. Wirthlin

Ouderling Richard G. Scott

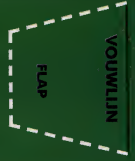
Ouderling Robert D. Hales

Ouderling Jeffrey R. Holland

Ouderling Henry B. Eyring

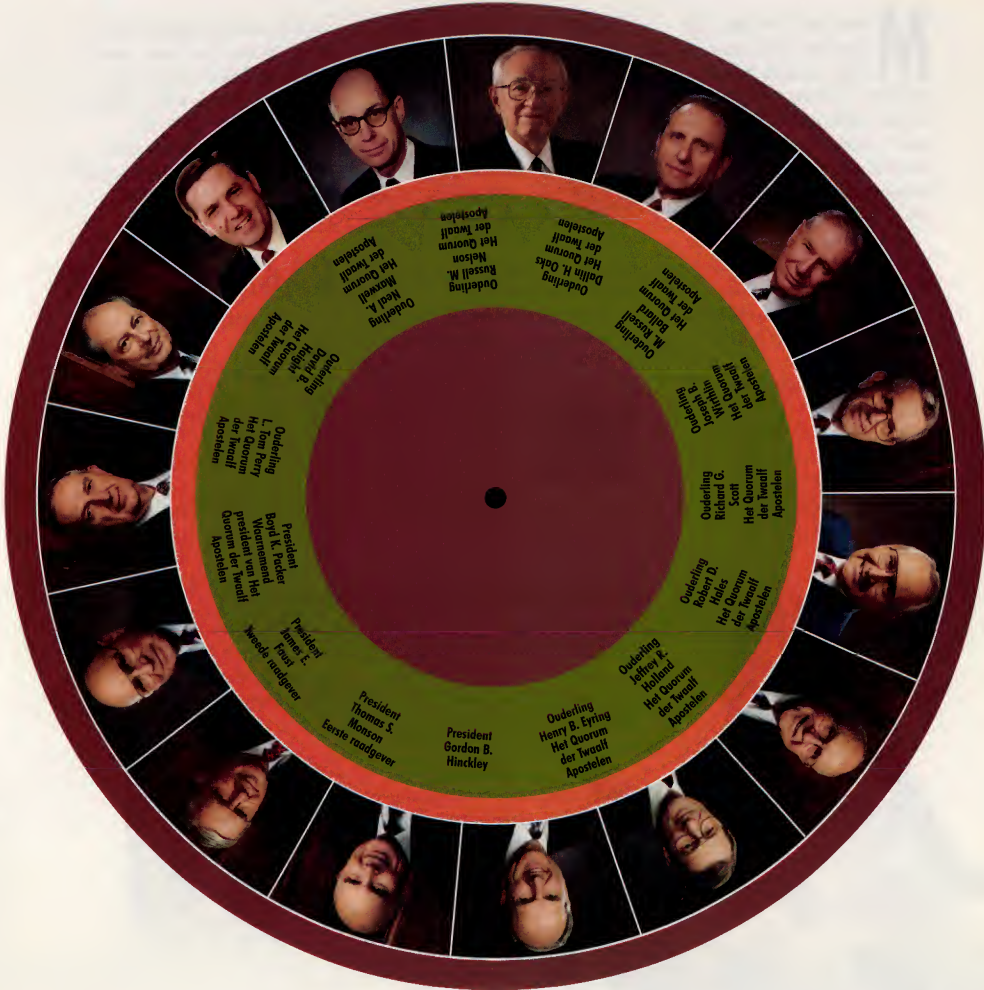

RAAM

FLAP

NITTING

President
Boyd K. Packer
president van Het
Quorum der Twalf
Apostelen

President
Thomas S.
Monson
Eerste raadsgever

President
Gordon B.
Hinckley

Ouderling
Henry B. Eyring
Het Quorum
der Twalf
Apostelen

Ouderling
Jeffrey R.
Holland
Het Quorum
der Twalf
Apostelen

Ouderling
Robert D.
Hales
Het Quorum
der Twalf
Apostelen

Ouderling
Richard G.
Scott
Het Quorum
der Twalf
Apostelen

Ouderling
Joseph B.
Wirthlin
Het Quorum
der Twalf
Apostelen

Ouderling
M. Russell
Herrington
Het Quorum
der Twalf
Apostelen

Ouderling
Dustin H. Oaks
Het Quorum
der Twalf
Apostelen

Ouderling
Nelson
Russell M.
Het Quorum
der Twalf
Apostelen

Ouderling
Muel A.
Moore
Het Quorum
der Twalf
Apostelen

Ouderling
David A.
Hatch
Het Quorum
der Twalf
Apostelen

Ouderling
L. Tom Perry
Het Quorum
der Twalf
Apostelen

Ouderling
L. Tom Perry
Het Quorum
der Twalf
Apostelen

President
James E.
Nesbitt
raadsgever

HET MOOISTE OM DANKBAAR VOOR TE ZIJN

Samuel Pulsipher

PLAATJES: MARK ROBISON

Melissa sprak het openingsgebed uit op de gezinsavond. Nadat ze amen had gezegd, bedankte vader haar en zei: 'We hadden afgesproken allemaal iets mee te nemen wat ons herinnert aan iets waar we onze hemelse Vader dankbaar voor zijn. Melissa zou jij willen beginnen?'

Ze schudde vastbesloten haar hoofd en zei: 'Nee, papa, deze keer niet. Ik heb het allermooiste bedacht waarvoor je dankbaar kunt zijn en wil dat tot het laatste bewaren.'

Vader knikte. 'Goed, omdat je broertje Bill nog te klein is om mee te doen, is het mama's beurt.'

Moeder hield het plaatje omhoog dat al de hele tijd omgekeerd op haar schoot had gelegen. 'Wie kan me vertellen wat dit is?'

Melissa stak haar hand op. 'Het lijkt op een grote blauwwitte knikker.'

'Ja, daar lijkt het zeker op,' zei moeder. 'Maar eigenlijk is het een foto van de aarde die vanuit het heelal is genomen. Alle bomen en bloemen en andere mooie dingen die we om ons heen zien, zijn een deel van de aarde. Ik ben erg dankbaar dat ik op zo'n mooie plaats mag wonen.'

'Dankjewel,' zei vader. 'Daar ben ik ook dankbaar voor.' Hij pakte een klein schoolbord op. Er was een

fronzend gezicht op getekend. 'Ook al hou ik van onze hemelse Vader, toch maak ik fouten en dat maakt me verdrietig.' Vader veegde het fronzende gezicht weg met de bordennisser en tekende een lachend gezicht. 'Ik ben dankbaar dat ik me kan bekeren zodat ik weer gelukkig kan zijn.'

Moeder boog zich naar hem toe en kneept in zijn hand. 'Ja, ik ben ook dankbaar dat ik me kan bekeren'. Ze wendde zich tot

Melissa. 'Laat nu eens horen waar jij dankbaar voor bent. Je hebt vast iets heel moois bedacht!'

Met een brede glimlach pakte Melissa De Ster en liet een plaat van Jezus zien. 'Ik ben dankbaar voor Jezus',

zei ze. Moeder knuffelde Melissa. 'Jezus Christus heeft deze mooie wereld geschapen en door zijn verzoening kunnen we ons bekeren.'

'Je hebt gelijk,' zei vader.

'Je hebt inderdaad het allermooiste bedacht waarvoor we dankbaar kunnen zijn.' □

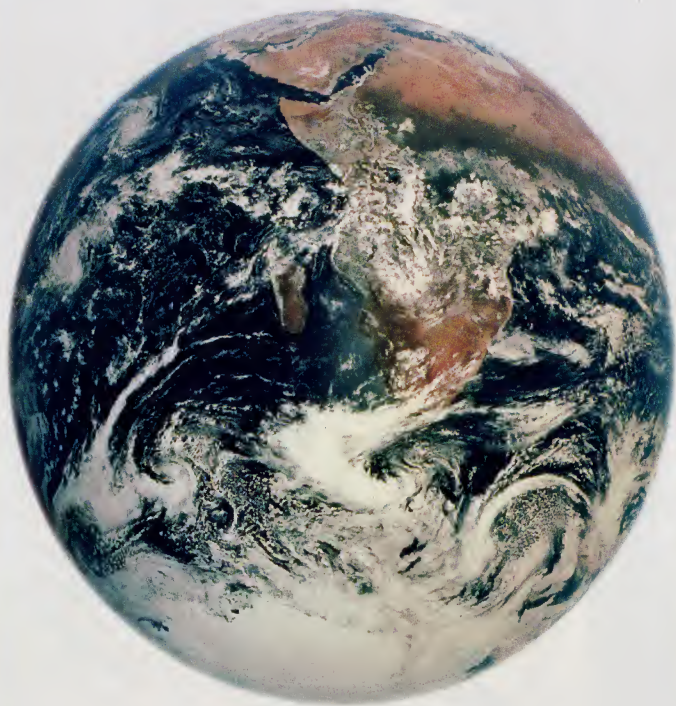
RAAMHANGER

Rosie Centrone

Dit is een plaat die je voor het raam kunt hangen zodat de zon er doorheen kan schijnen. Verwijder bladzijde 15 verzochtig uit de Kinderster en plak hem goed tegen je raam met de afbeelding van Jezus naar binnen toe. Deze plaat herinnert je eraan wie de aarde heeft gemaakt. In LV 88:7 lezen we over Jezus: 'Hij is eveneens in de zon, en is het licht der zon, en de macht, waardoor deze werd gemaakt.' Het licht dat door je raamhanger schijnt is Jezus Christus' eigen licht. □

MET WELWILLENDE MEDEWERKING VAN NATIONAL AERONAUTICS AND SPACE ADMINISTRATION

Atlanta-tempel

Op weg naar huis vanuit Mexico ging president Hinckley bij de Atlanta-tempel langs om de doopkamer, die vergroot was, in te wijden. Leden uit de meeste zuidelijke staten van de V.S. gaan naar deze tempel.

Bijeenkomsten aan de University of Utah en de Brigham Young University

Op 21 oktober sprak president Hinckley de mormoonse studenten van de University of Utah toe. Het ging om vier verplichtingen: beroep, gezin, kerk en zelf. 'Laat de kerk je beste vriend zijn. Doe waarvoor je geroepen bent. Elke positie die je hebt, vergroot je capaciteit. (...) Je moet ook mediteren en nadenken over het plan van geluk dat de Heer voor zijn kinderen heeft ingesteld. (...) President McKay heeft eens tegen de Twaalf gezegd: "Broeders, u mediteert niet genoeg." We hebben het inderdaad vreselijk druk. We rennen van het een naar het andere. We verspillen onze energie aan dingen die van voorbijgaande aard zijn. We moeten meer tijd aan introspectie en ontwikkeling besteden.'

Op 4 november sprak president Hinckley 23 duizend studenten aan de Brigham Young University toe. 'Ik hoop dat jullie meer leren dan wetenschappelijke feiten over de Schriften. Ik hoop dat jullie het verlangen ontwikkelen in de voetstappen van de Meester te gaan, de behoeftigen en verdrietigen te helpen, getrouw in de kerk werkzaam te zijn en je medemens te dienen in de geest van liefde en toewijding.'

Over het 'BYU-gevoel' zei president Hinckley: 'Ik hoop dat deze universiteit jullie verdraagzaamheid leert, respect voor andersgelovigen. Het ware evangelie van Jezus Christus zet nooit aan tot fanatisme, starheid en arrogantie; het zet aan tot broederschap, vriendschap, waardering van anderen en tot respect en liefde.'

President Hinckley spreekt bij de wijding van het monument voor het Mormoons Bataljon.

FOTOGRAFIE: MATT BEER

Het monument voor het Mormoons Bataljon opnieuw gewijd

Dit vond plaats op 1 november op het terrein van het regeringsgebouw van de staat Utah in Salt Lake City. 'De mensen weten niet veel over het Mormoons Bataljon', zei president Hinckley. 'Geen groep pioniers, met

uitzondering van de handkargroepen in 1856, heeft meer geleden dan de leden van het Mormoons Bataljon. Daar ben ik van overtuigd.'

Het monument bestaat uit een bronzen soldaat en is negen meter hoog. De oorspronkelijke wijding vond in 1927 plaats.

President Hinckley begroet de leden in Belize.

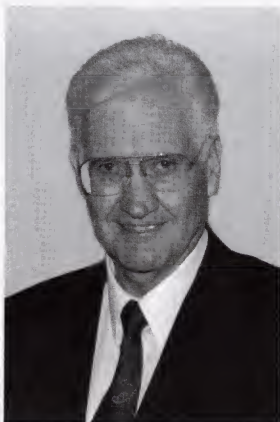
FOTOGRAFIE: JOHN L. HARR, MET TOESTEMMING VAN CHURCH NEWS

Ouderling Bruce C. Hafen

Ouderling Vaughn J. Featherstone

Ouderling P. Bruce Mitchell

De kerk in Oceanië

Het gebied Oceanië bestaat uit Australië en Nieuw-Zeeland, en talrijke eilanden zoals Fiji, Frans-Polynesië, Kiribati, Papoea-Nieuw-Guinea, Samoa en Tonga. Nieuwsgierig naar de groei van de kerk in Oceanië hadden de redacteurs van het tijdschrift een gesprek met ouderling Vaughn J. Featherstone van de Zeventig, president van het gebied; ouderling Bruce C. Hafen van de Zeventig, eerste raadgever; en ouderling P. Bruce Mitchell, een van de gebiedszeventigen, tweede raadgever.

Vraag: Kunt u ons in het kort de historische achtergrond van de kerk in Oceanië geven?

Antwoord: De kerk heeft in Oceanië een lange, rijke geschiedenis. De eerste zending die voor zover bekend een andere taal leerde dan het Engels was Addison Pratt, die aan het begin van de jaren veertig van de vorige eeuw door Joseph Smith op zending werd gestuurd naar Frans-Polynesië. Veel van de leden die al wat langer lid zijn, groeiden op met de verhalen uit Nieuw-Zeeland van ouderling Matthew Cowley van het Quorum der Twaalf Apostelen, waar in 1958 de eerste

ring buiten de Verenigde Staten, Canada en Mexico werd gesticht.

De kerk heeft al sinds de eeuwwisseling scholen in Nieuw-Zeeland. In de jaren dertig en veertig kwamen er ook scholen in Tonga en Samoa. Er is sinds de jaren zeventig een school in Kiribati die Moroni High School heet. Hoewel er in wezen geen nieuwe kerkscholen meer bijkomen, blijven de bestaande scholen grote invloed hebben, bijvoorbeeld bij de voorbereiding van toekomstige zendelingen. Bijna alle zendelingen in Tonga zijn Tongaans, en voor Samoa geldt hetzelfde.

De leden hier hebben dit jaar [1997, red.] verbanden weten te leggen met de pioniersviering die niet echt goed bekend waren, zoals de gebeurtenissen rond de *Julia Ann* [In 1855 is het schip de *Julia Ann*, met aan boord een groep heiligen uit Australië die op weg waren naar de Verenigde Staten, vergaan. Hoewel de overlevenden veel ontberingen te verduren kregen, werden zij gespaard doordat zij om inspiratie vroegen en daarnaar handelden. Met de medewerking van de bewo-

ners van een klein eiland wisten zij aan boord van een ander schip te komen, dat hen veilig naar de Verenigde Staten bracht.] Niet iedereen die naar Zion ging, ging per huifkar. De leden in dit gebied hebben een ongelooflijk mooie viering gehad. In Samoa, bijvoorbeeld, verkleedden zich 5000 Samoaanse leden van de kerk in pionierskledij, waarna ze in woeden en met handkarren door de hoofdstraat reden.

Vraag: Kunt u ons wat zeggen over de recente ontwikkelingen van de kerk in Oceanië?

Antwoord: We hebben de afgelopen paar jaar een opmerkelijke ontwikkeling doorgemaakt. Het betreft niet alleen groei – het is een verandering in houding ten opzichte van groei, die goed tot uitdrukking komt in het aantal ringen bijvoorbeeld. In vijf jaar doorgroeien van 60 naar 100 ringen is niet niks.

Sommigen mensen zullen zeggen dat je eigenlijk alleen maar de ringen splitst, maar deze splittings zijn tot stand gekomen door grote inspanningen van de leden. Het percentage volwassenen dat zijn begiftiging heeft ontvangen, is omhoog gegaan,

en ook het percentage volwassene mannen die nu het Melchizedeks priesterschap dragen – een statistisch gegeven dat, tussen twee haakjes, een belangrijke graadmeter is voor elk andere kerkactiviteit. De groei is tot stand gekomen door wettelijke verbeteringen, en we zien dat er veel vitaliteit en rijpheid in het gebied komt.

Momenteel zijn er in Oceanië 336 duizend leden, waarvan 134 duizend gezinnen. In het gebied zijn nu 101 ringen, een getal dat we onlangs bereikt hebben toen we op Tahiti vier ringen hebben gesplitst. Zeven van de 13 zendingspresidenten in het gebied komen uit het gebied zelf. Het aantal jongemannen dat op zending gaat is toegenomen; dit jaar is het doel 1500, een toename van 450. In het gebied zijn vijf tempels, waarvan bijna alle leiders en werkers plaatselijke leden zijn. Australië heeft 108 centra voor familiegeschiedenis; Nieuw-Zeeland 34; en elders in Oceanië zijn er 28. Vorig jaar kregen die centra gezamenlijk 200 duizend bezoekers.

De kerk is in Oceanië op opmerkelijke wijze uit het verborgene tevoorschijn gekomen. President Gordon B. Hinckley heeft in mei 1997 een bezoek gebracht aan Australië en Nieuw-Zeeland, en aan vijf eilanden in de Stille Zuidzee in oktober van vorig jaar. De media heeft veel aandacht besteed aan die bezoeken en de activiteiten die waren ontplooid in verband met de pioniersviering. In een van de bekendste televisieprogramma's van Australië, waarin meestal reportages over fraude en zwendel aan de orde komen, kregen twee Australische zendelingen de kans om hun visie op de kerk te geven. Dat deden ze op geweldige wijze, en de respons op het programma was buitengewoon positief.

Vraag: Kunt u ons wat meer vertellen over de verschillende landen in het gebied?

Antwoord: De landen in het gebied verschillen nogal, niet alleen

cultureel, maar ook economisch. Aan de ene kant hebben we de gedistingeerde, succesvolle zakenmensen in Australië en Nieuw-Zeeland, en aan de andere kant hebben we Papoea-Nieuw-Guinea, dat gebukt gaat onder 85 procent werkeloosheid en 15 procent alfabetisme. Die combinatie maakt van Papoea-Nieuw-Guinea een land met uitdagingen. Maar de 38 zendelingen die daar zijn doen het goed. Onlangs hadden zij in één maand 51 dopelingen. Zij staan onder leiding van een fantastische Tongaanse zendingspresident, de meesten van hen komen uit Melanesië, een paar van Samoa of Tonga.

Australië groeit voor de kerk steeds meer uit tot een springplank tussen het westen en het oosten. Omdat Sydney een kosmopolitisch, cultureel en educatief centrum is, trekt het een heel internationale bevolking aan. In het gebied rond Hyde Park treffen de zendelingen heel veel openheid en ontvankelijkheid onder de jonge mensen uit alle windstreken aan. Het zijn intelligente, capabele mensen, grotendeels uit Aziatische landen.

De Australische aboriginen hebben volgens velen de oudste cultuur van de wereld, en velen van hen mijden haast instinctief de moderne cultuur. Maar de zendelingen hebben steeds vaker succes onder hen, en er is een gemeente aboriginen in het Northern Territory. Als de aboriginen lang genoeg in de kerk blijven om naar de tempel te kunnen gaan, krijgen zij inzicht in de betekenis van het universum, waardoor ze onderscheid kunnen maken tussen het goede en het slechte in hun eigen traditie. Zij kunnen bogen op veel ware religieuze denkbeelden, zoals het idee dat het leven een doel heeft en hun geloof in een voorsterfelijk leven, een leven na de dood, en de noodzaak om in harmonie met de natuur te zijn.

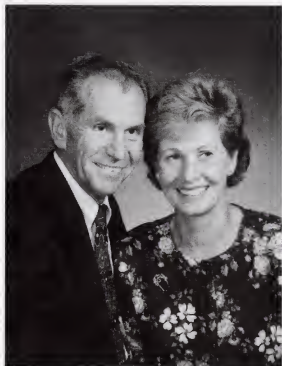
Er vind veel uitwisseling plaats onder de culturen en eilanden in Oceanië, en de kerk opent nog

steeds nieuwe grondgebieden. De kerk in Nieuw-Zeeland is interessant vanwege de sterke Polynesiëse achtergrond. Hoewel 80 procent van de bevolking van Nieuw-Zeeland uit Europa stamt en 20 procent uit Polynesië, is in de kerk het omgekeerde het geval.

Kiribati is een fascinerende plek met een interessant verhaal. Verschillende van die kleine eilanden hebben een belangrijke rol gespeeld in de Tweede Wereldoorlog. In het begin van de jaren zeventig wilden de jongeren in Kiribati meer gelegenheid tot opleiding. Daarom zochten ze heel Oceanië af naar betere scholen. Op voorspraak van hun leerkrachten besloten ze naar Tonga te gaan, naar de Liahona High School van de kerk. Velen van hen sloten zich aan bij de kerk, gingen op zending, en gingen daarna terug naar hun eiland. De eerste ring is daar anderhalf jaar geleden gesticht. Een andere fascinerende, afgelegen locatie is het Franstalige Nieuw-Caledonië, dat onder invloed staat van de leden van Tahiti. En dan hebben we nog de Solomon-eilanden waar de zendelingen nog maar sinds 1994 werkzaam zijn.

De kerk in Oceanië is aan het uitgroeien tot een model voor internationale vrede en harmonie. In sommige wijken en gemeenten, vooral in Australië en Nieuw-Zeeland, wordt de eredienst bijgewoond door Aziaten, Polynesiërs, Europeanen en Zuid-Amerikanen. Die twee landen zijn verzamelplaatsen waar verschillende culturen samenkomen en in elkaar opgaan, en het evangelie bindt hen.

De wijken en gemeenten van de heiligen der laatste dagen zijn een goed voorbeeld voor steden, staten en landen nu de wereld een mondiaal dorp aan het worden is en mensen met een verschillende achtergrond moeten leren met elkaar te samen te leven.

Ouderling Brooks en Zuster Brooks

Ouderling Brown en Zuster Brown

Ouderling Cook en Zuster Cook

Nieuwe presidenten geroepen voor opleidingsinstituten voor zendelingen

Het Eerste Presidium heeft nieuwe presidenten geroepen voor acht van de zeventien opleidingsinstituten die de kerk in de wereld heeft. De nieuwe leiders en hun vrouw zullen van 12 tot 16 januari hun opleiding krijgen aan het opleidingsinstituut voor zendelingen in Provo (Utah) en zullen daarna beginnen aan hun ambtsperiode van twee jaar.

De nieuwe presidenten, hun vrouw, en hun werkterrein zijn: Joseph K. en Ida Jean Lewis Taylor Brooks, Buenos Aires (Argentinië); W. Roy en Evelyn Marie Johnson Brown, Hamilton (Nieuw-Zeeland); Joseph W. en Enid Caldwell Cook, Lima (Peru); Gil Whe en Young Ae Kim Do, Seoel (Korea); Fernando R. en Enriqueta Pina Gomez, Santiago (Chili); Ronald E. en Helen Winona Murdoch Hall, Guatemala (Guatemala); David en Sylvia Lunt Heywood, Santo Domingo (Dominicaanse Republiek); en Masaru en Junko Wakamatsu Tsuchida, Tokio (Japan).

Joseph K. Brooks, (60), is geboren in St. George (Utah), als zoon van William en Juanita Leavitt Brooks. Hij is getrouwd met Ida Jean Lewis Taylor en zij hebben vijf kinderen. Ze zijn lid van de wijk Mapleton-6 in

de ring Mapleton-Noord (Utah). President Brooks is president geweest van het zendingsgebied Montevideo (Uruguay), raadgever in een ringpresidium, bisschop en raadgever van de bisschop, hogeraadslid, en zendeling in het Spaans-Amerikaanse zendingsgebied. Hij is werkzaam geweest als manager bij beveiligingswerken, als vertegenwoordiger voor de zendingsafdeling van de kerk, als privé-detective en als bijzonder vertegenwoordiger voor het United States Federal Bureau of Investigation.

Zuster Brooks is geboren in Rock Springs (Wyoming), als dochter van John W. en Grace Bernice Lewis Taylor. Zij heeft gewerkt als technisch manager van een bibliotheek voor familiegeschiedenis, raadgeefster in een presidium van de zustershulpvereniging, jeugdwerkpresident en raadgeefster in het jeugdwerk, jongvrouwenpresident, en met haar man in Uruguay.

W. Roy Brown (65) is geboren in Boise (Idaho), als zoon van Wesley R. en Ruby Glenn Brown. Hij is getrouwd met Evelyn Marie Johnson, en zij hebben vier kinderen. Ze zijn lid van de wijk Belmont in de ring Meridian-Oost (Idaho). President Brown is president geweest van het

zendingsgebied Pittsburgh (Pennsylvania), raadgever in een tempelpresidium, raadgever in een ringpresidium, hogeraadslid, verzegelaar in de tempel en tempelwerker. Hij is werkzaam geweest als accountant en projectontwikkelaar.

Zuster Brown is geboren in Grangeville (Idaho), als dochter van Axell en Ellen Blankenship Johnson. Ze heeft gewerkt als jeugdwerkpresident van een ring, als president en raadgeefster in verschillende hulporganisaties, lerares in de zustershulpvereniging, assistente van de tempelmaater, tempelwerkster, en met haar man in Pennsylvania.

Joseph W. Cook (70) is geboren in Logan (Utah), als zoon van Samuel B. en Marilla Crowther Cook. Hij is getrouwd met Enid Caldwell en ze hebben vier kinderen. Ze zijn lid van de wijk Hermosa Vista in de ring Red Mountain, Mesa (Arizona). President Cook is president geweest van het zendingsgebied Cochabamba (Bolivia), raadgever in een tempelpresidium, verzegelaar, raadgever in een ringpresidium, bisschop, leerkracht evangelieleer, en zendeling in het zendingsgebied Santiago (Dominicaanse Republiek). Hij is werkzaam geweest als leraar en bestuurder.

Ouderling Do en Zuster Do

Zuster Cook is geboren in Heiner (Utah), als dochter van Wilford W. en Gladys Marshall Caldwell. Zij is tempelwerkster geweest, lerares in de zustershulpvereniging, organiste, toneelregisseuse, en met haar man heeft ze gewerkt in Bolivia en de Dominicaanse Republiek. Ze is werkzaam geweest als onderwijzeres.

Gil Whe Do (62) is geboren in Sung-Joo Kyung-Buk (Korea), als zoon van Jae Ho en Jae Bong Bae Do. Hij is getrouwd met Young Ae Kim, en ze hebben vier kinderen. Ze zijn lid van de wijk Soon Cheon in de ring Soon Cheon (Korea). President Do is president geweest van het zendingsgebied Seoel-West, patriarch, ring-, districts- en gemeentepresident.

Hij is werkzaam geweest als onderwijzer, directeur en coördinator van de kerkelijke onderwijsinstellingen.

Zuster Do is geboren in Taegu (Korea), als dochter van Sun Bong en Bang Ja Choi Kim. Ze is lerares geweest in de zustershulpvereniging op districts- en gemeenteniveau, lerares in het jeugdwerk, organiste, en met haar man heeft ze gewerkt in Korea. Ze is werkzaam geweest als onderwijzeres.

Ouderling Gomez en Zuster Gomez

Fernando R. Gomez (57) is geboren in Monterrey (Mexico), als zoon van Raymundo G. en Consuelo Paez Gomez. Hij is getrouwd met Enriqueta Pina, en ze hebben vier kinderen. Ze zijn lid van de wijk Pleasant View-5 in de ring Sharon-oost, Provo (Utah). President Gomez is president geweest van het zendingsgebied Mérida (Mexico), regionaal vertegenwoordiger en raadgever in een ringpresidium. Hij is werkzaam geweest als president van een elektriciteitsbedrijf en als museumdirecteur.

Zuster Gomez is geboren in Los Mochis (Mexico), als dochter van David en Enriqueta De La Mora Pina. Met haar man heeft ze gewerkt in Mexico. Ze is werkzaam geweest als conservator in een museum.

Ronald E. Hall (62) is geboren in Lorenzo (Idaho), als zoon van Earl C. en Eva Mae Stewart Hall. Hij is getrouwd met Helen Winona Murdoch, en ze hebben twaalf kinderen. Ze zijn lid van de wijk Hibbard 2 in de ring Rexburg-Noord (Idaho). President Hall is president geweest van het zendingsgebied El Salvador-Oost (San Salvador), raadgever van de bisschop, hogeraadslid, financieel administrateur, scoutleider, en zendeling in het zendingsgebied

Ouderling Hall en Zuster Hall

Centraal Amerika. Hij is werkzaam geweest als seminariëleerkracht, zakenman, taxateur en leraar Engels.

Zuster Hall is geboren in Emmett (Idaho), als dochter van Brigham D. en Winona Lee Murdoch. Ze is presidente en lerares in de zustershulpvereniging geweest, jeugdwerkpresidente en lerares in het jeugdwerk, jongevrouwenpresidente, en met haar man heeft ze gewerkt in El Salvador. Ze is werkzaam geweest als verpleegster, zakenvrouw en lerares Engels.

David E. Heywood Jr. (64) is geboren in Snowflake (Arizona), als zoon van David E. en Marie Smith Heywood. Hij is getrouwd met Sylvia Lunt, en ze hebben zeven kinderen. Ze zijn lid van de wijk Lakeside in de ring Gilbert-Val Vista (Arizona). President Heywood is president geweest van het zendingsgebied Concepción (Chili), bisschop, hogeraadslid, ouderlingenquorumpresident, financieel administrateur op ring- en wijkniveau en leerkracht evangelieeler. Hij is werkzaam geweest als manager onroerend goed op zijn eigen makelaarskantoor.

Zuster Heywood is geboren in Colonia Pacheco (Mexico), als dochter van Clarence en LaVetta Cluff Lunt. Ze is presidente geweest van

Ouderling Heywood en Zuster Heywood

Ouderling Tsuchida en Zuster Tsuchida

de zustershulpvereniging op wijk- en ringniveau, jeugdwerkpresident, raadgeefster in het jongevrouwenvpresidium, lerares in de zustershulpvereniging, en met haar man heeft ze gewerkt in Chili.

Masaru Tsuchida (61) is geboren in Nakamura (Japan), als zoon van Shotaro en Suzu Ukai Tsuchida. Hij is getrouwd met Junko Wakamatsu, en ze hebben vier kinderen. Ze zijn lid van de wijk Meito-Noord in de ring Nagoya (Japan). President Tsuchida is president geweest van het zendingsgebied Sapporo (Japan), raadgever van een zendingspresident,

ring-, districts- en gemeentepresident, wijkzendingsleider en zondagsschoolleerkracht. Hij is werkzaam geweest als bouwtechnicus en administrateur van de kerkelijke onderwijsinstellingen.

Zuster Tsuchida is geboren in Oike (Japan), als dochter van Yori en Masako Yamada Wakamatsu. Zij is raadgeefster geweest in de zustershulpvereniging op wijk- en ringniveau, jongevrouwenvpresident in de ring, seminarieleerkracht, zondagsschoolleerares en lerares in de zustershulpvereniging, en met haar man heeft ze gewerkt in Sapporo.

onze etnische groep of wat dan ook te maken. We moeten elkaar als zoon of dochter van God accepteren.'

Tijdens het diner werden er onderscheidingen uitgereikt door de Utah Pioneer Sesquicentennial Celebration Coordinating Council. De staat Utah had die raad in het leven geroepen om de werkzaamheden van verschillende groepen te steunen en te coördineren die de aankomst van de mormoonse pioniers in de Salt Lake Valley 150 jaar geleden wilden vieren.

Anderen, onder wie ouderling M. Russell Ballard, voorzitter van het kerkelijk comité viering aankomst pioniers, voerden ook het woord. 'Ik heb niets dan waardering voor iedereen die ertoe bijgedragen heeft dat dit jaar een jaar van groot historisch belang is geworden', zei president Hinckley. Vervolgens noemde hij die gebeurtenissen waaraan hij zelf had deelgenomen.

'Na alles wat er gezegd en gedaan is, stel ik vast dat de grote trek [in 1847] een zaak van geloof was', zei hij. 'Ze zijn hier niet gekomen vanwege het avontuur, (...) rijkdommen (...) of economische vooruitzichten. Ze zijn hier gekomen om een plek te hebben waar ze God konden aanbidden volgens de ingeving van hun geweten, en ik geloof dat we dat nooit moeten vergeten.'

Hij zei verder dat hij nog nooit een viering had meegemaakt waar zoveel en hebben meegedaan. 'De enorme publiciteit in Amerika en daarbuiten - artikelen en tijdschriften en dagbladen, dagelijkse verslagen enzovoorts - is gekarakteriseerd door samenwerking, respect, erkenning van het verleden en goede voornemens voor de toekomst. (...) "Geloof bij elke voetstap" is ons motto geweest. Laat "Geloof bij elke herinnering" de slogan voor de toekomst zijn.'

R. Scott Lloyd

Met toestemming van *Church News*, 13 december 1997.

Viering: 'Geloof bij herinnering'

De viering van de aankomst van de pioniers 150 jaar geleden 'moet ertoe leiden dat een ieder van ons zich voorneemt nog meer respect en vriendelijkheid voor anderen aan de

dag te leggen', zei president Hinckley tijdens een diner op 2 december 1997 in Salt Lake City.

Dat voorneemen 'heeft niets met ons geloof, onze omstandigheden,

De zendelingenpagina's

'Het evangelie brengt zo veel geluk in het leven van andere mensen!'

Deze maand een brief van Henk Prins (zendingsgebied Leeds).

Hallo, mijn naam is Henk Prins. Op het ogenblik vervul ik een zending in het zendingsgebied Leeds Engeland. Ik ben nu ruim een jaar op zending.

In februari 1996 besefte ik, na een periode vol problemen in mijn nabije omgeving, welke zegeningen ik door het naleven van het evangelie ontvangen had en besloot daarom op zending te gaan. Na overleg met mijn ouders en bisschop stopte ik met school en werkte vervolgens bij verschillende bedrijven om te sparen.

In juni 1996 ontving ik mijn zendingsoproep en op 26 september ging ik voor twaalf dagen naar het opleidingsinstituut in Lingfield. Van daaruit naar het zendingsveld. In het begin voelde ik me erg onervaren, maar gelukkig heb ik snel veel geleerd.

In het eerste gebied, Grimsby, had ik veel mooie ervaringen. Eén van de beste was dat wij een vrouw konden dopen. Zij had een heel moeilijk leven gehad doordat zij jarenlang misbruikt was en zij was zo bang om aangerakt te worden dat zelfs een hand geven voor haar verschrikkelijk was. Op de avond van haar doopdienst twijfelde ze enorm of zij dit wel aankon, maar na een gebed met ons, de zendelingen, zette ze toch door. Wij wisten toen dat zij een echt getuigenis van het evangelie had.

Ik vind het heel triest dat veel nieuwe leden na korte tijd minder actief worden. Het doet echt pijn om te zien hoe iemand zo snel weer kan wegvallen van de kerk. Als zending heb ik echter ook de kans om veel minder actieve leden te bezoeken

en hun te helpen als zij hun getuigenis weer willen opbouwen.

Ik denk dat de kerk hier lijkt op de kerk in Nederland. Het aantal leden in de wijken en gemeenten komt overeen en de leden hebben een goede band met elkaar. Velen helpen graag met zendingswerk. We hebben ook het meeste succes wanneer we met de leden samenwerken. Dat proberen mijn collega's en ik altijd te benadrukken. Het is goed voor de leden en de onderzoekers om vriendschap te sluiten.

Mijn getuigenis is enorm gegroeid. De beginselen van het evangelie

betekenen nu veel meer voor me. Ik dacht vroeger nooit echt na over bij voorbeeld het gezin, maar nu besef ik wat een eeuwig gezin betekent.

Ik ben zo dankbaar voor mijn hemelse Vader. Ik weet dat Hij van mij en van iedereen houdt. Jezus Christus is onze Heiland. Hij is voor ons gestorven en heeft onze zonden op zich genomen. Het evangelie is een grote zegen in mijn leven, groter dan iets anders. Ik ben heel dankbaar voor de gelegenheid om het evangelie te delen. Het brengt zo veel geluk in het leven van andere mensen!

Vijf andere zendelingen kwamen met mij naar het zendingsgebied Leeds.

In het zendingsveld

DUITSLAND

Jos Reijnders

Deutschland-Mission Leipzig,
Springerstrasse 16, D-04105 Leipzig

Elizabeth Bakker

Deutschland-Mission Düsseldorf,
Mörsenbroicher Weg 184 a,
D-40470 Düsseldorf

ENGLAND

Henk Prins/Mark Stigter

England Leeds Mission,
Technocentre, Station Road,
Horsforth, Leeds, Yorkshire, LS18 5BJ,
Engeland

Sander Uyleman/Daniel Woodman

England Manchester Mission,
Trafalgar House, 110 Manchester Road,
Altrincham, Cheshire, WA14 1NU,
Engeland

Jared Verdonk/Marvin Bijkerk

England London South Mission,
482-484 London Road,
Mitcham, Surrey CR4 4ED,
Engeland

Ben Janssen/Arno Kruisman/

Walter van der Donk

England Bristol Mission,
Southfield House, 2 Southfield Road,
Westbury-on-Trym, Bristol,
BS9 3BH, Engeland

Natascha Ruwaard

England Birmingham Mission.
185 Penns Lane, Sutton Coldfield,
West Midlands, B76 1JU,
Engeland

GRIEKENLAND

Sergei Oudman/Luit de Jonge/

Hermen van Beek/Aart Schutte/

Bas Hofstee/Jan Prins

Zendingsgebied Athene,
Eleftherotrias 9, Kifissia 14563,
Athene, Griekenland

ZUID-AFRIKA

Jan en Jenke Peters

South African Johannesburg Mission,
Private Bag X 7,
Weltevreden Park 1715, Zuid-Afrika

Nieuwe zendelingen

Naam: Elizabeth Bakker

Unit: Groningen

Zendingsgebied: Düsseldorf

Aanvang zending: 22 januari

Opleidingsinstituut: Lingfield

Naam: Jan Prins

Unit: Leiden

Zendingsgebied: Athene

Aanvang zending: 4 januari

Opleidingsinstituut: Provo

FRANKRIJK

Andrew Bracy/Carolyn Lefrandt

Mission française de Paris,
23 rue du Onze Novembre,
F-78110 Le Vesinet

Jimmy Coryn

Mission française de Bordeaux,
67 rue Furtado, F-33800 Bordeaux

NEREDLAND

Benjamin van Impelen/Paul de Jong

Zendingsgebied Amsterdam,
Noordse bosje 16, 1211 BG Hilversum

Anton en Anna van Dam

Snijdersplaats 162, 7328 VJ Apeldoorn

VERENIGDE STATEN

Curtis Wursten

South Carolina Columbia Mission,
1345 Garner Lane, #307, Columbia,
SC 29210, USA

Daniel Aukema/Debbie Verdonk

Utah Salt Lake City Mission,
7001 South 900 East, Suite 250,
Midvale, Utah 84047-1746-018, USA

Marissa Dol/Emily Schoolink/

Renate van Hensen van Uningen

Historic Temple Square Mission,
P.O. Box 112110, Salt Lake City,
UT 84147-2110, USA

Annelous van der Stere

Utah Provo Mission,
2500 N. University Ave., #100,
Provo, UT 84604, USA

Petra Broekzitter

Washington D.C. North Mission,
904 Wind River Lane 103,
No. Potomac, MD 20878, USA

Debbie Reijnders

Washington Spokane Mission,
P.O. Box 14808, Spokane,
WA 99214-0808, USA

EEN HUIS VAN ORDE, EEN HUIS VAN GOD

In het begin van deze bedeling heeft de Heer zijn volk de volgende instructies gegeven: 'Organiseert u, (. . .) vestigt een huis, ja, (. . .) een huis van orde, een huis van God' (LV 88:119). Orde is een kenmerk van het werk van de Heer. 'Mijn huis is een huis van orde, zegt de Here God, en niet een huis van verwarring' (LV 132:8).

ORDE IN DE KERK

De Heer bestuurt zijn volk – en zijn mensen helpen elkaar – op een ordelijke manier door een organisatie die door de Heer zelf geleid wordt. Op zijn aanwijzing geven het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen geïnspireerd leiding. Wat kan troostvoller zijn dan het besef dat een volmaakte, almachtige God op die manier voortdurend over zijn kinderen waakt? Brigham Young heeft uitgelegd: 'De almachtige Heer leidt deze kerk en Hij zal nooit toelaten dat u op een dwaalspoor wordt gebracht als u met uw plichten

bezig bent. U kunt gerust naar huis gaan en zo zoet als een baby in de armen van zijn moeder slapen, zonder enig risico dat uw leiders u op een dwaalspoor brengen, want als zij dat zouden proberen, zou de Heer hen snel van de aarde wegvegen' (*Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* [1997], blz. 138).

President Gordon B. Hinckley heeft dat bevestigd: 'God staat aan het roer. Twijfel daar nooit aan. (. . .) De waarheid is in deze kerk. De bevoegdheid is in dit priesterschap. Het leiderschap is in dit grote lichaam van de priesterschap op elk bestuurlijk niveau' (*De Ster*, juli 1994, blz. 52).

DIENTSBAAR ZIJN DOOR DE KERKELIJKE ORGANISATIE

Bestuurd door de Heer, door middel van de priesterschap, voorziet de kerk de leden op ordelijke wijze van de mogelijkheid elkaar van dienst te zijn. De zustershulpvereniging is een belangrijk onderdeel van die organisatie. President Reuben J. Clark Jr. heeft gezegd dat de leden van de zustershulpvereniging 'bemoedigen wie zwaar belast en moedeloos zijn, dat zij de wankelmoedigen overeind houden, en de wanhoop verdrijven uit het hart van de noodlijdenden' (*Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day*

Saints, samengesteld door James R. Clark, deel 6, blz. 77).

Een zuster, die pas naar een andere wijk verhuisd was, leed aan een vernietigende ziekte waardoor ze bijna twee jaar bedlegerig was. Zij beschrijft hoe de zusters van haar nieuwe wijk haar, door de zustershulpvereniging, tot zegen zijn geweest:

'De liefdevolle en fijngevoelige presidente van de zustershulpvereniging kwam vaak op bezoek, en andere zusters kwamen dagelijks even kijken. Ik heb met ieder van hen vriendschapsbanden gesmeed doordat we elkaar toevertrouwden wat er in ons omging, actuele zaken bespraken, lachten om kleine ongemakken van het ziek-zijn, en steeds genoten van elkaars gezelschap. Een zuster deed stilletjes mijn was, ververste het voer en het water voor mijn hond en kwam met haar kleinkinderen op bezoek. Iemand anders (. . .) maakte heerlijke pap voor me toen ik niets anders kon eten. (. . .)

'Tijdens mijn ziekte kon ik zelden naar de kerk, maar toch voelde ik me thuis in het gezin van de wijk' (JoAnn Jolley, *Ensign*, september 1994, blz. 51–52).

Zulk liefdevol, ordelijk dienstbetoon is altijd een kenmerk van het volk van de Heer.

• *Waarom is het belangrijk dat we weten dat de Heer aan het hoofd van de kerk staat?*

• *Waarvoor is de organisatie van de kerk de leden tot zegen? □*

'MET EEN STEM ALS VAN ZEVEN DONDRSLAGEN'

President Brigham Young gaf onomwonden onder-richt in de leringen van het evangelie van Jezus Christus, een werkwijze die met de leerplannen van de Melchizedekse priesterschap en de zustershulpvereniging kan worden voortgezet.

Op 1 januari 1877 sprak president Brigham Young, de kamer binnengedragen omdat zijn benen zeer zwak waren, de aanwezigen toe die bijeen waren

gekomen ter gelegenheid van de inwijding van de benedenverdieping van de St. George-tempel. Deze profet, ziener en openbaarder verklaarde: 'Wij genieten voorrechten die niemand anders op het oppervlak der aarde geniet. (. . .) Als ik hierover nadenk, zou ik met een stem als van zeven donderslagen willen spreken om de mensen wakker te schudden' (*Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* [1997], blz. 299).

Met 'een stem als van zeven donderslagen' riep president Young het volk vaak tot bekering. Om goede redenen werd er naar hem

verwezen als de 'leeuw van de Heer'. Zijn leerstijl was plastisch, direct en krachtig. Hij kon zich goed onder woorden brengen, maar het was de helderheid en de kracht van de door hem verkondigde beginselen die zijn leringen zo diepzinnig maakten.

President Young richtte zich tot de leden van de kerk in zijn tijd, die eigenlijk niet zoveel verschilden van de leden tegenwoordig. Hij had te maken met een kerk van bekeerlingen, velen uit het buitenland; met een snel toenemende bevolking die hongerde naar de waarheid van God. Hij bracht ze aan boord van wat hij 'het goede oude schip Zion' noemde

JAMES C. CHRISTENSEN, BRIGHAM YOUNG AND THE LION, MET DANK AAN HET MUSEUM VOOR KERKGESCHIEDENIS EN KUNST

en zette ze aan het werk. 'Zult u uw leven benutten om een plaats te verkrijgen in het koninkrijk van God, of gaat u liggen slapen en gaat u ter helle?' vroeg hij hun (*Leringen*, blz. 321). Zijn toewijding was zeker: 'Voor ons is het: het koninkrijk van God, of niets; en we zullen het verdedigen, of sterven terwijl we dat proberen' (*Leringen*, blz. 327).

SAMENVATTING VAN DE VERANDERINGEN IN HET LEERPLAN

Het nieuwe leerplan voor de Melchizedekse priesterschap en de zustershulpvereniging, dat in januari is geïntroduceerd, is tot stand

gekomen op aanwijzing van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen. Het voorziet in instructie op de eerste zondag van de maand aan de Melchizedeks-priesterschapsdragers en de zusters in de ZHV in hun plichten. Op de tweede en derde zondag schenken beide groepen aandacht aan de leringen van president Young aan de hand van een nieuw lesboek, waar we verderop in dit artikel op in gaan. Op de vierde zondag behandelen ze onderwerpen die door het Eerste Presidium zijn bepaald. Op de vijfde zondag kunnen ze onderwerpen behandelen die door de plaatselijke

priesterschapsleiders zijn uitgekozen, of ze kunnen een les behandelen die eerder is komen te vervallen door de algemene of een ringconferentie. Zie Don L. Searle, 'Grote veranderingen in de leerplannen van priesterschap en ZHV', *De Ster*, december 1997, blz. 26–32, voor een uitgebreid overzicht van het nieuwe leerplan.

DE LERINGEN VAN PRESIDENT YOUNG

Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young is de eerste in een serie lesboeken waarin de woorden van voormalige presidenten van de kerk aan bod komen. In de 48 hoofd-

stukken van dit lesboek snijdt president Young onderwerpen aan die zowel ter zake doende als tijdloos zijn. Elk hoofdstuk heeft twee afdelingen: 'Leringen van Brigham Young' – zijn woorden – en 'Studiesuggesties' – vragen bedoeld om de leringen een plaats in uw leven te geven. Het boek is bedoeld als naslagwerk, een waardevolle uitbreiding van de theologische thuisbibliotheek van de heilige der laatste dagen. Maar het is op de tweede en derde zondag ook het lesboek in de vergaderingen van de Melchizedekse priesterschap en de ZHV. Beide groepen behandelen tegelijkertijd dezelfde les uit het boek.

Men kan zich wellicht afvragen: 'Hoe moeten die lessen op de tweede en derde zondag behandeld worden?' Met dit lesboek wordt behoorlijk afgeweken van de lesstijl in voorgaande lesboeken, en van de leden wordt verwacht dat ze meer deelnemen aan de les dan ze in het verleden gewend waren. De nadruk ligt op groepsdiscussie, niet op de presentaties en lezingen van de leerkracht. Hoe motiveert de leerkracht dan de klas om de lessen vooraf te lezen en het lesboek mee naar de kerk te brengen? Hoe blijft de leerkracht in de geest van de woorden van president Young en doet hij niets af aan de boodschap door het gebruik van andere bronnen? Hoe kan de klas ertoe gebracht worden zich te mengen in de discussie van de besproken beginselen? *Hoe?*

'DE GEEST VAN DE HEER HOUDEN'

De leringen van president Young verschaffen inzicht. 'Als ik onderscheid moest maken tussen alle taken die de menskinderen hebben, van de eerste tot de laatste taak, dan zou ik de taak bovenaan zetten om de Heer, onze God, te zoeken tot wij het communicatiekanaal van de hemel naar de aarde openstellen – van God naar onze ziel' (*Leringen*, blz. 44).

Hoe? 'Wend u zonder ophouden tot de Heer om zijn Geest te verkrijgen, totdat zijn Geest in u verblijft als een eeuwig vuur. Laat de kaars des Heren in u worden ontstoken, en alles is goed' (*Leringen*, blz. 320).

'Eeuwig vuur', 'kaars des Heren', 'een stem als van zeven donderslagen' – zijn woorden zijn beeldend en krachtig. Ze verlevendigen de evangeliebeginselen met voorbeelden. Hij gaf de heiligen bijvoorbeeld de raad te bidden, zelfs als ze geen zin hadden om te bidden, zodat de Geest bij hen kon zijn: 'Broeder Brigham, moet ik ook bidden als ik de geest van gebed helemaal niet heb? (...) Het is mijn leer dat u de plicht hebt om te bidden; en als de tijd om te bidden komt, (...) knieën, buig, zeg ik; en de knieën buigen' (*Leringen*, blz. 45).

President Young zou ons ongetwijfeld vertellen dat we niet louter in de klas kunnen gaan zitten om door de leerkracht te worden volgestopt met evangelielezingen; we moeten ons actief verdiepen in deze eeuwige waarheden en bidden om het gezelschap van de Geest.

Joseph verscheen aan Brigham Young in een droom en zei: 'Zeg de mensen dat ze nederig en getrouwd moeten zijn en ervoor moeten zorgen dat ze de Geest van de Heer houden, dan zal die hen ten goede leiden. Pas goed op en wend de stille, zachte stem niet af; hij zal u leren wat te doen en waarheen te gaan.'

Brigham Young was meer dan gemotiveerd om de de stem van de Geest te herkennen. Kort na de dood van de profeet Joseph Smith had president Young een droom waarin de profeet aan hem verscheen en hem instrueerde. 'Joseph kwam op ons af, bijzonder ernstig maar toch vriendelijk kijkend, en zei: "Zeg de mensen dat ze nederig en getrouwd moeten zijn en ervoor moeten zorgen dat ze de Geest van de Heer houden, dan zal die hen ten goede leiden. Pas goed op en wend de stille, zachte stem niet af; hij zal u leren wat te doen en waarheen te gaan; het zal u de vruchten van het koninkrijk opleveren"' (*Leringen*, blz. 41).

De Geest onderricht overal in de quorums en groepen van de Melchizedekse priesterschap en de zustershulpvereniging wanneer daar de leringen van het evangelie worden behandeld. Hij doet dat thuis wanneer man en vrouw elkaar vertellen wat zij geleerd hebben in de les en dat doorgeven aan de andere gezinsleden. Hij doet dat wanneer we gebedvol lezen. 'Ik wil elk lid van de kerk beloven', zo verklaarde ouderling Dallin H. Oaks

CLARK KELLEY PRICE, JOSEPH SMITH BEZOEKT BRIGHAM YOUNG VANUIT DE GEESTENWERELD

van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'als u deze leringen leest, zult u wijsheid opdoen en gestimuleerd worden door de waarheid, schoonheid en waarde van de evangeliebeginselen die deze grote profeet geleerd heeft. Ze zijn bijzonder *krachtig!*' (*De Ster*, december 1997, blz. 31).

We kunnen waardering gaan krijgen voor de leringen van president Young als we ons boek en ons hart openen. We zullen dan inzien dat ze de leringen van de Heer Jezus Christus zijn, want of die nu 'gesproken [worden] door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner

dienstknechten, dat is hetzelfde' (LV 1:38). President Young kan ons met dezelfde kracht en inspiratie toespreken als Jesaja, Petrus, Jakob en Joseph Smith.

We behoren zijn woorden zowel individueel te bestuderen als met een leerkracht die zich heeft voorbereid 'mededeelzaam te zijn jegens elkander, zoals het evangelie vereist' (LV 88:123). We hebben nu de mogelijkheid om ons aan de woorden te vergasten – er is geen betere omschrijving – en ze smakelijk te vinden voor zielen die honger naar waarheid en geestelijke vervulling.

De leringen van president Young zijn waar. De Geest van God is bereid ons ermee te raken en ons erdoor te leiden. Ze kunnen in ons, zo wij willen, het verlangen wakkerschudden om ons te verbeteren; om ijverig te onderzoeken, te overdenken en te bidden; om de belofte van president Young waardig te zijn: 'En als u iedere dag in overeenstemming leeft met het beste licht en begrip dat u bezit, en God, onze hemelse Vader, verheerlijkt, zo ver uw kennis reikt, zal ik u het eeuwige leven in het koninkrijk van God beloven' (*Leringen*, blz. 358).

WAT DE LEERKRACHTEN KUNNEN DOEN

Nu volgen enkele tips die u bij de voorbereiding en presentatie van de nieuwe leerplannen van de Melchizedekse priesterschap en de zustershulpvereniging kunt gebruiken. Deze tips kunnen ertoe bijdragen dat de Heilige Geest aanwezig is bij de discussies in de lessen.

1. Vast en bid om leiding, zodat u kunt inspelen op de behoeften van uw klas. Wees bereid om uw gevoelens en gedachten mee te delen en getuigenis te geven van de besproken leerstellingen.

2. Begin vroegtijdig met uw voorbereiding. Bid om leiding. Lees het bronnenmateriaal en de

studiesuggesties. Stel vast welke teksten, vragen, verhalen of persoonlijke voorbeelden u kunt gebruiken.

3. Stel vast wat het doel van de les of discussie is. Neem u voor om in de discussie te bespreken hoe de klasleden de beginselen in hun leven, huwelijk en gezin kunnen toepassen. Vraag zo nodig aan wat leden of zij een opdracht in de les willen vervullen.

4. Roep de leden op hun hart te openen voor de influisteringen van de Heilige Geest, wat zal gebeuren als zij van tevoren onder gebed de lesstof lezen en overdenken en naar de klas komen om hun gevoelens en gedachten te uiten.

5. Leid de discussie in met een citaat uit de lesstof of een verhaal, plaat of praktisch voorbeeld.

6. Bespreek belangrijke beginselen uit het lesmateriaal. Laat de klasleden stukjes lezen. Stel vragen die de leden ertoe zullen brengen de leringen toe te passen. Nodig de leden uit hun gedachten, ervaringen en getuigenissen te verwoorden.

7. Getuig dat de besproken beginselen waar zijn en van waarde zijn in uw leven. Nodig de klasleden uit eveneens te getuigen.

In 'Instructies voor de leerkracht' in de inleiding van 'Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young', *Onderwijzen – geen grotere roeping*, en de basis cursus leerkrachtenopleiding vindt u aanvullende ideeën voor uw onderricht. Ook de *Instructies voor Melchizedekse-priesterschapsquorums* en *Instructies voor ZHV-leidsters* bevatten instructies voor de leerkracht.

WAT DE LEID(ST)ERS KUNNEN DOEN

De quorum- en groepsleiders Melchizedekse priesterschap en de ZHV-presidiums hebben tot taak hun leden kwaliteitsonderricht aan te bieden. Hierna vindt u enkele ideeën om met gebruik van het nieuwe leerplan het onderricht te verbeteren.

EERSTE ZONDAG

- Neem de instructies in de *Instructies voor Melchizedekse-priesterschapsquorums* en *Instructies voor ZHV-leidsters door*.
- Leer de leden hun taak in:
 - zendingswerk.
 - de zorg voor hun eigen en anderen welzijn.
 - de geestelijke vervolmaking van de heiligen.
 - het werk voor de doden.
- Gebruik deze tijd om te beraadslagen, plannen te maken en verslag uit te brengen, te bidden en zingen, uit de Schriften te lezen, en de algemene autoriteiten te volgen.

TWEEDE EN DERDE ZONDAG

- Concentreer u op de beginselen en leringen die voorkomen in *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young*, en stimuleer de leden om die in hun leven toe te passen.
- Waarborg de kwaliteit van het onderricht door:
 - uit te gaan van discussie in plaats van de mededelende lesmethode.
 - de leden aan te moedigen geestelijke ervaringen te vertellen die geschikt zijn om met anderen te bespreken.
 - de leden aan te moedigen zich voor te bereiden door vooraf de les door te lezen.
 - samen te bidden om de leiding van de Heilige Geest.

VIERDE ZONDAG

- Zie toe op de behandeling en discussie van de onderwerpen en de stof die het Eerste Presidium heeft aangegeven in *Leringen voor onze tijd 1998* en sta de leerkracht zo nodig bij.
- Moedig de leden aan de onderwerpen onder gebed te bestuderen.

VIJFDE ZONDAG

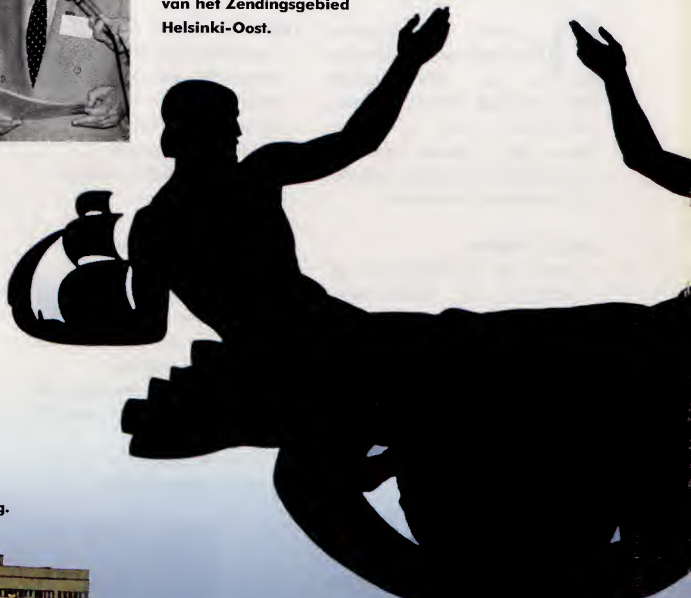
- Plan en geef leiding aan de instructie op aanwijzing van de plaatselijke priesterschapsleiders. □

FOTOGRAF: MET DANK AAN CHURCH NEWS

Aleksandr Roetskij (rechts), vice-president van de Republiek Rusland, maakt op 14 juni 1991 de officiële erkenning van de kerk in Rusland bekend. Naast hem staan ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen (midden) en president Gary L. Browning van het Zendingsgebied Helsinki-Oost.

Een buitenwijk van Sint-Petersburg.

EEN ERFGOED VAN GELOOF IN

De heiligen der laatste dagen in Rusland vinden vreugde in het herstelde evangelie van Jezus Christus.

Gary Browning

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is vanaf 1895 al een zegen in het leven van de Russen. In dat jaar lieten Johan en Alma Lindelof zich in Sint-Petersburg dopen. Jaren daarvoor had broeder Lindelof het evangelie in zijn geboorteland Finland horen prediken. Een zending had zijn moeder onderricht, waarna ze zich had laten dopen. Later verhuisde Johan, een getalenteerd goudsmid, met zijn vrouw Alma naar Rusland. Naar aanleiding van de brieven die de familie Lindelof naar de zendingspresident van Scandinavië had geschreven, werd broeder August Hogland zestien jaar later naar Rusland gestuurd. In juni 1895 vond

hun doop plaats in de rivier de Newa in Sint-Petersburg.

Na zich bij de kerk te hebben aangesloten, is de familie Lindelof geregeld door zendingen bezocht. Toen in 1903 ouderling Francis M. Lyman van het Quorum der Twaalf Apostelen twee toewijdingsgebeden in Rusland uitsprak, een in Sint-Petersburg en een in Moskou, waren er inmiddels ook twee van hun kinderen gedoopt. Veel mensen hadden het gevoel dat de familie Lindelof een belangrijke rol in de verkondiging van het evangelie in Rusland zou gaan spelen. En als in 1917 de bolsjewistische revolutie niet was uitgebroken, dan was die verwachting waarschijnlijk ook uitgekomen.

In 1918 vielen de rijke Lindelofs ten prooi aan 'onteigening'. Het gezin werd in een werkkamp gevangen gezet. Hun huis werd vernield en de grond werd geconfisceerd. Van de zeven kinderen overleefden slechts één zoon en één dochter het drama. Twee dochters zijn in ballingschap overleden. Wat er met de drie andere kinderen is gebeurd, is nog steeds een raadsel.¹

Hoewel er in het buitenland nog steeds Russen lid van de kerk werden, zoals André Anastasion, die zich in 1917 in Engeland liet dopen en later het Boek van Mormon in het Russisch vertaalde, werd de kerk in Rusland pas in 1990 officieel erkend, nadat de staat religieuze hervormingen was gaan toestaan.

De religieuze tolerantie in Rusland kwam maar langzaam op gang. De eerste tekenen van het onvermijdelijke begonnen in 1988 zichtbaar te worden toen de regering toestemming gaf voor de herdenking van

duizend jaar christendom in Rusland. Naarmate de deur van de religieuze vrijheid zich opende, werd al snel duidelijk dat veel Russen ondanks zeven decennia staatsatheïsme een erfgoed van geloof in stand hadden gehouden. Tegenwoordig hebben velen zich voor geestelijk voedsel tot de eeuwenoude Russische orthodoxe kerk gewend. Anderen zoeken hun heil in andere christelijke kerkgenootschappen, zoals De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

In oktober 1989 kregen Dennis B. Neuenschwander (toen president van het Zendingsgebied Wenen-Oost, en nu lid van de Zeventig) en Steven R. Mecham (toen president van het Zendingsgebied Helsinki) de opdracht om het evangelie in de Sovjetunie te introduceren. Binnen een aantal maanden wijdde ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen officieel Estland toe aan de verkondiging

van het evangelie. Ook sprak hij een dankgebed uit in Leningrad (nu Sint-Petersburg) en smeekte om de zegeningen uit de hemel voor de mensen in Estland en Rusland. In juni 1990 had de kerk in Rusland 156 leden.

Boven: De familie Semjonow tegenwoordig. **Onder:** Bij de Stockholm-tempel, met de tempelpresident en mater. President Semjonow heeft het eerste kerkgebouw in Rusland ingewijd, in Wyborg (onder).

FOTO: MET DANK AAN GARY BROWNING

De belangstellenden en bekeerlingen in Rusland werden geconfronteerd met ontmoedigende problemen. Zo overheerste het denkbeeld dat men verraad pleegde jegens de Russische christelijkheid, belichaamd

in de mooie gebouwen en pompeuze erediensten van de Russisch orthodoxe kerk, als men zich bij een andere kerk aansloot.

De heiligen der laatste dagen en de belangstellenden vergaderden in eenvoudige scholen, bibliotheken en andere gebouwen die ze voor drie uur op zondag konden huren. De kerk had weinig materiaal in het Russisch, en de leiders en leerkrachten waren onervaren. De wet van tiende en de wet van kuisheid waren vaak struikelblokken, net als het woord van wijsheid. Het aanvaarden van het evangelie vereiste veel geloof en moed.

DE FAMILIE SEMJONOW

Veel Russische belangstellenden spreken over het verschil tussen de pompeuze maar onpersoonlijke kerkdiensten en de eenvoudige diensten van onze kerk, waar de dienst zelf minder belangrijk is dan persoonlijke inbreng en geestelijke groei.

'De gedachte dat er een kerk was waarin in het geheel geen iconen werden aangetroffen, was nog nooit bij mij opgekomen. En een kerk met een keuken, douches, een recreatiezaal, een grote ruimte met een orgel en veel klaslokalen lag helemaal buiten mijn verwachtingspatroon', zegt Andrej Semjonow naar aanleiding van zijn eerste kerkbezoek in Finland.

Kort nadat hij als arts in Wyborg, een Russische stad vlakbij Finland, was gaan werken, kwam hij met heiligen der laatste dagen in contact. In de zomer van 1989 maakte Andrej een kanotocht met een Fins echtpaar, Aimo en Nellie Jäkkö. Hun gesprekken bij het kampvuur over God en geloof maakten indruk op Andrej. Hij had zo zijn vragen over het doel van het leven, de betekenis van het kwaad, en de mogelijkheid van een hiernamaals. Aimo en Nellie nodigden hem uit om in Lappeenranta (Finland) met hen mee naar de kerk te gaan. Daar ontmoette hij de voltijdzendingen.

'Ik probeerde zoals voorheen uit te gaan van het standpunt van de materialist, maar mijn eeuwige vragen bleven me dwarszitten', zegt Andrej over zijn gesprek met de zendingen. 'Op dat moment werd de zaadkorrel in mijn ziel gelegd, waar ik later over in het boek Alma las [zie Alma 32:28-43]. Ik nam uit Lappeenranta twee zaken mee: dit goede zaad in mijn ziel en een exemplaar van het Boek van Mormon in mijn rugzak.'

Tijdens zijn tweede reis naar Lappeenranta voedden de zendingen

het geloof van Andrej. Over dat bezoek zegt hij: 'De laatste vooroordelen en bezwaren in mijn hart ten opzichte van een buitenlandse kerk verdwenen.'

Toen hij naar Wyborg terugkeerde, bestudeerde hij het Boek van Mormon. 'Ik besefte dat een mens niet de macht had om een dergelijk werk voort te brengen. Ik wist bijna niets over Joseph Smith, zijn opleiding of zijn intellectuele capaciteiten, maar daar hoefde ik ook helemaal niets over te weten. Ik wist dat deze woorden niet van een mens, maar van God afkomstig waren.'

Andrej bezocht in februari 1990 met vijftien leden uit Leningrad een conferentie: 'Ik bleef me maar afvragen of ik zonder deze mensen zou kunnen leven, zonder de opwinding in mijn hart en zonder de rillingen over mijn rug als ik bad of in het Boek van Mormon las. Al mijn twijfels verdwenen toen Jussi Kempainen [raadgever in het zendingspresidium] me na de conferentie aansprak en zei: "Ik denk dat u er nu aan toe bent om u te laten dopen. Wat denkt u zelf?" De woorden vlogen uit mijn mond - ik nam niet eens de tijd om na te denken - en ik hoorde mijzelf zeggen: "Ja, natuurlijk ben ik er nu aan toe." Hij werd die dag nog gedoopt.

Een maand later werd Andrej tot ouderling geordend en als gemeentepresident aangesteld. Al snel doopte hij zijn vrouw Marina.

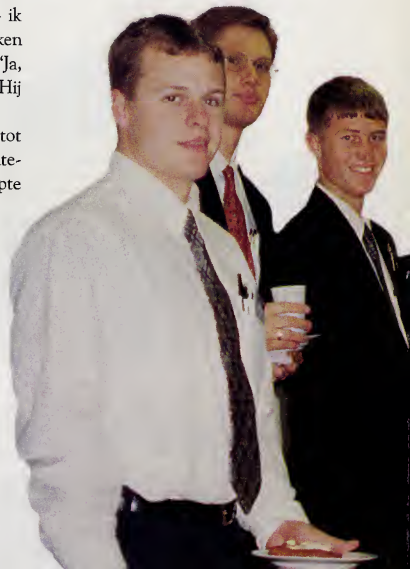
De veranderingen in het leven van dit echtpaar brachten vele zegeningen en kansen met zich mee. 'Er kwam toegevoegde vreugde in

ons leven toen we in de Stockholm-tempel voor eeuwig aan elkaar verzegeld werden', zegt president Semjonow. 'De afgelopen tweeënhalve jaar ben ik met iedere groep uit Rusland meegegaan naar de tempel. Ik probeer mijn broeders en zusters bij te staan in hun streven om de eeuwige wereld binnen te gaan.'

President Semjonow heeft als gemeentepresident uitstekend werk verricht. Hij is ook werkzaam geweest als (de eerste) districtspresident in Wyborg. Op 4 mei 1996 heeft president Andrej Semjonow, onder leiding van ouderling Neuenschwander (toen president van het Gebied Europa-Oost) het eerste kerkgebouw in Rusland ingewijd.

DE FAMILIE EFIMOW

Nadat de vader van Wjatsjeslaw Efimow was overleden aan de verwondingen die hij in de Tweede Wereldoorlog had opgelopen, heeft zijn moeder altijd hard gewerkt om in de lichamelijke en geestelijke behoeften van haar zoon te voorzien.

Boven: Wjatsjeslaw Efimow, president van het Zendingsgebied Jekaterinenburg (Rusland), en zijn vrouw Galina, bij een replica van een handkar. **Links:** Bij de Stockholm-tempel. **Onder:** Met een aantal zendingelingen die president Efimow presideert.

FOTO. MET DANK AAN GARY BROCHNING

Ook heeft zij hem liefde voor God bijgebracht. Om de lasten van zijn moeder wat te verlichten, ging Wjatsjeslaw op vijftienjarige leeftijd hele dagen in een fabriek in Leningrad werken. Om toch een opleiding te volgen, ging hij naar een avondschool. Hoewel hij het erg druk had, begon Wjatsjeslaw tijd vrij te maken om de geestelijke hiaten in zijn leven te kunnen invullen.

'Ik las het tijdschrift *Wetenschap en religie*, waar citaten uit de Bijbel in stonden', schrijft hij. 'Ik wilde echt meer over God te weten komen. En in dat tijdschrift, waar godsdienst in feite werd gekritiseerd, las ik over de waarheden van de Bijbel.'

Nadat hij in 1971 met Galina in het huwelijk was getreden, vermeed Wjatsjeslaw gesprekken over zijn spirituele gevoelens met zijn schoonfamilie. Hij herinnert zich: 'In de familie van mijn vrouw werd nooit over God gesproken.'

Toen hun dochter Tamara vijf werd, lieten Tamara en Galina zich in de orthodoxe kerk dopen. 'We

FOTOGRAF: JAKOW JAKOWLEWITSJ PETROW

Oleg en Nina Bazaraki (boven), en hun zoon Aleksandr (links). Onder: Petrodworets, de tuinen rond het paleis van de Tsaar, buiten Sint-Petersburg.

FOTO: MET DANK AAN GARY BROWNING

gingen naar de kerkdiensten (...) maar we hadden altijd het gevoel dat God ons niet hoorde, dat we er niet bij hoorden', schrijft Wjatsjeslaw. 'We gingen meestal teleurgesteld naar huis, gingen aan tafel zitten en dronken een glas wodka om toch nog een warm gevoel van binnen te krijgen.'

In de lente van 1990 kwam Tamara bij een vriendin thuis met de voltijdzendingen in contact. Aanvankelijk negeerde Wjatsjeslaw de zendingen die zijn dochter lesgeven 'omdat ik me afvroeg wat deze jongemannen mij over God zouden kunnen vertellen (...). Maar wat ik bij de volgende lessen te horen kreeg, gaf antwoord op mijn eigen vragen. En wat nog belangrijker was, ik begon te begrijpen dat God ons allemaal liefheeft. We zijn kinderen van Hem, en Hij

FOTOGRAF: CHING EWONG

heeft ons een Heiland gegeven, zijn Zoon Jezus Christus.'

Het leven veranderde al snel voor de familie Efimow. 'Hoewel we in hetzelfde huis woonden, werden we zo in beslag genomen door onze eigen activiteiten dat we nauwelijks tijd met elkaar doorbrachten', schrijft Wjatsjeslaw. 'Door de beslommeringen van het dagelijks leven werden we uit elkaar gedreven. Onder invloed van het evangelie begonnen we voor het eerst in tien tot twaalf jaar met elkaar tijd door te brengen. We begonnen de Bijbel en het Boek van Mormon te lezen. Drie maanden lang hebben we op een antwoord op onze gebeden gewacht. Toen namen we de beslissing om ons te laten dopen. Op 9 juni 1990 werden we als gezin in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gedoopt.'

In juli 1995 begonnen de Efimows hun vreugde in het evangelie voltijds aan anderen bekend te maken. Broeder Efimow werd toen geroepen als president van het Zendingsgebied Jekaterinenburg (Rusland).

DE FAMILIE BAZARSKI

Nina Bazarski woont in Woronezj (ongeveer vierhonderd kilometer ten zuiden van Moskou). Ze is werkzaam als professor in de Engelse taal. Op jonge leeftijd kwam ze al in aanraking met het geloof. Maar pas op haar veertigste ging ze naar de kerk en begon ze in de Bijbel te lezen.

Haar man Oleg die als natuurkundige werkzaam is, 'was een atheïst in hart en nieren,' herinnert ze zich, 'en aanvankelijk vond hij mijn geloof en gebeden amusant (...).

'1985 was een jaar van grote veranderingen in mijn geestelijk leven. Ik was in staat om vrijuit naar

de kerk te gaan, zonder angst voor de KGB en zonder onplezierige ervaringen op mijn werk. (...)

In september 1991 ging ik voor het eerst naar een internationale conferentie voor taalkundigen in Zwenigorod, vlakbij Moskou.'

Tijdens een van de conferentiebijeenkomsten had Nina het gevoel dat zij antwoord moest geven op de vraag van een Amerikaanse professor over het huidige religieuze klimaat in Rusland. Haar oprechte uitdrukking van dankbaarheid voor het feit dat zij nu openlijk over godsdienst mocht praten, ontroefde veel aanwezigen, waaronder dr. Robert W. Blair van de Brigham Young University die de vraag had gesteld. Ze raakten al snel bevriend en Nina nodigde hem uit om naar Woronezj te komen.

In de lente van 1992 bezocht broeder Blair Nina en Oleg, en ging

met hen mee naar de orthodoxe paasdienst. 'Ik had lang naar deze gebeurtenis uitgekeken', schrijft Nina. 'Maar de dienst maakte helemaal geen indruk op me. (. . .) Ik ging teleurgesteld naar huis, ervan overtuigd dat mijn zonden mij ervan hadden weerhouden om enige gevoelens van verlossing te ervaren.'

In de zomer van 1992 kwamen er studenten van de Brigham Young University om les in Engels te geven. Nina ging naar een van hun zondagse diensten en was onder de indruk van de liefde en de onderlinge warmte die ze ervoer.

'Ik wilde net als zij worden, en ik wilde dat mijn zoon Aleksandr net als zij zou worden. Zulke mensen had ik nog nooit gezien.'

Eerst dacht ze dat ze lid van de orthodoxe kerk kon blijven en de

beginselen van haar nieuwe mormoonse vrienden kon naleven. Maar al snel kwam ze erachter dat dat niet mogelijk was. Ze stond in tweestrijd tussen haar traditionele geloof en de mensen op wie ze zo graag wilde lijken.

'Die keus hield me dag en nacht bezig. Ik had het gevoel dat als ik voor de mormonen zou kiezen, ik het geloof van mijn voorouders zou verraden, en dat God mij deze afvaligheid nooit zou vergeven. Ik ging in gebed en vroeg God om hulp. En die hulp kreeg ik.

'Toen ik op een dag aan de oever van een rivier in het water zat te staren, en aanhoudend over mijn keuze zat na te denken, hoorde ik duidelijk een stem die zei dat ik niemand zou verraden en dat ik gewoon vooruitgang zou maken en een groter geloof zou ontwikkelen.

'Het is heel moeilijk om mijn gevoelens te omschrijven toen ik die stem hoorde: verrassing, opluchting, geluk (. . .). 'Ik heb mij

op 15 december 1992 laten dopen, op de avond dat de studenten terug naar Amerika vlogen.

'Mijn leven veranderde. Ik werd rustiger, verdraagzamer en geduldiger. De problemen thuis werden langzamerhand minder. Voor het eerst in mijn leven begreep ik de betekenis van de woorden "vredig geluk", hetgeen een goede verstandhouding met jezelf en gemoedsrust betekent. Dat jaar raakte ik overtuigd van het feit dat geloof kan groeien. Veel dingen waar ik een jaar eerder nog over twijfelde, waren nu waar en goed.

'Ik weet niet wat mijn man het meest beïnvloed heeft, of het nu het voorbeeld van mijn zoon en mij was of de omgang met de studenten, de zendingspresident of de zendelingen, maar in september 1993 begon hij geregeld naar de kerk te komen. (. . .) En op 15 januari 1994 liet hij zich dopen.'

Zuster Bazarski heeft sinds haar doop al veel roepingen gehad, zoals

Sergei en Irina Leljoechin met hun dochter Marina.

bijvoorbeeld ZHV-presidente. Haar man is als president van de gemeente Woronezj geroepen. Hun zoon Aleksandr is in Letland op zending geweest.

DE FAMILIE LELJOECHIN

Hoewel het voor veel Russen duidelijk is dat geluk niet op het materialisme kan worden gebouwd, aarzelen velen toch om religieuze waarheden te onderzoeken. Velen reageren echter wel positief op de nadruk die onze kerk op eeuwige vooruitgang legt – de voortdurende ontwikkeling van geest en verstand.

Sergej Leljoechin was ook zo iemand. Zijn vrouw Irina was in de orthodoxe kerk gedoopt toen zij een tijdje bij haar grootmoeder woonde. Toen hun dochter Marina in 1990 vroeg of zij ook in die kerk gedoopt mocht worden, begon Sergej over het belang van godsdienst na te denken.

'Ik ging veel boeken over godsdienst lezen (. . .). De belangrijkste conclusie die ik kon trekken, is dat de kerk voor een gelovige het fundament van zijn leven is. Toen ik wist dat ik de innerlijke kracht kon vinden om een godsdienstig leven te leiden, besloot ik om mij te laten doopen.'

Sergej en Marina werden in november 1990 in de orthodoxe kerk gedoopt. Maar er was nog steeds een bepaalde geestelijke honger die niet gestild werd. Toen hij in juni 1992 voor zijn werk in Donjetsk (Oekraïne) was, kwam Sergej met een aantal heiligen der laatste dagen in contact. Hij was nieuwsgierig wat zij geloofden, maar kon niet met hun mee naar de kerk gaan. Vier maanden later kreeg hij opnieuw een kans.

'Op weg van mijn werk naar huis liep ik door de hoofdstraat van de stad', herinnert Sergej zich. 'Ik zag twee jongemannen met rugtassen voor me lopen. Daar ik harder liep, passeerde ik ze ter hoogte van een oversteekplaats. Ik had nog snel de straat kunnen oversteken, want het licht stond op groen, maar iets weerhield mij ervan.'

'De twee jongemannen haalden mij weer in en vroegen de weg naar een bepaalde straat. Ik zei dat ik wel even met ze mee zou lopen. In de tien minuten dat we samen opliepen, vertelden deze zendingen me over hun kerk. Toen we afscheid namen, spraken we af dat ze ons thuis zouden komen bezoeken.'

Een paar dagen later ging de familie Leljoechin met de zendingen mee naar de eerste kerkdienst in Saratow, ongeveer 675 kilometer ten zuidoosten van Moskou. 'We vonden de sfeer tijdens de dienst heel erg prettig', zegt Sergej. 'Na de dienst had ik een sterk verlangen om te bidden, en dat deed ik ook toen de zendingen voor de tweede les bij ons langskwamen.'

Na alle lessen te hebben gevolgd, liet het gezin zich in november 1992 doopen. Ze hebben zich het evangelie snel eigen gemaakt, hebben met plezier in de kerk gewerkt en hebben anderen vreugdevol begeleid.

'Doordat je de Heer in zijn kerk kunt dienen, hebben we een geestelijke ontwikkeling doorgemaakt', zegt president Leljoechin, die de eerste gemeentepresident in Saratow werd. 'Als we andere heiligen bijstaan in hun evangelische groei, groeien we zelf ook.'

Hun doop heeft vertrouwen en geluk voortgebracht. Alleen een paar familieleden waren wel erg verontrust. 'Na onze doop werden we met onbegrip en zelfs met wat agressie geconfronteerd', herinnert president Leljoechin zich. 'Maar we waren vol vertrouwen dat we zouden volharden. Hoewel een volkomen begrip nog steeds ver weg is, worden onze familieleden wel wat toleranter ten opzichte van ons.'

De Leljoechins werden in maart 1995 in de Stockholm-tempel aan elkaar verzegeld. Tegenwoordig is president Leljoechin districtspresident in Saratow.

EEN PROFETIE VERVULD

In juni 1843 riep de profeet Joseph Smith ouderling Orson Hyde van het Quorum der Twaalf Apostelen en George J. Adams als de eerste zendingen die naar 'dat enorme rijk' Rusland zouden gaan. Toen hij hun roeping bekendmaakte, verklaarde de profeet dat aan Rusland 'een aantal belangrijke zaken zijn verbonden aangaande de vooruitgang en de opbouw van het koninkrijk van God in de laatste dagen.'¹³ Hoewel ouderling Hyde en broeder Adams niet in staat waren om hun zending te volbrengen, leggen de heiligen der laatste dagen in Rusland tegenwoordig het fundament voor de vervulling van die belofte. □

NOTEN

1. Zie Gary Browning, *Russia and the Restored Gospel* (1997), blz. 7-12.

2. De citaten in dit artikel zijn afkomstig uit brieven die deze Russische leden naar de auteur hebben gestuurd.

3. *History of the Church*, deel zes, blz. 41.

DE TOCHT NAAR GENEZING

Leden van de kerk die als kind mishandeld zijn, vertellen hoe zij op hun tocht naar genezing door het evangelie zijn gesteund. Iedere tocht kent dezelfde rode draden – kracht door gebed en gehoorzaamheid, hoop door de liefde van Jezus Christus en begeleiding van zorgzame priesterschapsleiders en anderen.

Ik ben als kind lichamenlijk, emotioneel en seksueel mishandeld. Maar ik beschouw mezelf niet meer als slachtoffer. Ik heb de beslissing genomen mijzelf niet door woede, haat en wraakzuchtige gedachten te laten vernietigen. Mijn Heiland weet wat er is gebeurd. En ik laat het aan Hem over om een oordeel te vellen en een straf op te leggen.

'Ik heb geleerd dat ik niet geoordeeld zal worden naar wat mij is overkomen, maar ik zal wel worden geoordeeld naar hoe ik er mijn leven door laat beïnvloeden. Het is niet mijn schuld wat er gebeurd is. Ik kan het verleden niet meer veranderen. Maar ik kan de toekomst wel veranderen. Ik heb ervoor gekozen de Heiland toe te staan mij te genezen – en om mijn kinderen te leren wat ik heb geleerd. De kringen in mijn vijver zullen in de komende generaties gevoeld worden.'

Onlangs is er een oproep aan onze lezers gedaan die als kind zijn mishandeld, om te vertellen hoe zij door het evangelie van Jezus Christus zijn gesteund op hun tocht naar genezing. De reacties, zoals de bovenstaande, verschilden alle van elkaar zoals ieder persoon verschillend is. Maar er lopen rode draden door al hun ervaringen – kracht door gebed, en gehoorzaamheid en hoop door de liefde van Jezus Christus. Die eeuwige waarheden, gecombineerd met de hulp van zorgzame priesterschapsleiders en de raad van gediplomeerde therapeuten, hebben de tocht naar genezing tot een goed einde gebracht.

'MIJN GENADE IS U GENOEG'

De gevolgen van kindermishandeling zijn verschrikkelijk, of het nu seksueel, lichamenlijk of emotioneel is. De mensen die hun verhaal hebben gedaan,

verwoordden ieder eendere obstakels die zij bij hun groei naar volwassenheid zijn tegengekomen: angst, woede, wantrouwen, depressie, een slecht gevoel van eigenwaarde. Sterke, ondermijnende gevoelens hebben ieder aspect van hun leven aangetast.

'Tijdens mijn genezingsproces kreeg ik te maken met persoonlijke problemen die het gevolg waren van mijn mishandeling', schreef een van de leden. 'Het was frustrerend en soms beangstigend om met deze zwakheden te

worstelen. Maar de Heer heeft mij verzekerd dat zijn genade mij genoeg is (zie 2 Korintiërs 12:9). Zolang ik actief aan mijn genezing werk, zal de Heer mij bijstaan. Ik heb nieuwe waardering gekregen voor de genade en de noodzaak van de verzoening. Ik heb een diepgaande waardering voor mijn Heiland.'

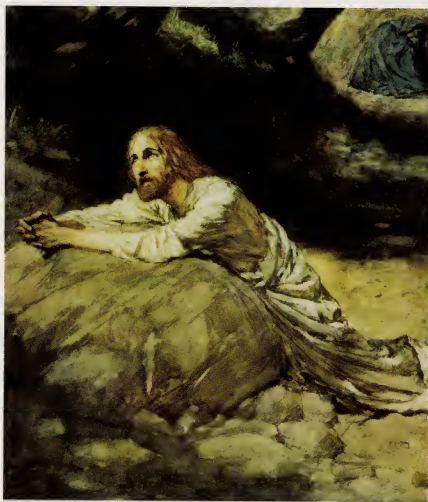
De verzoening speelt een wezenlijke rol in het genezingsproces, daar de mensen met een gebroken hart en een beschadigde ziel beseffen dat zij niet alleen staan in hun lijden. Door de Heiland kunnen ze gemoedrust vinden.

Een vrouw schreef: 'Tijdens de algemene oktoberconferentie van 1995 besprak ouderling Jeffrey R. Holland dat wij tijdens het avondmaal aan de Heer moeten denken. Hij heeft ons aangeraden om aan zijn geboorte en andere aspecten van zijn leven te denken. Toen sprak ouderling Holland over de kruisiging. Hij zei: "Hij staat klaar om hen die strompelen of vallen te steunen en te sterken. Aan het eind is Hij er om ons te redden, en voor dat alles heeft Hij zijn leven gegeven" ('Doet dit tot mijn gedachtenis', *De Ster*, januari 1996, blz. 63).

'Ik wist dat Jezus Christus voor de zonden der wereld was gestorven. Maar ik wist niet dat Hij zijn leven had gegeven voor de pijn, de mishandeling, en het lijden dat wij in dit leven moeten doorstaan. En vaak zijn wij onschuldige slachtoffers van verschrikkelijke omstandigheden waar we helemaal geen invloed op hebben.

'Ik haaste mij na de conferentie naar huis om teksten over dit aspect van de kruisiging van de Heiland op te zoeken. Ik vond een geweldige tekst: 'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen;

"Want ziet, de Here, uw Verlosser, onderging de dood in het vlees; aldus leed Hij de pijnen van alle mensen, opdat alle mensen zich mochten bekeren en tot Hem komen" (Leer en Verbonden 18:10-11). Hij leed niet alleen voor de zonden van de mens; Hij leed ook hun pijnen. Wat was dat een geweldige boodschap – dat Hij had geleden voor de mensen die zijn mishandeld! Die dag begon mijn genezing.'

WILLIAM HENRY MARGETSON, CHRISTUS IN GETSEMANE

De verzoening speelt een wezenlijke rol in het genezingsproces, daar de mensen met een gebroken hart en een beschadigde ziel beseffen dat zij niet alleen staan in hun lijden.

Voor degenen die op zoek zijn naar liefde, hoop en vreugde is het gebed van levensbelang.

GEBED – 'JE HEBT NIETS TE VERLIEZEN'

Als iemand eenmaal de kracht van de verzoening inziet, wordt een nader en dieper vertrouwen op een liefdevolle hemelse Vader een belangrijk onderdeel van het genezingsproces. Maar het kan moeilijk zijn om dat vertrouwen op te brengen.

'Door wat mij als kind is aangedaan, was het uiterst moeilijk voor me om een hechte relatie met God te willen', schief een lezer. 'Het was gemakkelijker om Hem op afstand te aanbidden. Volgens mij wilde Hij iemand zoals ik toch niet echt leren kennen. Ik had zoveel verschrikkelijks meegemaakt. Ik was ervan overtuigd dat God, volmaakt als Hij is, zou gruwelen als Hij wist wie ik werkelijk was.'

Maar het is uiterst belangrijk om nederig de hulp, de liefde en de leiding van onze hemelse Vader in te roepen. 'Het beste begin van het genezingsproces is onze hemelse Vader oprecht om hulp vragen' heeft ouderling Richard G. Scott ons aangemoedigd. 'Door onze keuzevrijheid op die manier te gebruiken, kunnen we een goddelijk ingrijpen verwachten' (*De Ster*, juli 1992, blz. 30).

De mensen die om hulp bidden, kunnen troost en leiding ontvangen. Een man herinnert zich: 'Ik begon met bidden. Ik had niets te verliezen. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik bad. Ik bad lang, hard en vaak. Ik bad dat de pijn zou worden verlicht. Ik luisterde naar de antwoorden op mijn gebeden, en ik weet dat mijn

hemelse Vader tot mij heeft gesproken. Ik smeekte om antwoorden en troost, en Hij stond voor me klaar. Voor het eerst in mijn leven paste ik de evangeliebeginselen werkelijk toe. En het werkte.'

Voor degenen die op zoek zijn naar liefde, hoop en vreugde is het gebed van levensbelang. Iemand schreef: 'Door het gebed heb ik een vertrouwen in God ontwikkeld waardoor ik me door mijn moeilijkste beproevingen heen heb geslagen. De gevoelens van schuld, depressie en gebrek aan zelfvertrouwen namen geleidelijk af toen ik besefte dat ik letterlijk een kind van God ben. Ik voelde de liefde van mijn hemelse Vader, en de Heilige Geest troostte me toen ik oprecht om hulp bad.'

'OM MIJN WOORDEN TE TOETSEN'

Als de communicatie door middel van het gebed tot stand is gekomen, kan de Geest van de Heer iemand naar de andere aspecten van het genezingsproces leiden. Deze pogingen zijn vaak pijnlijk en moeilijk. Ze zijn echter gebaseerd op eeuwige waarheden en beginselen van liefde – en ze hoeven ook niet allemaal tegelijk te worden aangepakt.

Iemand schreef hoe moeilijk, maar noodzakelijk, het was om in het verdere proces betrokken te raken: 'Op een koude avond in december kwam ik tot het besef dat ik geen vooruitgang kon maken als ik niet in de Heer geloofde en zijn raad door priesterschapszegens en de Schriften ontving. Zowel mijn emotionele en geestelijke gezondheid als mijn eeuwige vooruitgang hingen hier van af. Ik moest op mijn hemelse Vader vertrouwen!'

'Hoe leert iemand in geestelijke zaken geloven die zo van de aardse ervaringen afwijken? Na vele uren van gebed en tranen vond ik het antwoord in Alma 32:27: "Als gij uw talenten wilt opwekken en wakker schudden, al is het slechts om mijn woorden te toetsen, en een sprankje geloof wilt oefenen, al kunt gij niet meer dan verlangen te geloven, laat dan dit verlangen in u werken,

totdat gij in die mate geloofd, dat gij voor een gedeelte mijner woorden een plaats kunt inruimen.”

‘Als ik deze woorden lees, barst ik in tranen uit. Ik had een verlangen, en toen ik dat verlangen in me liet werken, vond ik een plekje voor een gedeelte van zijn woorden, zoals in de Schriften beloofd wordt. Toen ik op mijn knieën zat, voelde ik dat de Heer “het hart van steen” verwijderde, en mij “een hart van vlees” gaf (Ezechiël 11:19). In de daaropvolgende maanden voelde ik mijzelf van binnen veranderen.’

DE GEEST VOLGEN

Mensen die met hun genezingsproces worstelen, wordt vaak geadviseerd om met een priesterschap-leider te praten. Ze worden misschien geïnspireerd om een vriend in vertrouwen te nemen. De Heilige Geest fluistert hen misschien in hoe belangrijk het is om de kerkdiensten bij te wonen, of om naar de tempel te gaan. Dagelijkse schriftstudie wordt een anker van stabiliteit en een bron van inspiratie. En als het nodig is, zal de Geest hen inspireren om een adviseur of een therapeut te vinden die hen tijdens het genezingsproces kan begeleiden.

‘Ik ben naar priesterschapleiders geleid die voorbreid waren om mij de noodzakelijke gaven tijdens mijn genezingsproces te bieden’, herinnert een lezer zich. ‘Mijn priesterschapleiders hadden vaak een uitdrukking van doodsangst op hun gezicht als ik mijn verhaal vertelde en om hulp vroeg. Maar ze hebben allemaal naar de Geest geluisterd, en zijn geleid om de juiste woorden te spreken en de juiste rol te spelen.’

Een zuster werd geïnspireerd om meer bij de zustershulpvereniging betrokken te raken, waar ze precies datgene vond wat ze nodig had. ‘Volgens mij heeft de zustershulpvereniging alles in huis wat een willekeurig herstellood te bieden heeft, met het bijbehorende voordeel van omgang met heiligen der laatste dagen en de waarden en vriendschappen die mijn hemelse Vader voor

INZEFOTO: CRAIG BINGOLD

Priesterschapszegens en patriarchale zegens kunnen een geweldige bron van troost zijn.

mij in petto had’, schrijft ze. ‘Ik moest actief deelnemen en de kansen die mij geboden werden waarden.’

Een andere vrouw vond ‘geregeld kerkbezoek absoluut noodzakelijk. Als het moeilijk is om te bidden, lijkt het wel onmogelijk om naar de kerk te gaan. Maar als ik aan het avondmaal deelnam, kon ik de Heilige Geest voelen. Mijn kinderen leerden eerbied en voelden de geestelijke sfeer. Consequentheid was van wezenlijk belang. Mijn kinderen ervoeren hechte vriendschappen en een positieve invloed.’

Iemand anders legt de nadruk op tempelbezoek: ‘Een groot deel van mijn genezingsproces vond binnen de muren van de tempel plaats. We wonen twaalf uur rijden bij de tempel vandaan. Maar als ik wist dat het weer tijd was om er heen te gaan, waren er altijd mogelijkheden en middelen om te gaan. Ik heb de liefde van de Heiland nooit zo sterk gevoeld als in dat heilige gebouw. Ik heb ook nog nooit zoveel gehuild of zo sterk het gevoel gehad dat mijn hart zou breken als tijdens die tempelreizen. Ik weet dat de Heiland in die moeilijke tijden naast mij liep.’

Priesterschapszegens en patriarchale zegens kunnen een geweldige bron van troost zijn. Iemand schreef: ‘Op de moeilijkste momenten werd ik altijd naar de woorden van hoop en de beschrijvingen van een vreugdevol leven in mijn patriarchale zegen geleid. Vaak smeekte ik God om me te laten geloven dat deze zegens werkelijkheid

konden worden voor zo'n zielig figuur als ik. Ik hield me krampachtig aan deze zegens vast in de hoop dat ik op een dag gelukkig kon worden. Mijn getuigenis groeide naarmate de Heer de beloofde zegeningen in mijn leven in vervulling liet gaan.'

Buiten het feit dat de Geest mensen naar externe hulpbronnen leidt, zal de Geest van de Heer de nederige en eerlijke ziel ook leiden om innerlijke bronnen van genezing te ontdekken.

Een zuster herinnert zich: 'Ik voelde dat de Geest me influisterde dat het tijd was om verder te gaan. Ik denk dat iemand die mishandeld is nooit volledig zal vergeten wat er is gebeurd. Maar ik ben wel van mening dat het mogelijk is om afstand te nemen van de woede en de pijn. Als dat eenmaal lukt, zullen de herinneringen vervagen en worden bepaalde gevoelens door kracht vervangen. Aanvankelijk leerde ik om simpelweg te overleven. Maar nu, met een sterk getuigenis van het evangelie, heb ik geleerd om te leven.'

VERGIFFENIS SCHENKEN

Ergens in het genezingsproces komt de belangrijke taak om vergiffenis te schenken. Het gebod om te vergeven (zie LV 64:10) lijkt vaak een ondraaglijke last. Maar dit eeuwige beginsel kan wel blijvende gemoedsrust tot gevolg hebben.

Een vrouw heeft gezegd: 'Vergeving is niet alleen voor de degene die ons mishandeld heeft, maar ook voor onszelf. Het is niet zo dat vergeving de mishandeling teniet doet. Ik hoef degene die mij heeft mishandeld niet te veroordelen of te berechten. Ik hoef geen deel van hun straf uit te maken. Dat laat ik allemaal aan de Heer over. Ik heb van het beginsel bekering gebruik gemaakt om zelf sterker te worden.'

Iemand anders heeft gezegd: 'Ik begreep dat als ik me aan de pijn bleef vastklampen, ik de mishandeling liet voortduren. Vergeving vrijwaart de overtreder op geen enkele manier, en doet ook niets af aan de ernst van de

overtreding. Maar mijn last wordt er wel door verlicht, en het is christelijk.'

'KINDEREN VAN ONZE VADER'

Ouderling Richard G. Scott heeft getuigd: 'De zekerste, doeltreffendste en kortste weg naar genezing is de leringen van Jezus Christus in uw leven toe te passen' (*De Ster*, juli 1994, blz. 6). Zij die over hun ervaringen hebben verteld, zijn het met elkaar eens. Steeds opnieuw

JAMES JACQUES JOSEPH TISSOT, JEZUS GENEEST DE LAMME EN DE BLINDE

Ouderling Richard G. Scott heeft getuigd: 'De zekerste, doeltreffendste en kortste weg naar genezing is de leringen van Jezus Christus in uw leven toe te passen.'

hebben lezers bevestigd dat zij door gehoorzaamheid en geloof antwoorden hebben ontvangen en gevoelens van hoop hebben ervaren.

Een vrouw heeft gezegd: 'De richtlijnen van de kerk zijn sterke steunpilaren. Als ik de geboden onderhoud, vindt er verbetering in mijn leven plaats. De kerk is de zekere fundering van waarheid en deugd.'

Eén vrouw had als lievelingstekst 3 Nephi 12:44–45: 'Maar ziet, Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief, zegent hen, die u vervloeken, doet wel aan hen, die u haten, en bidt voor hen, die u geweld aandoen en u vervolgen;

'Opdat gij de kinderen moogt zijn van uw Vader, Die in de hemel is; want Hij doet Zijn zoon opgaan over bozen en goeden.'

Ze voegt daaraan toe: 'Door deze woorden ben ik gaan begrijpen dat ik mijn identiteit als het ongeliefde kind van aardse ouders, kan vervangen door de kennis dat ik het geliefde kind van mijn Vader in de hemel ben. Nu ik Hem volg en probeer om wie mij hebben mishandeld te vergeven, neemt mijn relatie tot Hem toe in inhoud en kracht.'

DAPPERE GEESTEN

Omtrent kinderen die in een gewelddadige omgeving worden geboren, heeft de gezinstherapeut en professor sociologie Carlfred Broderick ondermeer gezegd: 'In verschillende kerkroepingen en in mijn beroep als gezinstherapeut ben ik ervan overtuigd geraakt dat God in sommige destructieve geslachten ingrijpt door een dappere geest aan te wijzen om de vernietigende cyclus in dergelijke families te doorbreken. Hoewel deze kinderen buiten hun schuld het slachtoffer worden van geweld, verwaarlozing en uitbuiting, vinden sommigen door de genade van God de kracht om het vergif in hen te 'metaboliseren', zij weigeren het aan de volgende generaties door te geven. Vóór hen waren er generaties van vernietigende pijn. Na hen is de geslachtslijn helder en zuiver. Hun kinderen en kleinkinderen zullen hen

Door de Heer Jezus Christus vinden heiligen der laatste dagen hoop en genezing. 'Hoelang de nacht ook lijkt te duren, de dag breekt altijd weer aan.'

gelukkig prijzen' ('I Have a Question', *Ensign*, augustus 1986, blz. 38).

De dappere heiligen der laatste dagen die over hun genezingsproces hebben geschreven, zijn vastbesloten om de cyclus van mishandeling te doorbreken. Door het evangelie van Jezus Christus en door zijn zoenoffer hebben ze de nodige leiding, liefde en hoop ontvangen om te genezen en te groeien.

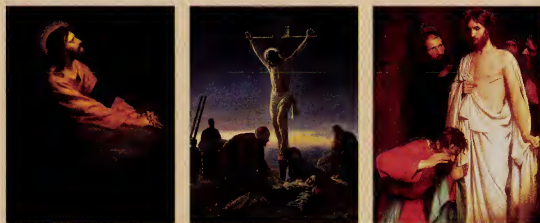
Een man heeft geschreven: 'Ik heb nog een lange weg te gaan, maar ik heb al veel vooruitgang gemaakt. Ik ben enthousiast over mijn toekomst. Ik bestudeer dagelijks de Schriften en houd gezinsgebed. Ik weet dat het mogelijk is om te overleven en zelfs om na als kind seksueel mishandeld te zijn, een voorspoedig leven te leiden. Ik ben het levende voorbeeld.'

Iemand anders schreef: 'Het evangelie is mijn anker, de enige stabiliserende factor in mijn leven. Door het evangelie heb ik geleerd hoe ik moet leven en hoe ik moet vergeven. Alleen door de Heer Jezus Christus kunnen we hoop en genezing ontvangen. Zonder het evangelie had ik nooit de positieve dingen uit mijn beproevingen kunnen halen. Hoe donker de wolken van de naderbij komende storm ook zijn, of hoelang de nacht ook lijkt te duren, de dag breekt altijd weer aan, en tegen de morgen is er altijd gejuich!' (zie Psalm 30:6). □

Schilderij van Robert T. Barrett

'En de Here zeide: Wie zal Ik zenden: En Een, de Zoon des Mensen gelijk, antwoordde: Hier ben Ik, zend Mij. En een ander antwoordde en zeide: Hier ben ik, zend mij. En de Here zeide: Ik zal de eerste zenden' (Abraham 3:27).

Want ziet, de Here, uw Verlosser, onderging de dood in het vlees; aldus leed Hij de pijnen van alle mensen, opdat alle mensen zich mochten bekeren en tot Hem komen. ☩ En Hij is wederom uit de doden opgestaan, opdat Hij alle mensen tot Zich mocht brengen op voorwaarde van bekering. ☩ En hoe groot is Zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!’ (LV 18:11–13.)

DUTCH

4 02989 84120 7

98804 120